STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 01327

DER DEMOKRATISHER FRONT

Earl Browder

*Permanent preservation of this book was made possible
by The family of Manya Lipshitz
in memory of
Manya Lipshitz*

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

אוירל בראודער

דער דעמאָקראַטישער פראָנט

פאַר דזשאַבס, זיכערקייט, דעמאָקראַטיע און פרידן

באריכט צו דער צענטער נאציאָנאלער קאָנווענשאָן פון דער
קאָמוניסטישער פארטיי פון די פאראייניקטע שטאטן

פרייז 10 סענט

פארלאג אידביורא
נ״ו יארק, 1938

אינהאלט

זייט

אריינפיר

.1 די אפענסיווע פון רעאקציע און דער אויפבוי פון דעם דעמאקראטישן פראנט — — — — — — — — — — — — 6

.2 ארגאניזירן דעם זיג פאר פארטשריט אין די וואלן פון 1938 — — — — — — — — — — — — — — 35

.3 געווינען אמעריקע פאר א פאזיטיווער פרידן־פאליטיק — 47

.4 מיר שטרעקען אויס די האנט פון ברידערלעכער קאאפע־ראציע צו די קאטאליקן — — — — — — — — — — 51

.5 בויען די קאמוניסטישע מאסן־פארטיי — — — 58

.6 די אמעריקאנער טראדיציע און סאציאליזם — — — — — 87

שלום — — — — — — — — — — — — — — — 94

אַרייַנפיר

דאָס אַמעריקאַנער פאָלק, און באַזונדער די אַרבעטער און פאַרמער, זייַנען אומרואיק און אַלאַרמירט וועגן דער לאַגע פון אונזער לאַנד און פון דער וועלט. אַן עקאָנאָמישער קריזיס מאַכט ווידער אָן אַ חורבן אין לאַנד, נאָך איידער עס האָט זיך דערהאָלט פון דעם לעצטן קריזיס. דער מאַנדאַט פון די וואַלן פון יאָר 1936 פאַר אַ פּראָגראַם פון דעמאָקראַטיע און פרידן האָט זיך אָנגעשטויסן אויף אָבסטרוקציעס און סאַבאָטאַזש אין דעם קאָנגרעס, וואָס איז דערווייַלט געוואָרן מיט אַ גרויסער מערהייט גראָד אויף דער דאָזיקער פּראָגראַם. די כמאַרעס פון מלחמה, וואָס רעגענען שוין מיט באַרבאַרישער פאַרניכטונג אויף דער באַפעלקערונג פון שפּאַניע און כינע, ווערן שוואַרצער איבער דער גאַנצער וועלט. בייזע סמנים פון פאַשיזם, אַ בלוט־ברודער פון היטלער און מוסאָליני, באַווייַזן זיך אין די גרעניצן פון אונזער אייגן לאַנד. אויסלענדישער פאַשיזם דרינגט אַריין אין די לענדער פון לאַטייַנישער אַמעריקע. רעאַקציע, וואָס שטעלט זיך אַנטקעגן דעם ווילן פון פאָלק, געווינט, קאָנטיק, איין פּאָזיציע נאָך אַ צווייטער און פאַרמעסט זיך צו באַהערשן די וועלט.

עס איז דאָ גענוג גרונד צו זייַן אומרואיק און אַלאַרמירט. רעאַקציאָנערע כחות, וואָס גייען אין דער ריכטונג פון פאַשיזם, ווילן אין אונזער אייגענעם לאַנד ניט אָנערקענען די מפּלה, וואָס זיי האָבן געליטן אין די לעצטע וואַלן. זיי אָנערקענען ניט דאָס געבאָט פון דער מערהייט פון 27 מיליאָן אַמעריקאַנער, וואָס האָבן זיי נידערגעשטימט אין 1936, צו באַשטימען די צוקונפט פון אַמעריקע. באַנוצענדיק זיך מיט זייער ריזיגער מאַכט, ווי די אייגנטימער פון דער אַמעריקאַנער ווירטשאַפט, האָבן זיי זיך פאַרמאָסטן דורכצואיוואָרפן די רעפאָרמען, וואָס פּרעזידענט רוזוועלט האָט פאָרגעשלאָגן, צו סאַבאָטאַזשירן די רעפאָרמען, וואָס זייַנען שוין פאַרוואַנדלט געוואָרן אין געזעץ, אָפּצושפּאַלטן דעם רעכטן פליגל פון דעם פּרעזידענט'ס פּאַרטיי און פאַראייניקן אים אין אַ רעאַקציאָנערער קאָאַליציע מיט די רעפּובליקאַנער, כדי צו באַקעמפן און צעטיילן די שטייגנדיקע אַרבעטער באַוועגונג, צו שניידן וועידזשעס און אַרונטערדריקן די לעבנס־סטאַנדאַרדס, און כדי צו צעברעכן די וואַקסנדיקע איינִיגקייט פון די פאָלקס־מאַסן אין זייער שטרעבונג צו דזשאָבס, זיכערקייט, דעמאָקראַטיע און פרידן.

אין וועלט־פּאָליטיק האָט זיך די רעאַקציאָנערן פון אונזער אייגן לאַנד אייַנגעגעבן ניט צו דערלאָזן, אַז די גרויסע פּאָטענציעלע מאַכט פון אַמעריקע זאָל אַרייַנגעוואָרפן ווערן אין דער וואָג־שאָל אויף דער זייַט

פון דער פּאָליסי, וואָס פּרעזידענט רוזוועלט האָט פּראָקלאַמירט אין שי־קאַגאָ לעצטן אָקטאָבער וועגן געמיינזאַמער אַקציע צו שאַפן אַ קאַראַנטין געגן די קריגערישע מלוכות. זיי שטויסן אַמעריקע, אַז זי זאָל זיך נאָכ־שלעפּן נאָך דער טאָרי־רעגירונג פון טשעמבערלען אין ענגלאַנד, וואָס גייט אַריין אין דעם לאַגער פון די מלחמה־מאַכער און פאַרראַט די דעמאָ־קראַטיע. זיי ברענגען דעם שווידער פון אַ נייער וועלט־שחיטה, וואָס האָט זיך שוין אָנגעהויבן אין די איבערפאַלן אויף שפּאַניע און כינע, מיט יעדן טאָג אַלץ נענטער צו די ברעגן פון אַמעריקע.

ווירקלעך, אונזער לאַנד, צוזאַמען מיט דער גאַנצער וועלט, איז אויסגעשטעלט צו דער געפאַר פון כאַאָס און קאַטאַסטראָפע, וואָס דאָס קאָן פירן צו דער פאַרניכטונג פון דער בעסטער ירושה פון אונזער פאַר־גאַנגענהייט, צו דער פאַרניכטונג פון דער גאַנצער ציוויליזאַציע.

די רעאַקציאָנערן, די פאַשיסטן, די מלחמה־מאַכער האָבן ריזיקע מיטלען אויף זייער זייט. זיי קאָנטראָלירן די גרויסע טראַסטיפיצירטע אינדוסטריען — דאָס האַרץ פון דער נאַציאָנאַלערווירטשאַפט — אין יעדער קאַפּיטאַליסטישער מלוכה. זיי זיינען די עקאָנאָמישע ראָיאַליסטן, די „זעכציג פאַמיליעס“. זיי קאָנטראָלירן די בלוטיגע דיקטאַטורן פון דייטשלאַנד, איטאַליע און יאַפּאַן, וועלכע רעגימענטירן גאַנצע פעלקער און שפּאַנען זיי איין אין זייער מיליטערישער מאַשין. אויף דעם אינ־טערנאַציאָנאַלן געביט אַרבעטן זיי צוזאַמען, ניט געקוקט אויף די שאַרפע קאַמפן צווישן זיך, לויט אַ וועלט־פּלאַן צו פאַרכאַפּן און איינשלינגען די וועלט, שטיק נאָך שטיק, און ברענגען זי צו אַ צושטאַנד פון אַנאַרכיע. זיי אַרבעטן לויט דעם באַקאַנטן פּרינציפּ פון אונטערדריקער פון אַלע צייטן, „צעטייל און באַהערש“.

דעמאָקראַטיע און פּראָגרעס, דער לאַגער פון דעם פּשוט׳ן פאָלק, פון די האָרעפּאַשנע מאַסן, האָט דעם נומערישן פאָרצוג, — די גרויסע מערהייט פון פאָלק. צו אָט־דעם לאַגער געהערט די צוקונפט. די דאָ־זיגע מערהייט איז — מאַכט, אָבער בלויז אין דער מאָס ווי זי איז פאַר־אייניגט און ווייסט וועגן אירע שונאים און וועגן די מיטלען זיי צו באַזיגן. אין אונזער אייגן לאַנד האָט די דאָזיגע מערהייט דערגרייכט אַן עלעמענטאַרע אָבער ניט־אָרגאַניזירטע אייניגקייט דורך פאַרזאַמלען זיך, אין דעם קאַמף געגן דער רעאַקציאָנערער אָפענסיווע, אַרום די לאָ־זונגען און דער פּערזענלעכקייט פון פּרעזידענט רוזוועלט; זי האָט פאַר־שטאַרקט די דאָזיגע אייניגקייט דורך דעם אויפשטייג פון נייע און מעכ־טיגע יוניאָנס און דורך אַן אָנהייב פון זעלבסטשטענדיגער פּאָליטישער אָרגאַניזאַציע.

אין פראנקרייך האט די מערהייט פון פאלק, דורך דעם „פראנט פאפולער" (פאלקס־פראנט) צוריקגעשטויסן דעם פארזוך פון פאשיזם צו פארכאפן די מאכט און אויפגעבויט א מעכטיגע פאלקס־באוועגונג. אין שפאניע האט די דאזיגע מערהייט פאראייניגט די מאסן פאר דער באַוואפענטער פארטיידיקונג פון דער רעפובליק און האט צוריקגעשטויסן די איינדרינגענדע הארדן פון היטלער און מוסאליני. אין כינע האט זי אויסגעשמידט דעם נאציאנאלן רעטונגס־פראנט, וועלכער שטעלט אפ די יאפאנעזישע ארמייען נאך א ריי גרויסע קרבנות.

אין אמעריקע, ווי אומעטום, באשטייט די שוואכקייט פון דעם לאַגער פון דעמאקראטיע און פארטשריט אין צעטיילונג און אומאייניגקייט. דער כח פון דעם דאזיגן לאגער ווערט געמאסטן אינגאנצן דורך דער שטופע פון איינינקייט, וואס ער קאן דערגרייכן.

דער וועג צו זיג איבער פאשיזם און מלחמה איז דער וועג פון איינינקייט — איינינקייט פון ארבעטער קלאס, איינינקייט פון די דעמאקראטישע פאלקס־מאסן, איינינקייט פון פאלק געגן זיינע עקספלואַטאטארס און אונטערדריקער.

אט דערפאר קומט פאר די צענטע נאציאנאלע קאנווענשאן פון דער קאמוניסטישער פארטיי פון די פאראייניקטע שטאטן אונטער דעם לאָזונג פון איינינקייט פון אלע דעמאקראטישע כחות — דעם אויפבוי פון דעם דעמאקראטישן פראנט — אין דעם קאמף פאר דזשאבס, זיכערקייט, דעמאקראטיע און פרידן.

1. די אַפּענסיווע פון רעאַקציע און דער אויפבוי פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט

אויף אונזער ניינטער נאַציאָנאַלער קאָנווענשאָן, צוריק מיט צוויי יאָר, האָבן מיר געגעבן אַן אַלאַרעם־סיגנאַל וועגן דער געפאַר פון די רעאַקציאָנערע כחות, וואָס גייען אין דער ריכטונג פון פאַשיזם און מאַכן אַ פאַרזוך צו פאַרכאַפּן דעם קאָנטראָל איבער אונזער לאַנד. מיר האָבן אַרויסגערוקט דעם הויפּט־לאָזונג: „פאָרשריט געגן רעאַקציע, דעמאָקראַטיע געגן פאַשיזם“. מיר האָבן אָנגעוויזן אויף דעם הויפּט־שונא, וואָס איז געווען פאַרזאַמלט אַרום דער פאָן פון דער רעפּובליקאַנער פּאַרטיי; מיר האָבן געוואָרנט די מאַסן, וואָס האָבן זיך פאַרזאַמעלט אַרום פּרעזידענט רוזוועלט, אַז דער באַנער פון זיין פּאַרטיי, פון דער דעמאָקראַטישער פּאַרטיי, האָט געשיצט אַ סך בייזע כחות, וואָס זיינען געשטאַנען נאָענט צו די עקאָנאָמישע ראָיאַליסטן פון דער ליבערטי ליג, וועלכע האָבן מאַניפּולירט מיט דער רעפּובליקאַנער פּאַרטיי, און אַז זיי זיינען אין אַ גלייכער מאָס — שונאים פון דעמאָקראַטיע און פון פאָלק. מיר האָבן גערופן די מאַסן אויסצונוצן אין דער פולסטער מאָס די וואַלן פון 1936 אויף צו באַזיגן די רעאַקציאָנערן און בויען דעם פאַראייניקטן פראָנט פון פאָלק פאַר דעמאָקראַטיע און פרידן.

זינט דאַמאָלט זיינען פאַריבער צוויי יאָר, רייך מיט דערפאַרונג. דאָס פאָלק האָט אַ סך געלערנט דורך געווינסן און ריקשטויסן, דורך זיגן און נידערלאַגעס. פון די דאָזיגע דערפאַרונגען קומען מיר אַרויס געשטאַרקט דורך אַ טיפערער פאַרשטענדעניש פון אונזערע אויפגאַבן, דורך אַ ברייטערער אָרגאַניזאַציע פון אונזערע כחות און מיר פאַרנעמען שטאַרקערע פּאָזיציעס, פון וועלכע מיר דאַרפן גיין פאָרויס. אונזערע שוועריגקייטן זיינען געוואָרן גרעסער, אָבער גרעסער איז אויך געוואָרן אונזער פעאיגקייט זיי בייצוקומען. לאָמיר געבן אַ קורצן איבערבליק איבער די הויפּט־פּונקטן אין אונזער פּאָליטישן פּנקס פון די לעצטע צוויי יאָר אויףביידע זייטן זיינע — געווינסן און ריקשטויסן, זיגן און נידערלאַגעס.

אין 1936 האָט דאָס פאָלק אָפּגעהאַלטן אַ גלענצענדן זיג איבער דעם רעאַקציאָנערן לאַגער מיט דעם ריזיקן דערפאָלג אין די וואַלן, וואָס רוזוועלט און דער „נייער דיל“ האָבן געהאַט. אָבער דער רעאַקציאָנערער לאַגער האָט אַריינגעשמוגעלט אין קאָנגרעס — אונטער דעם אָנשטעל פון פאָרמעלער פאַרבינדונג מיט רוזוועלט'ן — אַ גענוג־גרויסע מינאָריטעט, וואָס איז געווען בכח, צוזאַמען מיט די רעפּובליקאַנער, צו סאַבאָטאַזשירן און באַזיגן די הויפּט־פּראָגראַם, פאַר וועלכער דאָס פאָלק האָט געשטימט אין די וואַלן.

אין 1936 און שפּעטער האָבן די אַרבעטער דורכגעבראָכן די קאַפּיטאַליסטישע פעסטונגען פון דעם „אָפּן שאַפּ“, די טראָסטיפיצירטע אינדוסטריען, האָבן געשאַפן אַ שטאַרקע אינדוסטריעלע יוניאָן־באַוועגונג, האָבן מער ווי פאַרדאָפּלט די נומערישע קראַפט פון די טרעיד יוניאָנס און האָבן אָנגעהויבן בויען זעלבשטענדיקע פּאָליטישע אָרגאַניזאַציעס. אָבער די רעאַקציאָנערע כּחות האָבן באַוויזן צו צעשפּאַלטן די אַרבעטער באַוועגונג אויף צוויי קאָנקורירענדיקע צענטערס, וואָס פירן אַ ברודער־קאַמף.

די אַרבעטער, די פאַרמער און די מיטל־קלאַסן האָבן דעראָבערט נייע שוץ־מיטלען פאַר זייער איינקונפט, זייערע לעבנס־סטאַנדאַרדס און אַזוי אַרום זיך באַשיצט אין אַ געוויסער מאָס פון די ליידן פון אַ נייעם עקאָנאָמישן צוזאַמענברוך. אָבער די עקאָנאָמישע ראָיאַליסטן האָבן נאָך אַלץ געהאַט אַזאַ מאַכט, און די רוזוועלט־אַדמיניסטראַציע האָט געהאַנדלט אַזוי וואַקעלדיק, אַז אַ „זיץ־סטרייק פון קאַפּיטאַל“ מיט דעם לאָזונג „מאַנגל אין צוטרוי“ צו דעמאָקראַטיע, האָט באַוויזן אַריינצושליידערן אונזער לאַנד אין אַ נייעם עקאָנאָמישן קריזיס, וואָס האָט זיך אַנטוויקלט מיט אַ רעקאָרד שנעלקייט.

דער לאַגער פון דעמאָקראַטיע האָט פאָרויסגעפירט זיינע פּאָזיציעס דורך זיין אַטאַקע אויף דער פעסטונג פון רעאַקציע אין דעם סופּרים קאָרט און האָט געצוואונגען צו שאַפן אַ געוויסע ליבעראַליזירונג אין זיין פּערסאָנאַל און זיינע פּאָליסים; דורך זיין קאַמף פאַר דעם אַנטי־לינטשינג ביל; דורך זיינע אויפדעקונגען און קאַמף געגן לאָקאַלע רעאַקציאָנערע מאַשינס, ווי די קעלי־נעש מאַשין אין שיקאַגאָ, וואָס איז פאַראַנטוואָרטלעך פאַר דער מעמאָריאַל־דעי שחיטה (אין שיקאַגאָ, דעם 30טן מאַי, 1937), און געגן דעם שענדלעכן העיג־רעזשים אין דזשוירזי סיטי. דער לאַגער פון רעאַקציע האָט אָבער באַוויזן צו באַזייטיגן די סופּרים־קאָורט רעפאָרם, צו דערמאָרדן דעם אַנטי־לינטשינג ביל דורך אַ פילבוסטער פון אַ מינאָריטעט און אָפּצולייגן די צעשמעטערונג פון די ערגסטע לאָקאַלע רעאַקציאָנערע מאַשינס, אָדער פאַרבייטן זיי מיט אַנדערע, וואָס זיינען פונקט אַזוי רעאַקציאָנער.

די פּראָגרעסיווע באַוועגונג האָט באַוויזן אויף אַ גלענצענדן אופן אַריינצודרינגען אין דער טעריטאָריע פון דער אַלטער „סאָלידער סאַוט“, צו צעברעכן איר סאָליד־רעאַקציאָנערן כאַראַקטער, אויפהויבן אַ דעמאָקראַטישע מאַסן־באַוועגונג און שאַפן דעם צוזאָג פון אַ „נייער סאַוט“. אָבער דער רעאַקציאָנערער לאַגער קאָנטראָלירט נאָך אַלץ מערסטע הויפּט־פּאָזיציעס אין דער סאַוט, וואָס ער פּרואווט פאַראייניקן מיט דער נאָרט־רעאַקציע פון דער רעפּובליקאַנער פּאַרטיי.

צולעצט — דער לאַגער פון פּאָרטשריט און דעמאָקראַטיע איז וואָך געוואָרן וועגן דערווירקלעכקייט פון דער אַרומיגער וועלט, האָט זיך אויפגעכאַפּט פון זיינע חלומות וועגן „איזאָלאַציע“ אין אַ וועלט, וואָס שטייט אין געפאַר פון פאַשיזם און מלחמה, און האָט געפונען אַן אויס־דרוק פאַר זיין אויפגעוואַכטן געוויסן אין רוזוועלט'ס רוף צו שאַפן „אַ קאַראַנטין געגן די מלחמה־מאַכער“. אָבער די טאָג־טעגלעכע פּראַקטישע פּאָליטיק פון וואַשינגטאָן ווערט געפירט אויף דער רעאַקציאָנערער ליניע, וואָס איז אַ הילף פאַר די באַנדיטישע רעגירונגען אין זייערע אַגרעסיעס און פאַר טשעמבערלענ'ס רעגירונג — אין איר פּאָליסי פון קאַפּיטולירן פאַר די באַנדיטישע רעגירונגען און זיי אַרויסהעלפן.

מיר קאָנען סומירן די וויכטיגסטע רעזולטאַטן פון די לעצטע צוויי יאָר אויף אַזאַ אופן: דער לאַגער פון פאָלק, פון פּאָרטשריט און דע־מאָקראַטיע, האָט געוואונען אַ צאָל וויכטיקע שלאַכטן און פּאָזיציעס, איז געוואָרן באַוואוסטזיניק וועגן זיין אייגענער עקזיסטענץ, זיינע שונאים, זיין אייגענער פּאָטענציעלער מאַכט און וועגן דער הויפּט־ריכטונג פון דער פּראָגראַם, וואָס בלויז זי אַליין קאָן דורכפירן די אַלע אויפגאַבן און ברענגען אַ זיג דעם פאָלק. דער פאָלקס־לאַגער האָט אָנגעהויבן מאַכן זיי־נע ערשטע שריט אין דער ריכטונג פון אָרגאַניזירן זיינע כחות.

דער לאַגער פון רעאַקציע, פון די עקאָנאָמישע ראָיאַליסטן, האָט גע־ליטן אַ צאָל ערנסטע מפּלות; ער מאָביליזירט פיבערדיק זיינע רעזערוון צו דער שלאַכט, פאַראייניקט זיינע פאַרשיידענע אַרמייען אונטער איין קאָמאַנדע און גרייט־צו אַ פאַרצווייפעלטע גענעראַל־אַטאַקע איבער דער גאַנצער ליניע, געגן די לעבנס־סטאַנדאַרדס און די דעמאָקראַטישע רעכט פון פאָלק. ער פאָלגט די סטראַטעגישע ליניע פון צעטיילן דעם דעמאָ־קראַטישן לאַגער און צו באַזיגן די באַזונדערע טיילן זיינע, פּונקט נאָך פּונקט, דורך אַ קאָנצענטראַציע פון די פאַראייניקטע כחות פון רעאַק־ציע קעגן אַ צעטיילטער דעמאָקראַטיע.

די רעאַקציאָנערע סטראַטעגיע — „צעטייל און באַהערש“

די רעאַקציאָנערן האָבן אויסגעפונען, אַז ווען זיי קומען צום פאָלק מיט זייער אייגענער פּראָגראַם, אָפנערהייט, — ווען זיי ווייזן זייער אמת'ן פּרצוף, שטעלט זיך אַוועק די גרויסע מאַסע פון פאָלק אַנטשיידן געגן זיי. דער גורל פון דער „ליבערטי ליג“ מיט איר „ביליאָן־דאָלאַרדיגן באַנקעט“, וואָס איז געפּראַוועט געוואָרן פאַר אַל סמיט'ן אין 1936, האָט זיי געגעבן אַ לעקציע: די „ליבערטי ליג“ איז איבער אַ נאַכט געוואָרן דער סימבאָל פון דער שוואַרצסטער רעאַקציע, די פאָן פון די פאָלקס־

שונאים, וואָס אַלע האָבן זי דערקענט ווי אַזעלכע. דער גורל פון לענ־דאָנען און דער רעפּובליקאַנער פּאַרטיי אין די וואַלן פון 1936 האָט נאָך מער אונטערשטראָכן די דאָזיע לעקציע. דייטלעכע „אישום“ און אַ דייטלעכע צעטיילונג פון לאַגערן הײנט־צו־טאָג איז אַ גאַראַנטיע פאַר אַ סאָלידן פראָנט פון דעם פאָלק געגן רעאַקציע. די רעאַקציאָנערן האָבן דעריבער איין הויפּט־טאַקטיק און סטראַטעגישע ליניע הײנט־צו־טאָג: צו פאַרטומלען די „אישום“ אום יעדן פּרייז, צו באַנוצן זיך מיט דעמאַ־גאָגיע, צוברעכן די אייניקייט פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט, צו צע־טיילן דאָס פאָלק, כדי דאָס צו באַזיגן.

דאָס איז אויך געווען די פונדאַמענטאַלע סטראַטעגיע פון דער „לי־בערטי ליג“, אָבער הײנט צו טאָג ווערט זי אָנגעווענדט אַ סך פלינקער. דאָס איז די סטראַטעגיע, וואָס היטלער האָט אָנגעווענדט. „פרייהייט“ ווערט אידענטיפיצירט מיט רעאַקציע; אַלץ וואָס איז פּראָגרעסיוו און דעמאָקראַטיש ווערט באַצייכנט ווי „רויט“, קאָמוניסטיש“, און „אָרדערס פון מאָסקווע“. אָבער בעת אין 1936 איז די דאָזיקע סטראַטעגיע אָנ־געווענדט געוואָרן אָפן פאַר דער גאַנצער וועלט דורך די דו־פּאָנטס, הוירסט, אַל סמיט און לענדאָן, ווערט זי איצט ארויסגערוקט צום פּאָדער־גרונד דורך די ווילערס, די אַלטע שלעפּ־פערד פון דער דעמאָקראַטישער פּאַרטיי־מאַשין און די שוואַך־מוטיקע און שוואַכזיניקע „פּראָגרעסיסטן“, וואָס לאָזן זיך אריין־מאַנעווּרירן אין דעם רעאַקציאָנערן לאַגער דורך אַלערליי דעמאַגאָגישע טריקס און דורך ערגערע מיטלען. זיי שפּילן אויף דעם פּראָווינציאַליזם און אויף די אַמביציעס פון די לאָפּאָלעטס, האָפנדיק דורך דעם צו פאַרקירעווען די שטרעבונגען פון די מאַסן צו אַן אייגענער פּאַרטיי אויף דעם רעאַקציאָנערן וועג. זיי פירן אָן אַ גרויסע „פּאָבליסיטי“־קאַמפּאַניע אויפצושפּילן ווייס־פּרעזידענט גאַרנערן ווי דעם „פריינט פון פאָלק“ און שטעלן אים אַנטקעגן פּרעזידענט רוזוועלטן. זיי פירן אָן אַ קאַמפּאַניע פון האַס קעגן דעם פּרעזידענט, וואָס האָט צו זיך קיין גלייכן ניט זינט לינקאָלנ׳ס צייטן און קירעווען די קאַמפּאַניע אין דער ריכטונג פון שאַפן אַ מאָדערנע אויפלאַגע פון דזשאָן ווילקס בוט (מערדער פון אייבערהעם לינקאָלן) — אַ קאַמפּאַניע, וואָס האָט שוין געשאַפן קאַנדי־דאַטן צווישן פאַרשוינען פון דעם „משוגעים־זוים“ און אין דער אונטער־וועלט פון רעאַקציע, וואָס אייניגע פון זיי זיינען שוין אונטער אַרעסט, — אַ קאַמפּאַניע, וואָס האָט געפונען אַ פּחדנ׳ישן אָפּקלאַנג אין דעם בריט־פאַרשפּרייטן קאָלום פון דעם רעספּעקטאַבעלן מאַרק סאָליוואַן. זיי שאַפן און פאַרשטאַרקן דעם עקאָנאָמישן קריזיס און דערנאָך פּרוּאוון זיי וואַרפן די שולד אויף דער אַרבעטער באַוועגונג און אויף דעם „נייעם דיל“. זיי רייצן אויף אַ ברודער־קאַמף אין דער אַרבעטער באַוועגונג און פּרוּאוון

פאראייביקן די שפאלטונג, וואס עס האבן אנגעהויבן די האטשינסאנס, יוארטאנס און גרינס פון דעם עקזעקוטיוו קאונסיל פון דער א. פ. און ל. זיי רייצן אויף די פארמער קעגן די ארבעטער און די ארבעטער קעגן די פארמער, און די מיטלקלאסן קעגן ביידע, שפילנדיק אויף אלע קליינע געגנזאצן און מיספארשטענדענישן. זיי באנוצן אפילו אף אן ארגאניזירטן אופן די פראצקיסטישע און לאוסטאניסטישע גרופקעלעך, אפשאצנדיק גלייך זייער רעאקציאנערן כאראקטער אלס ספעציאליסטן פון אינטריגע, צעשטערונג און פראוואקאציע. זיי נוצן אויס אפילו די בארעכטיגטע טענות און קריוודעס פון פאלק, ספעציעל פון די ארבעטלאזע און די פארמער, קעגן דער רוזוועלט אדמיניסטראציע, וועלכע נעמען זיך הויפטזעכלעך פון די קאנצעסיעס, וואס די אדמיניסטראציע האט געמאכט צו די רעאקציאנערן, און רייצן אויף בונטארישע שטימונגען און באוועגונגען, וואס זיי פרואוון דערנאך אויסנוצן אויף צו צעשמעטערן די פראגראם פון קאנצעסיעס צום פאלק. זיי זוכן צו שאפן אן אטמאספערע פון בירגערלעכע צוזאמענשטויסן, פון גוואלד־מאכט, וואס גרעניצט זיך מיט בירגער־קריג און צעשטערן די ארדענונגס־מעסיקע פראצעסן אין אלע סאציאלע פארהעטלענישן, באזונדער אין די ארבעטער קאמפן און אין די פראגן פון בירגער רעכט. די אויסגעשפראכענסטע ביישפילן דערפון זיינען די שחיטות אויף די שטאל סטרייקער און העיג׳ס פאשיזם אין ניו דזשוירזי. הינטער אט דעם ארגאניזירטן שווינדל און צעטומלעניש צווישן די פאלקס־מאסן, מיטן צוועק זיי צו צעמישן און ברעכן זייער סאלידן פראנט, שטייט די נייע פאליטישע קאאליציע פון אלע רעאקציאנערע כוחות, וואס איר הויפט קערפערשאפט איז דער רעאקציאנערער יאדער פון דער רעפובליקאנער פארטיי, צו וועלכער עס זיינען צוגעבונדן די קארופטע לאקאלע מאשינען פון דער דעמאקראטישער פארטיי (לויט דעם מוסטער פון טעמיני האל) און די בורבאנען „דעמאקראטיע״ פון דער סאוט.

אין צענטער פון אט דער פאליטישער אפענסיווע פון דעם רעאקציאנערן לאגער איז דער פאראייניקטער פארזוך פון דעם מאנאפאליסטישן קאפיטאל צו צעברעכן די סטאנדארדס פון לוין און ארבעט־באדינגונגען, אויסצונוצן דעם עקאנאמישן קריזיס, כדי צו צעשמעטערן די שטייגענדיקע טרעיד־יוניאן באוועגונג, אנצוהאלטן די הויכע שטופע פון מאנאפאליסטישע פראפיטן דורך ארונטערדריקן די לעבנס סטאנדארדס פון די פאלקס מאסן, פארוואנדלענדיק „דעם אמעריקאנעם לעבנס סטאנדארד״ אין א וויץ. דאס איז דער ענד־ציל פון דעם רעאקציאנערן לאגער און צוליב דעם רייסן זיך די רעאקציאנערן אזוי פארצווייפלט צו פארכאפן די רעגירונגס מאכט, צוליב דעם זיינען זיי גרייט צו צעברעכן און

איועקווארפן די אמעריקאנער דעמאקראטיע, צוליב דעם זוכן זיי מיט זייער גאנצער מאכט צו פארצאמען דעם וועג פאר דעם וואקסנדיקן דע־מאקראטישן פאלקס פראנט און אים צעברעכן. און אט דעם הויפט־ציל זייערן זוכן זיי צו באהאלטן אום יעדן פרייז, ווייל זייער איינציקע האפענונג אויף דערפאלג איז — צעטיילן און צעטומלען די מאסן. זיי קאנען זיגן נאר דעמאלט, ווען זיי וועט זיך איינגעבן צו צעברעכן די איינינקייט פון דעם דעמאקראטישן פראנט.

דער דעמאקראטישער פראנט — ווי אזוי ער קאן געבויט ווערן — ווי אזוי ער קאן געווינען

די אטאקעס פון מאנאפאליסטישן קאפיטאל קעגן די לעבנס־סטאנדארס פון די מאסן האבן געצוואונגען דאס פאלק צו ארגאניזירן זיך אלץ מער און מער צוליב זעלבסט־שוץ און אויסצוהאמערן נייע מיטלען פאר דעם דאזיקן צוועק. אזוי ארום האלטן די כחות פון דעמאקראטיע אין ארגאניזירן זיך אלץ מער מיט א טענדענץ צו פאראייניגן זיך אין א געמיינשאפטלעכן פראנט. אין דעם משך פון עטלעכע יאר האבן מיר געזען ווי אזוי דער דאזיקער קאמף האט דורכגעשניטן אלע אלטע פאליטישע פארבינדונגען פון די מאסן, האט צעשמעטערט די אלטע פאליטישע פארטיי־סטרוקטור, וואס האט געהערשט אין אמעריקע זינט דעם בירגער־קריג, און ווי דער דאזיקער קאמף פורעמט איצט איבער דאס אמעריקאנער פאליטיש לעבן אין א נייעם פורעם פון צוויי גאנץ נייע פאליטישע לאגערן. מיר דערנעענטערן זיך איצט צום קלימאקס פון אט־דער נאציאנאלער פאליטישער איבערגרופירונג.

פון צענטראלער וויכטיגקייט איז דער אלץ טיפערער קאמף פון די פראגרעסיווע געגן די רעאקציאנערע עלעמענטן אין דער דעמאקראטישער פארטיי. מיר האבן דאס שוין פאראויסגעזען און האבן צוגעפאסט אונזער פאליסי דאס צו פארלייכטערן אויף אונזער 9טער קאנווענשאן צוריק מיט צוויי יאר. נאך די וואלן האבן מיר אויסגעדריקט אונזער דורכגעטראכטן אורטייל, אז „קלאסן גרופירונגען זיינען ארויסגעטראטן פאראויס ווי אן אנטשיידנדיקער פאקטאר אין די וואלן פון 1936, אומ־ווארפענדיק און פארשלינגענדיק די אלטע לאקאלע טראדיציעס און אינטערעסן“... „די דאזיקע ענדערונג איז ניט צופעליק אדער ציטווייליק, נאר איז א פערמאנענטע נייע ריכטונג פון דעם אמעריקאנישן לעבן“. מיר האבן געווארנט, אז „די באזיגטע רעאקציאנערן האפן צוריקצוגע־ווינען זייערע פארלוסטן מיט דער הילף פון דעם דעמאקראטישן רעכטן פליגל, דורך באאיינפלוסן רוזוועלטן, דורך צעשפאלטן די דעמאקראטישע פארטיי און דורך דעם סופרים קאורט“. אונזער אורטייל איז פול־

שטענדיק באַשטעטיגט געוואָרן דורך דעם גאַנג פון געשעענישן. די קלאַסן־גרופּירונג, וואָס האָט זיך באַוויזן אין די וואַלן פון 1936, האָט געצוואונגען די פּראָגרעסיווע צו פירן זייער קאַמף אין נייע ריכטונגען — דער קאַמף צו צוימען דעם סופרים קאָורט און צו צוימען די מאַכט פון די מאָנאָפּאָליעס דורך באַשטייערונג און רעגולירונג — און האָט אויסקריסטאַליזירט אין די פאָרמעלע ראַמען פון דער דעמאָקראַטישער פּאַרטיי צוויי אין־עצם־באַזונדערע פּאַרטייען, וואָס דער רעכטער פליגל האָט געשאַפן אַ קאָאַליציע מיט די רעפּובליקאַנער. דער פּראָגרע־סיווער פליגל האָט אָפּגעהאַלטן אַ היסטאָרישן זיג, ווען ער האָט אָפּגע־שאַפט דעם טראַדיציאָנעלן צוויי־דריטל רעגלאַמענט צו נאָמינירן אַ פּרע־זידענט־קאַנדידאַט אויף דער דעמאָקראַטישער קאָנווענשאָן, — וואָס דאָס האָט דער אַלטער סאָוט שטענדיק געגעבן אַ וועטאָ־מאַכט איבער דער נאָרט און דער וועסט און איז געווען דער באַזיס פון דער מאַכט פון די בורבאָנען אין דער סאָוט. די סאָוט גופא איז זינט 1936 פאַרענדערט געוואָרן אַזוי, אַז די בורבאָנישע אַלטע גוואַרדיע איז שוין אויף דער העפּענסיווע און איז שוין אַרויסגעשטויסן געוואָרן פון אַ סך ערטער. היינט צו טאָג, ווען די „אישום“ זיינען געוואָרן אַ סך שאַרפער, האָט דער „ניו דיל“־פליגל פון דער דעמאָקראַטישער פּאַרטיי אַ שטאַרקערע פּאָזיציע ווי צוריק מיט 2 יאָר. דער רעכטער פליגל פאַרהאַנדלט שוין וועגן אַ פאָרמעלער קאָאַליציע מיט די רעפּובליקאַנער צו שאַפן אַ נייע פּאַרטיי נאָך פאַר דעם יאָר 1940, בעת די רעפּובליקאַנער וואָרט־פירער האָבן שוין איינגעשטימט, אַז די נייע רעאַקציאָנערע פּאַרטיי זאָל אויך האָבן אַ נייעם נאָמען.

דער „ניו דיל“ פליגל פון דער דעמאָקראַטישער פּאַרטיי, געשאַפן אונטער דער פירערשאַפט פון פּרעזידענט רוזוועלט, ווערט געשטיצט פון אַ גרויסער נאָכפאָלגערשאַפט, דאָס רוב ניט אָרגאַניזירט, פון אַרבעטער, פאַרמער און שטאָטישע מיטלקלאַסן. מיט עטלעכע אויסנאַמען, איז דער דאָזיקער פליגל אונטער דער פירערשאַפט און קאָנטראָל פון אַ פּאַרטיי־אַפּאַראַט, וואָס איז צוזאַמענגעשטעלט פון פּראָפעסיאָנעלע פּאָליטישענס, וועלכע שטאַמען פון די מיטלקלאַסן און פאַרטרעטן הויפּזעכלעך די מיטל־קלאַס־אינטערעסן און שטרעבונגען. דער דאָזיקער פליגל רופט זיך אָפּ אויף די אינטערעסן און פאַרלאַנגען פון די אַרבעטער און פאַרמער אין דער מאָס, ערשטנס, ווי ער געפינט דאָס פאַר נויטיק, כדי צו געווינען די שטיצע פון די ניט־אָרגאַניזירטע מאַסן, און, צווייטנס — אין דער מאָס ווי די אַרבעטער און פאַרמער זיינען זעלבסטשטענדיק אָרגאַניזירט, קאָ־נען קומען צום אויסדרוק און זיינען קלאָר אין זייערע פאָדערונגען. מיט אַלע זיינע שוואַכקייטן און קאָמפּקייטן, מיט אַלע זיינע וואַקלונגען און

צעטומלעגישן איז דער דאַזיקער „ניו דיל"־פליגל אונטער רוזוועלט'ס פירערשאַפט א וועזנטלעכער טייל פון דעם וואַקסנדיקן דעמאָקראַטישן פראָנט קעגן מאָנאָפּאָליסטישן קאַפּיטאַל. זיין ראָל איז ניט פאַרענדיקט דורך דעם, וואָס דער רעכטער פליגל פון די דעמאָקראַטן שפּאַלט זיך אַוועק, כדי זיך פאַרשמעלצן מיט די רעפּובליקאַנער. פאַרקערט, ערשט נאָך אָט דער אָפּשפּאַלטונג טרעט אריין דער „ניו דיל"־פליגל אין דער שטו־פּע פון זיין פולער אַנטוויקלונג. דער דאַזיקער פליגל שאַפט היינט צו טאָג די ברייטסטע ראַם — אַפילו ווען זי איז אומשטאַנדהאַפטיק און ניט פאַרנעדיקט — פאַר דער צונויפזאַמלונג פון אַלע כחות פון דעם דעמאָ־קראַטישן פראָנט, פון דער מערהייט פון פאָלק, אין די וואַלן פון 1938.

אויך די רעפּובליקאַנער פאַרטיי באַשטייט ניט פון איין רעאַקציאָנע־רער מאַסע, ווי עס קאָן זיך דאַכטן, ווען מען אורטיילט זי בלויז לויט איר פאַרטרעטערשאַפט אין קאָנגרעס. אין א סך ערטער זיינען אירע קלענערע פירער, וועלכע שטייען נעענטער צו די מאַסן, געוואָרן און ווערן אַלץ מער אומרואיק אונטער דעם קאָנטראָל פון זייערע רעאַקציאָנערע נאַציאָנאַלע גדולים, און זייער רעוואָלט ווערט ווייטער סטימולירט דורך זייער דורשט נאָך רעגירונגס־שטעלעס און איינקונפט, וואָס לאָזן זיך קריגן בלויז דורך מאַסן־שטיצע, וועלכע עס ווערט אַלץ שווערער צו באַ־קומען דורך אַנדערע מיטלען ווי א פּראָגרעסיווע פּלאַטפאָרם. אַן אָנגע־זעענער ביישפּיל פון אַזא דערשיינונג איז די שטאָט ניו יאָרק, וואו א טייל פון די רעפּובליקאַנער און די קאָמוניסטן זיינען געווען פאַראייניקט אין דער אַמעריקאַן לעיבאָר פאַרטיי מיטן צוועק ווידער צו דערוויילן לאַ גוואַרדיאַ'ן.

אָט די ברייטסטע און א גרויסער מאָס ניט־אָרגאַניזירטע פּראָ־גרעסיווע מאַסן ווערן סטימולירט און אריינגעצויגן אין ענגערער קאָאָפּע־ראַציע דורך די וואַקסנדיקע זעלבסטשטענדיקע פּאָליטישע אָרגאַניזאַציעס פון די מאַסן — די אַרבעטער, פאַרמער, מיטלקלאַסן, נעגערן און אַז. וו. דורך וועלכע דאָס פאָלק באַטרעט די פּאָליטישע בינע ווי א באַוואוסטזי־ניקע אָרגאַניזירטע מאַכט. די דאַזיקע זעלבסטשטענדיקע אָרגאַניזאַציעס זיינען הויפּטזעכלעך, אויף א נאַציאָנאַלן מאַסשטאַב — לעיבאָר'ס נאָן־פּאַרטיזאַן ליג, וואָס איז באַזירט אויף די טרעיד־יוניאָנס און שפּיגלט אָפּ זייער וואוקס סיי פון דער א. פ. ל. און סיי פון דער סי. אי. אָ. (מען דאַרף באַמערקן די פאַרזוכן, וואָס גרין האָט לעצטנס געמאַכט ארויסצו־ציען די א. פ. ל. יוניאָנס פון דער ליג); אויף א סטעיט מאַסשטאַב — די אַמעריקאַן לעיבאָר פאַרטיי פון ניו יאָרק, די פאַרמער־לעיבאָר פאַרטיי פון מינעסאָטא, די פּראָגרעסיווע פאַרטיי פון וויסקאָנסין, די קאָמאַנוועלט

פעדעריישאַנס פון וואַשינגטאָן און אָרעגאַן, און אַז. יו. ; און די רע־פּרעזענטאַטיווע ספּעציעלע גרופּן אויף אַ נאַציאָנאַלן מאַסשטאַב, — דער נאַציאָנאַלער נעגער־קאָנגרעס, דער אַמעריקאַנער יוגנט־קאָנגרעס, די אַמע־ריקאַנער ליג פאַר פרידן און דעמאָקראַטיע און ענלעכע אָרגאַניזאַציעס. די דאָזיקע זעלבסשטענדיקע פּאָליטישע אָרגאַניזאַציעס פון פאָלק זיינען די דינאַמישסטע, די פּראָגרעסיווסטע און די פאַראייניגטסטע און זיכער־סטע טיילן פון דעם וואַקסנדיקן דעמאָקראַטישן פראָנט.

דער אויפבוי און קרעפטיגונג פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט פאָ־דערט, פאַר דעם צוועק צו באַזיגן די כחות פון רעאַקציע, פאַשיזם און מלחמה, דעם גלייכצייטיקן אויפבוי און די זעלבשטענדיקע פּאָליטישע אָרגאַניזאַציע פון די אַרבעטער און די פאַראייניקונג פון די פאַרמער און מיטלקלאַסן מיט די דאָזיקע אָרגאַניזאַציעס ווי אַ מיטל אָנהאַלטן די איי־ניגקייט פון דער מערהייט פון פאָלק, וואָס איז אַרויסגעטראָטן קעגן מאָ־נאָפּאָליסטישן קאַפּיטאַל און רעאַקציע אין די וואַלן פון 1936, און ווי אַ מיטל צו קרעפטיקן די דאָזיקע מערהייט, כדי צו מאַכן זיכער, אַז די רע־אַקציאָנערע כחות וועלן באַזיגט ווערן אום יעדן פּרייז.

דאָס, אין קורצן, איז דער ענטפער אויף דער פראַגע ווי אַזוי דער דעמאָקראַטישער פראָנט קאָן געבויט ווערן און ווי אַזוי ער קאָן געווינען. דאָס איז דער זיכערסטער און שנעלסטער וועג צו בויען די נייע פּאַרטיי פון פאָלק, פאַר וועלכער אַלע אמת־פּראָגרעסיווע מענטשן און דעמאָקראַטן אַרבעטן, שטרעבן און קעמפן.

אַן אַנדער ענטפער אויף די אַלע קאָמפּליצירטע און שווערע פּראָב־לעמען איז לעצטנס פאָרגעשלאָגן דורך דער האַנדלונג פון פיל לאַפאָלעט, גאָווערנאָר פון וויסקאָנסין, וועלכער האָט פּראָקלאַמירט די גרינדונג פון אַ נייער פּאַרטיי, אַ פּאַרטיק־אויפגענייטע, אונטערן נאָמען „נאַציאָנאַלע פּראָגרעסיסטן פון אַמעריקע“. אונזער צענטראַל קאָמיטעט האָט שוין פאַרעפנטלעכט אַ דעטאַליזירטן אַנאַליז און מיינונג וועגן דער דאָזיקער פּאָליטישער אַוואַנטוריע, וואָס איך רעקאָמענדיר אייך אים גרינטלעך דורכצושטודירן (איר זייט באַרעכטיקט צו וויסן, אַז דעם אַנאַליז האָט געשריבן חבר ביטעלמאַן אויף דעם באַזיס פון אַן אַלגעמיינער דיסקוסיע פון אונזער פּאָליטישער ביוראָ). איך דאַרף דאָ ניט ווידערהאָלן די דע־טאַליזירטע אונטערזוכונג, וואָס מיר האָבן געגעבן אין יענעם וויכטיקן דאָקומענט. דערלויבט מיר אָבער צוצוגעבן נאָך עטלעכע באַמערקונגען און אונטערציען אַ סך הכל איבער דער דאָזיקער פראַגע.

פיל לאַפאָלעט עקספּלואַטירט, ווי זיין הויפּט־קאַפּיטאַל, די טראַדי־ציע פון זיין גרויסן פאָטער און די דערפאָלגרייכע פּראָגרעסיווע פּאַרטיי,

וואָס איז אין מאַכט אין וויסקאָנסין סטעיט. ער האָט אָבער געמאַכט צוויי שאַרפע אָפּקערן סיי פון זיין פאָטער'ס טראַדיציע און סיי פון דער פּראָגרעסיווער פּאַרטיי. ער האָט אָפּגעוואָרפן די פּלאַטפאָרם פון דער וויסקאָנסינער פּאַרטיי און האָט אַנשטאָט דעם אָנגעבאָטן עפּעס אַן אומקלאָרע, אַ צוויידייטיקע זאַך, וואָס איז אויסגערעכנט אזוי, אַז די מאַסע בירגער זאָלן דאָס פאַרשטיין אף איין אופן און די עקספּלואַטירנדיקע קלאַסן, זייערע שונאים — אויף פונקט אַ פאַרקערטן אופן; פיל לאַפּאָלעט'ס פּלאַטפאָרם איז עפּעס אַזוינס, וואָס זיין פאָטער, דער פּראָסטיידנדיקער „קעמפערישער באָב", וואָלט זיך דערפון איבערגעקערט אין זיין קבר. פיל לאַפּאָלעט האָט אויך אָפּגעוואָרפן דעם מעטאָד, די סטראַטעגיע און די טאַקטיק דורך וועלכע די וויסקאָנסינער פּאַרטיי איז אָרגאַניזירט געוואָרן. דער דאָזיקער מעטאָד איז באַשטאַנען אין דעם, וואָס די אָנהענגער פון דער נייער פּאַרטיי זיינען ארויס פון די אַלטע פּאַרטייען און האָבן אָנגעהויבן אַ זעלבסטשטענדיק לעבן אין אַזאַ מאָמענט און איבער אַזוינע אישום, וואָס זאָלן זיכערן די אייניקייט פון דער פּראָגרעסיווער מערהייט הינטער דער נייער פּאַרטיי גלייך פון אָנהויב און זאָלן אַזוי אַרום אויסמיידן די געפאַר פון צעשפּליטערן די פּראָגרעסיווע כחות און שאַפן אַ ביליקן זיג פאַר די רעאַקציאָנערן. אָט די ביידע נייע מיטלען, — אַן אומקלאָרע פּלאַטפאָרם, וואָס גייט אַוועק פון דער דערפאַרונג פון די לעבעדיקע פּראָגרעסיווע און דעמאָקראַטישע אָרגאַניזאַציעס און מאַסן באַוועגונגען, און דער נייער מעטאָד, וואָס צערודערט די אייניקייט פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט, — דאָס איז אַ געפאַר פאַר דעם פאָלק.

פיל לאַפּאָלעט האָט פאַר דער פּראָקלאַמירונג פון זיין פּאַרטיק־אויפגעגייטער פּאַרטיי געהאַלטן עטלעכע ראַדיאָ רעדעס, וועלכע ער האָט קריטיקירט דעם רעקאָרד פון פּרעזידענט רוזוועלט'ס אַדמיניסטראַציע. זיכער איז פאַראַן מער ווי גענוג צו קריטיקירן אין יענעם רעקאָרד, און עס וואָלט ווירקלעך ניט געווען שיין מצד די קאָמוניסטן, וועלכע זיינען די גאַנצע צייט געווען און בלייבן די אויסגעהאַלטענסטע און דורכדרינגענדיגסטע קריטיקער פון רוזוועלט'ן אויסצוזעצן אין אַלגעמיין קעגן דער שטרענגסטער קריטיק אין אַזאַ ריכטונג. די פראַגע איז אָבער ניט וועגן קריטיק בכלל, נאָר וועגן דעם מין קריטיק, וועגן דער ריכטונג פון דער קריטיק. די פּראָגרעסיווע מאַסן קריטיקירן רוזוועלט'ן דערפאַר, וואָס ער לייגט אָפּ די אויפגאַבע פון אויסברייטערן רעליף און געזעלשאַפטלעכע אַרבעטן; לאַפּאָלעט וואַרפט אָפּ די גאַנצע אידייע פון רעליף און געזעלשאַפטלעכע אַרבעטן — אונטער די אַפּלאָדיסמענטן פון דעם „דזשורנאַל אָוו קאָמערס", הוירסט, וואָלטער ליפּמאַן, די „ניו יאָרק טריביון" און דעם גאַנצן כאָר פון דעם רעאַקציאָנערן לאַגער. די פּראָגרעסיווע מאַסן

קריטיקירן דעם פרעזידענט פאר דער קנאפקייט פון זיינע פארשלאגן צו באפרידיקן די דרינגענדיקסטע באדערפענישן פון די 4 מיליאן ארבעט־לאזע; לאפאלעט, צוזאמען מיט הוואווער'ן וואלט אפגעשאפט אפילו די קנאפע מיטלען. אזוי ארום האט לאפאלעט'ס קריטיק די ווירקונג, אויב זי האט בכלל וועלכע עס איז ווירקונג אויף דעם קאנגרעס און אף דער אדמיניסטראציע, ניט צו פארריכטן די שוואכקייטן און קנאפקייטן פון רוזוועלט'ס אדמיניסטראציע, נאר זיי צו פארשטארקן און אריינצוברענגען א צעמישעניש אין דעם דעמאקראטישן פראנט.

לאפאלעט'ס נייע אוואנטיורע אין דעם געביט פון נאציאנאלער פאליטיק איז אויפגענומען געווארן מיט אומרואיקייט און פארדאכט מצד דער גרויסער מערהייט פארטרעטער פון די ארבעטער, די דעמאקראטישע און פראגרעסיווע עלעמענטן; זי איז אויפגענומען געווארן מיט כמעט לירישן ענטוזיאזם דורך די פארטרעטער פון דעם רעאקציאנערן לאגער. דאס איז דער פונדאמענטאלער אורטייל פון אונזער ברייטער דעמאקראטיע בנוגע לאפאלעט'ס „נאציאנאלע פראגרעסיסטן". די אומרואיקייט און פארדאכט פון דעם ארבעטער און דעם פראגרעסיוון לאגער איז ניט געווען די שאפונג פון קאמוניסטן. אזוי זיכער זיינען מיר פון דער קאמוניסטישער פארטיי געווען וועגן דער אומפארמײדלעכקייט פון דעם אורטייל, אז מיר האבן אבזיכטלעך זיך צוריקגעהאלטן פון פארעפנטלעכן אונזער מיינונג אויף עטלעכע טעג נאך די דראמאטישע פראקלאמירונגען אין מעדיסאן, כדי אט־די מאסן־מיינונג זאל שוין זיין אויסדריקלעך־רעגיסטרירט, איידער מיר האבן גענומען דאס ווארט, און כדי אונזער דעטאליזירטער אנאליז זאל שוין האבן די שטיצע פון דעם אורטייל פון דעם ברייטן דעמאקראטישן פראנט.

א צאל פון לאפאלעט'ס פריינט האבן זיך שוין באקלאגט, אז די אומגינסטיקע מיינונגען וועגן זיין אוואנטיורע, וואס זיינען אזוי פארשפרייט צווישן די פראגרעסיווע עלעמענטן, נעמען זיך פון אייפערזוכט בנוגע זיין איניציאטיווע און פון דער רעקלאמע וואס זי האט געקראגן אין די צייטונגען. אזא אויסזעצונג איז ווירקלעך נאריש! ווער קאן זיין אייפערזיכטיק וועגן וועלכער עס איז איניציאטיווע, וואס העלפט ווירקלעך אונזער געמיינשאפטלעכער שטרעבונג צו איינקייט פון פאלק קעגן די מאנאפאליסטן און זייערע אגענטן? ווער וואלט זיך געוואקלט אויף א מאמענט צו שטיצן ענטוזיאסטיש יעדן פארזוך, וואס זאל ווייטער באפעסטיקן די ברייטסטע רייען אדער וועלכן עס איז טייל פון דעם דעמאקראטישן פראנט, אדער וואס זאל פארטיפן אונזער פארשטענדעניש פון אונזערע אויפגאבן? קיינער ניט. קיין ערנסטער פירער און זיכער ניט קיין מאסן־ ארגאניזאציעס! און ווינציקער פון אלץ די קאמוניסטן, —

וואָס זייער פּאָזיציע פון אַ קלענער מינאָריטעט פּאַרטיי, וועלכע האָט ניט קיין באַלדיקע אויסזיכטן צו קריגן אַ מערהייט שטיצע פאַר איר ספּע־ציעלער און באַזונדערער פּראָגראַם פון סאָציאַליסטישער רעאָרגאַניזי־רונג פון אַמעריקע, מאַכט פאַר אונז נויטיק צו דערוואַרטן אַ לאַנגע צייט, אין דעם משך פון וועלכער מיר זיינען גרייט אָנצונעמען די דיסציפּלין פון אַ גרויסן ניט־קאָמוניסטישן דעמאָקראַטישן פראָנט, וואָס זיין דער־פאָלג איז אונזער איינציקע גאַראַנטיע געגן פאַשיסטישער רעאַקציע, מלחמה און קאַטאַסטראָפע. ניין, ניט אייפערזוכט קעגן לאַפאָלעט'ן פערזענלעך האָט געבראַכט די פאַרדאַמונג קעגן זיין אַוואַנטיורע, נאָר אייפער פאַר דער איינקייט פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט. אַזאַ מין אייפער, אָנגעהאַלטן מיט דער גרעסטער וואַכזאַמקייט, איז זייער אַ נוי־טיקע זאַך. אונז פרייט צו זען ווי ער איז אַזוי ברייט פאַרשפּרייט און קומט צום אויסדרוק. דאָס איז איינע פון די סמנים פון זיג פאַר דער דעמאָקראַטיע אין אַמעריקע.

פאַרשטייט זיך, אונזער געוועזענער פריינט, נאָרמאַן טאָמאַס, איז ניט איינשטימיק מיט אָט דעם אַלגעמיינעם אורטייל פון די פּראָגרעסיווע כחות אין אַמעריקע. ער זעט עטוואָס „האָפענונגספולס", אין לאַפאָלעט'ס אַוואַנטיורע און זאָגט, אַז זי איז ניט בלויז „לינקס" פון רוזוועלטן, נאָר אַפילו „לינקס" פון דער קאָמוניסטישער פּאַרטיי. צוריקגערעדט אָבער, איז נאָרמאַן טאָמאַס אַזוי צעמישט בנוגע ריכטונגען, אַז ער האָט גערעכנט, אַז אַפילו לענדאָן איז געווען „לינקס" פון רוזוועלטן. ער האָט פול־שטענדיק פאַרגעסן די עלעמענטאַרע לעקציע, וואָס מען לערנט קינדער אין די עלעמענטאַרע סקולס: אַז ריכטונג איז רעלאַטיוו, ניט אַבסאָלוט; אַז אויב איר גייט גענוג ווייט צו מערב, קומט איר אָן אין ווייטן מזרח; און אַז אויב אין פּאָליטיק פאָלגט איר נאָך אַן „עקסטרעם לינקע" ליניע, וועט איר זיך באַלד געפינען אין דעם לאַגער פון די „עקסטרעם רעכטע". נאָרמאַן טאָמאַס איז אַ לאַנגע צייט געווען אין דעם דאָזיקן זין ווייט צו „לינק" פון דער קאָמוניסטישער פּאַרטיי, און עס איז פאַר אונז געווען אוממעגלעך צו געפינען אַ געמיינשאַפטלעכן באָדן מיט אים אַפילו איבער די איינפאַכסטע און באַלדיקסטע פּראָבלעמען.

די פּראָגרעסיווע פּאַרטיי פון וויסקאָנסין איז איינער פון די וויכ־טיקסטע און פאָרטגעשריטענסטע טיילן פון דעם נאַציאָנאַלן דעמאָקראַ־טישן פראָנט. זי וועט אָבער אָנהאַלטן די דאָזיקע פּאָזיציע בלויז דע־מאָלט, ווען זי וועט בלייבן געטריי צו איר ווירקלעך פּראָגרעסיווער פּלאַטפאָרם, וועלכע איז שטאַרק ענלעך צו רוזוועלט'ס „נייעם דיל", און צו איר פאַרמער־לעיבאָר באַזע, און וועט די דאָזיקע פּראָגראַם און באַזע ניט פאַרלאָזן, אַזוי ווי דאָס פאָדערט פיל לאַפאָלעט'ס נייע אַוואַנטיורע.

יעדער איינער, וואָס קען די באַוועגונג אין וויסקאָנסין, קאָן פאָראויס־זאָגן, אַז זי וועט זיך האַלטן פעסט אָן איר געזונטן פונדאַמענט, וועט אים ווייטער באַפעסטיקן און וועט זיך ניט יאָגן נאָך אַ האַלב־פאַשיס־טישן בלאַנדזשענדיקן פייערל.

מיר וואָלטן געגעבן די זעלביקע עצה צו יעדער אַנדערער סטעיט־באַוועגונג, וואָס אירע פירער זאָלן פּלוצים אינספּירירט ווערן פון אַ משיח־איינרעדעניש. ווען די אַמעריקען לעיבאָר פּאַרטיי פון ניו יאָרק וואָלט, דורך איינעם פון אירע פירער, פּלוצים פּראָקלאַמירט אַ „נאַציאָ־נאַלע לעיבאָר פּאַרטיי" מיט אַ פּלאַטפאָרם, וואָס איז אַרויסגעשלעפּט פון דער וועסטל־קעשענע און וואָס וואַרפט אָפּ אַלץ, וואָס איז אויפגעטאָן געוואָרן ביז איצט, וואָלטן מיר זיך אָנגעשלאָסן אין מאַכן אים נאָך אַ שאַרפערן אויסרייד ווי לאַפאָלעט'ן — ווייל מיר דערוואַרטן מער פון די פירער פון דער לעיבאָר פּאַרטיי. ווען די פאַרמער־לעיבאָר פּאַרטיי פון מינעסאָטאַ האָט אין 1936 געטראַכט וועגן אַ נאַציאָנאַלער פּאַרטיי, האָט זי צונויפגערופן אַ נאַציאָנאַלע קאָנפערענץ צו דיסקוטירן די פראַגע, און ווען זי האָט אויסגעפונען, אַז אירע נויטיגע פאַרבינדעטע זיינען ניט גע־ווען רייף פאַר אַזאַ שריט, האָט זי געהאַנדעלט גאַנץ ריכטיג, ווען זי האָט זיך צוריקגעהאַלטן פון אַ דאָן־קיכאָטישן און שעדלעכן אַרויסטריט, איינע אַליין. דאָס איז אַ באַשפּיל, וואָס לאַפאָלעט וואָלט געמעגט געווען נאָכ־פאָלגן און וואָס מיר פון דער קאָמוניסטישער פּאַרטיי האָבן צו יענער צייט פולשטענדיג גוט־געהייסן.

דער אויפבוי פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט פון דער מערהייט פון פאָלק קאָן ניט דורכגעפירט ווערן לויט אַ פּאַרטייִגן אָנגעצייכענטן פּלאַן — ווער עס זאָל ניט האָבן געצייכנט דעם פּלאַן. עס מוז געפונען ווערן פּלאַץ פאַר דער ברייטסטער פאַרשיידנאַרטיגקייט פון איניציאַטיווע און אָרגאַניזאַציע, אַזוי אַז אַלע זאָלן ביישטייערן צום געמיינשאַפטלעכן ציל. דער דעמאָקראַטישער „ניו דיל"־פליגל, די פּראָגרעסיווע רעפּובלי־קאַנער, די פאַרמער־לעיבאָר פּאַרטיי פון מינעסאָטאַ, די פּראָגרעסיווע פּאַרטיי פון וויסקאָנסין, די קאָמאָנוועלט פעדערייטשאָן פון וואַשינגטאָן, די אַמעריקען לעיבאָר פּאַרטיי, לעיבאָר'ס נאָן־פּאַרטיזאַן ליג, די טרעיד יוניאָנס פון דער אַ. פ. אָוו ל. און פון דער סי. אַי. אָ., די אַמעריקאַנער ליג פאַר פרידן און דעמאָקראַטיע, דער נאַציאָנאַלער נעגער־קאָנגרעס, דער אַמעריקאַנער יוגנט־קאָנגרעס, פראַטערנאַלע אָרגאַניזאַציעס, פאַר־מער־אָרגאַניזאַציעס, די קאָמוניסטישע פּאַרטיי, — אַלע, אַלע האָבן עפּעס וויכטיגס ביי צושטייערן צום אויפבוי פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט און אַלע מוזן אויף איין אופן אָדער אַ צווייטן אריינגעצויגן ווערן אין ווירקזאַמער קאָאָפּעראַציע. יאָ, אַפילו די סאָציאַליסטישע פּאַרטיי, ניט

געקוקט אויף איר קאַטאַסטראָפישן צוזאַמענברוך, — אויב זי קאָן זיין נאָר אויסהיילן פון איר טראַצקיסטישער קרענק, — קאָן עפּעס בייטראָגן צום גרויסן קרייץ־צוג צו ראַטעווען אַמעריקע פאַר דעמאָקראַטיע און פרידן. אָבער די באַדינגונג פאַר אַלע בייטראָגן איז אַזאַ: מיר מוזן פאַלגן די פירענדיגע פּרינציפּן פון דעמאָקראַטיע און מער דעמאָקראַטיע אין אונזערע געמיינשאַפטלעכע פּאַרזוכן און דעם פּרינציפּ פון אייניגקייט און נאָך מער אייניגקייט אין דעם קאַמף פאַר דעמאָקראַטיע און פרידן.

גראַד דערפאַר וואָס פיל לאַפאָלעט מיט זיין „נאַציאָנאַלע פּראָגרע־סיסטן" איז אַוועקגעגאַנגען פון די דאָזיקע פּרינציפּן, האָט ער עס געפּור־נען פאַר מעגלעך אָפּצוטאָן דעם אַמעריקאַנער פאָלק „אויף לעמקע'ש"; גראַד דערפאַר האָט ער געוואונען די אַפּלאָדיסמענטן פון דעם רעאַקציאָ־נערן לאַגער; גראַד דערפאַר איז ער צוזאַמען מיט זיין ברודער באָב דער־גאַנגען צו אַ פּאָליטישער בלינדער וואַנט; און גראַד דערפאַר איז לאַ־פאָלעט'ס בייטראָג צום דעמאָקראַטישן פראָנט, וואָס וואָלט געקאָנט גע־ווען זיין גרויס, אַזוי קאָמפּראָמעטירט געוואָרן. אין דער אַמעריקאַנער פּראָגרעסיווער באַוועגונג איז עס ניט מעגלעך צו שפּילן זיך מיט פאַ־שיסטישע אידייען, סימבאָלן און מעטאָדן. זיי זיינען פולשטענדיק פרעמד דער אַמעריקאַנער טראַדיציע, דעם אַמעריקאַנעם געדאַנק און די אַמערי־קאַנער טענדענצן און שטימונגען פון היינט צו טאָג.

די לאַפאָלעט־אַוואַנטיורע איז באַדויערנסווערט און אין אַ געוויסן זין — טראַגיש. לאָמיר אָבער אַרויסראַטעווען פון איר אַזוי פיל געווינס ווי מעגלעך דורך דעם, וואָס מיר וועלן זי פאַרוואַנדלען אין אַ וויכטיקן קאַפּיטל פון דער פּאָליטישער דערציאונג פון דעם אַמעריקאַנעם פאָלק.

ווי אַזוי צו פאַרשטיין דעם עקאָנאָמישן קריזיס

דער עקאָנאָמישער קריזיס, אין וועלכן אַמעריקע איז ווידער פאַר־שלונגען, איז נויטיגערהייט געוואָרן דער צענטער פון אַלע פּאָליטישע פּראָבלעמען. אַ ריכטיקע פאַרשטענדעניש בנוגע זיינע אורזאַכן און זיינע ווירקונגען איז אַ פאָר־באַדינגונג פאַר יעדער ווירקזאַמער פּראָגראַם אין די אינטערעסן פון פאָלק; אַ פאַלשע פאַרשטענדעניש און אָפּשאַצונג בנוגע די דאָזיקע פראַגן קאָן מען געפינען אין דעם גרונט פון פיל לאַ־פאָלעט'ס טעותן, ווי אויך אין די צאַפּלעניש פון נאָרמאַן טאָמאַס.

ווען דער עקאָנאָמישער קריזיס האָט זיך אומגעקערט צו אונז אין דעם זומער פון 1937, האָבן מיר פון דער קאָמוניסטישער פּאַרטיי אַרויס־

גערוקט דעם לאָזונג: „ברעכן דעם זיץ־סטרייק פון קאַפּיטאַל“. דער דאָזיקער לאָזונג איז געווען אַ טיף־ריכטיקער ניט בלויז אין דעם שמאָלן זין, וואָס דער מאָנאָפּאָליסטישער קאַפּיטאַל האָט אַבזיכטלעך געשאַפן דעם קריזיס און אים פאַרשטאַרקט אַזוי, ווי עס האָט נאָך קיין מאָל פריער ניט פּאַסירט, נאָר אויך אין דעם עכט־פונדאַמענטאַלן זין, וואָס דער קאַפּיטאַליסטישער קלאַס, און אין דער ערשטער ריי—מאָנאָפּאָליסטישער קאַפּיטאַל איז פאַראַנטוואָרטלעך פאַר דעם דאָזיקן קריזיס און פאַר יעדן קריזיס פון דער קאַפּיטאַליסטישער סיסטעם, און באַזונדער פאַר די קאַ־טאַסטראָפישע ווירקונגען, וואָס די דאָזיקע קריזיסן האָבן אויף דער באַ־פעלקערונג. יעדער עקאָנאָמישער קריזיס איז דער רעזולטאַט פון די פּאָ־ליסיס פון דעם קאַפּיטאַליסטישן קלאַס, פאַר וועלכע די קאַפּיטאַליסטן דאַרפן געהאַלטן ווערן פאַראַנטוואָרטלעך. באַזונדערס איז דאָס ריכטיג אין דער עפּאָכע פון מאָנאָפּאָליסטישן קאַפּיטאַל. היינט־צו־טאָג האָבן די דאָזיקע פּאָליסיס דערפירט צו דער אַנטשטייאונג פון דעם „זיץ־סטרייק פון קאַפּיטאַל“. און די פּראָבלעם פון אַרויסקריכן פון דעם איצטיקן קרי־זיס איז פאַר דעם פאָלק, פאַר די האָרעפּאַשנע מאַסן, אין דער ערשטער ריי — אַ פּראָבלעם פון ברעכן אָט דעם „זיץ־סטרייק“.

פּסעוודאָ־מאַרקסיסטן, ווי נאָרמאַן טאָמאַס, און פּראָפעסיאָנעלע שטערער, ווי לאָווסטאָן און די טראָצקיסטן, מאַכן יד־אחת מיט די אָפּע־נע פאַרטיידיקער פון מאָנאָפּאָליסטישן קאַפּיטאַל, ווי וואָלטער ליפּמאַן, און נעמען אַראָפּ יעדע פאַראַנטוואָרטלעכקייט פון די קאַפּיטאַליסטן פאַר דעם עקאָנאָמישן קריזיס. אויך פיל לאַפאָלעט, גאַנץ מערקווירדיק, האָט געפונען פאַר נויטיק צו באַפרייען די קאַפּיטאַליסטן פון יעדער פאַראַנט־וואָרטלעכקייט פאַר דעם קריזיס אין זיין מעדיסאָן־רעדע. און די אַלע, וואָס פאַרנעמען די דאָזיקע פּאָזיציע, — צו זיי פּריידיקן אַ צוריקקער צו דער „נאָרמאַליטעט“ פון אומגעצוימטער עקספּלואַטאַציע ווי דעם בעסטן אויסוועג, אַזוי ווי דאָס טוט וואָלטער ליפּמאַן; אָדער זיי דעקן צו די נאַקעטקייט פון דעם דאָזיקן פאָרשלאַג, אַזוי ווי דאָס טוט לאַפאָלעט, דורך מיסטעריעזע אָנצוהערענישן וועגן עפּעס אַ „נייער“ פּראָגראַם, וואָס דאַרף ערשט שפּעטער אַנטפּלעקט ווערן; אָדער זיי זאָגן, ווי נאָרמאַן טאָמאַס, אַז קיין זאַך וועט ניט העלפן אַ חוץ דער באַלדיקער איינפירונג פון סאָציאַליזם, — פּראָקלאַמירט יעדער איינער פון זיי און אַלע צוזאַמען דעם געדאַנק, אַז עס זיינען נוצלאָז אָדער שעדלעך אַלע מיטלען צו באַשיצן דאָס פאָלק פון די רעזולטאַטן פון דעם קריזיס און אַלע פאַרזוכן צו צווינ־גען דעם מאָנאָפּאָליסטישן קאַפּיטאַל צו באַצאָלן דעם ביל פאַר דעם קרי־זיס. זייער געמיינשאַפטלעכע פּאָזיציע איז — צוריקווייזן דעם פּראָג־רעסיוון און דעמאָקראַטישן קאַמף פון דעם פאָלק אויסצומיידן די ליידן

פון דעם קריזיס און צווינגען די קאַפּיטאַליסטן אויסצושטיין זייערע קאָסטן.

וואָס פירט דערצו, אַז פאַבריקן זאָלן זיך שליסן? דערפאַר וואָס זיי פּראָדוצירן מער ווי זיי קאָנען פאַרקויפן, באַקומט זיך אַן „איבער־פּראָדוקציע“. עס ווערט, פאַרשטייט זיך, ניט געשאַפן מער רייכטום, ווי דאָס פאָלק דאַרף און קאָן פאַרנוצן; פאַרקערט, דער לעבנס־סטאַנדאַרד, וואָס איז קיין מאָל ניט העכער פון דעם עקזיסטענץ מינימום פאַר די מאַסן, איז אין די לעצטע צען יאָר געפאַלן, ניט געשטיגן. עס איז אָבער פאַראַן אַן איבערפּראָדוקציע אין דעם זין פון דער מאָס סחורה וואָס דער מאַרק קאָן באַנוצן, אין דעם זין פון דער מאָס, וואָס די קויפער קאָנען קויפן און באַצאָלן דערפאַר.

און ווער זיינען די קויפער, וואָס שטעלן צוזאַמען דעם מאַרק? מען קאָן זיי באַקוועם איינטיילן אין צוויי הויפּט גרופּן: ערשטנס, די פאָלקס מאַסן, וואָס קויפן געברויך אַרטיקלען, די פונדאַמענטאַלע לעבנס־מיט־לען — שפּייז, קליידער, וואוינונגען און אַ געוויסע מאָס באַקוועמלעכ־קייטן פון מאָדערנעם ציוויליזירטן לעבן; צווייטנס, די קאַפּיטאַליסטן, וואָס קויפן סחורות פאַר ווייטערדיקער פּראָדוקציע — מאַשינעריע, בוי־מאַטעריאַלן, און רוי־שטאָפן פאַר אַלערליי סחורות. וועלכע סאָציאַלע און רעגירונגס פּאָליסיס, וואָס זיינען אָנגעווענדט צו סטימולירן ביידע גרעסערע טיילן פון דער נאַציאָנאַלערווירטשאַפט, וועלן וועזנטלעך אויפ־לעבן די ווירטשאַפט? די ערשטע קאַטעגאָריע — געברויך סחורות — איז געפאַלן, אָבער פאַרהעלטנסמעסיק אַ סך ווייניגער ווי עס איז גע־פאַלן די גאַנצע ווירטשאַפט; און עס איז קלאָר, אַז די דאָזיגע גרופּע קאָן ניט פאַלן קיין סך מער, סיידן עס זאָל דערגיין צו מאַסן־הונגער, ווייל די פאָלקס מאַסן לעבן שוין לויט אַ סטאַנדאַרד, וואָס איז נאָענט צו דער מינימום־ליניע. קאַטאַסטראָפיש געפאַלן איז די צווייטע קאַטע־גאָריע, די פּראָדוציר־סחורות, די קאַפּיטאַלע סחורות, און זייער קאַטאַ־סטראָפיש פאַלן שלעפּט מיט זיך אַרונטער אויך די געברויך־סחורות. דאָ, אין דעם געביט פון קויפן פּראָדוציר־סחורות, אין דעם פעלד פון קאַפּיטאַלע אינוועסטירונגען ליגט איינער פון די וויכטיקסטע שליסלען צו עקאָנאָמישער דערהאָלונג.

אָבער נייע קאַפּיטאַלע אינוועסטירונגען מוזן אַליין זיין אויסגערעכנט אויף ווייטערדיקער פּראָדוקציע, — אָדער אויף פּראָדוקציע פון געברויך אַרטיקלען אָדער אויף פּראָדוקציע פון פּראָדוציר־מיטלען. מיר האָבן שוין מער פּראָדוציר־מאַשינעריע ווי דער מאַרק פאָדערט. איידער עס קאָן באַרעכטיקט ווערן עקאָנאָמיש די ווייטערדיקע פּראָדוקציע פון פּראָדוציר־

מיטלען, מוזן מיר צוערשט אויעקשטעלן צו דער ארבעט די פראָדוציר־מיטלען, וואָס זיינען שוין פאַראַן און שטייען ליידיק; וואָס פאַר א זין האָט עס צו בויען נייע פאַבריקן, ווען די פאַראַנענע פאַבריקן שטייען ליידיק? די אויפלעבונג פון דער פּראָדוקציע איז, הייסט עס, אָפּהענגיק אָן א שטאַרקער פאַרגרעסערונג פון דעם געברויך.

האָלט די צאָל קאָנסומערס אין פאַלן? אָדער האָלט זייער אַפּעטיט צו סחורות אין פאַלן? פאַרשטייט זיך, אַז ניין. אונזער באַפעלקערונג האַלט אין איין וואַקסן און איר אַפּעטיט צו סחורות וואַקסט כסדר, אירע פאַרלאַנגען שטייגן. אָבער די פּייאַיקייט פון די מאַסן צו פאָדערן די דאָזיגע סחורות אויף דעם מאַרק איז באַגרעניצט דורך זייער איינקונפט, און זייער איינקונפט איז געפאַלן און האָלט אין פאַלן. דער איינציקער וועג אויסצושפּרייטן דעם מאַרק איז צו פאַרגרעסערן די איינקונפט פון דער מאַסע באַפעלקערונג, וואָס פאַרברויכט אַרטיקלען, — פאַרגרעסערן די איינקונפט סיי אַבסאָלוט און סיי אין דער שייכות צו דער טאָטאַלער פּראָדוקציע פון דער גאַנצער ווירטשאַפט.

אָבער גראָד דאָס האָט דער מאָנאָפּאָליסטישער קאַפּיטאַל אַבזיכט־לעך ניט דערלאָזט און גראָד דורך דעם האָט ער אַבזיכטלעך פאַרשטאַרקט די באַדינגונגען פאַר דעם נייעם קריזיס. אַנשטאָט צו דערלויבן א פאַר־גרעסערונג פון דער איינקונפט פאַר די האָרעפּאַשנע מאַסן פון דער באַ־פעלקערונג, האָבן די קאַפּיטאַליסטן אַרונטערגעדריקט די דאָזיגע איינ־קונפט סיי אַבסאָלוט און סיי רעלאַטיוו. צו דער זעלביגער צייט איז די איינקונפט פון קאַפּיטאַל פאַרגרעסערט געוואָרן סיי אַבסאָלוט, סיי רע־לאַטיוו. עטלעכע ציפערן, גענומען פון אָפיציעלער סטאַטיסטיק, וועלן דינען ווי א גענוגנדע אילוסטראַציע.

דער אינדעקס פאַר פאַבריק־„פּעיראָלס“ פון דעם יאָר 1929 איז געווען 106.4, אָבער אין 1937 נאָך דער גאַנצער דערהאָלונג אונטער דעם „נייעם דיל“, האָט דער אינדעקס באַטראָפן בלויז 93.2, דאָס הייסט א פאַרקלענערונג פון 12 פּראָצענט. אָבער דער אינדעקס פון קאָרפּאָ־ריישאָן־דיווידענדס, ווען מען זאָל אָננעמען די ציפער 100 פאַר דעם יאָר 1929, איז געשטיגן ביז 111.1 אָדער כמעט דער זעלביקער פּראָ־צענט פאַרגרעסערונג, ווי דער פּראָצענט פאַרקלענערונג פון די פאַבריק־„פּעיראָלס“. ווען די דאָזיקע 12 פּראָצענט וואָלטן אָנגעקומען צו די „פּעיראָלס“ אַנשטאָט די דיווידענדס, וואָלט די גאַנצע סומע אויסגעגעבן געוואָרן און מער פאַבריקן וואָלטן ווידער געאַרבעט; אין דער זעלביקער צייט וואָלטן די קאַפּיטאַליסטן נאָך אַלץ געווען אַזוי גוט אָפּ ווי אין דעם העכסטן פּראָספּעריטי יאָר. אָבער דערפאַר וואָס די סומע איז אַוועק

אויף דיווידענדס און די קאַפּיטאַליסטן האָבן געוואָלט העכערע פּראָפּיטן, איידער זיי זיינען געווען גרייט ווידער צו אינוועסטירן זייערע קאַפּיטאַלן, זיינען די 12 פּראָצענט צוריקגעצויגן געוואָרן פון צירקולאַציע און די פאַבריקן זיינען געבליבן שטיין ליידיק. די אַרבעטער האָבן געקראָגן ווייניקער ווי פריער, די קאַפּיטאַליסטן מער ווי פריער סיי אַבסאָלוט און סיי רעלאַטיוו, אין שייכות צו דער גאַנצער נאַציאָנאַלער איינקונפט. גראָד דאָס האָט געשאַפן די אוממיטלבאַרע פאַר־באַדינגונגען אין די געברויך אינדוסטריען פאַר דעם באַניטן עקאָנאָמישן קריזיס.

און גראָד אַזוי האָבן דאָס די קאַפּיטאַליסטן געפּלאַנט, דאָס איז געווען זייער פּראָגראַם, זיי האָבן אָפן דערקלערט, אַז דאָס איז די באַדינגונג, וואָס זיי שטעלן, איידער זיי וועלן דערלויבן די אינדוסטריען בכלל צו אַרבעטן, — אַז ווייגדזשעס דאַרפן פאַלן און דיווידענדס דאַרפן שטייגן. די ציפערן באַווייזן, אַז זיי האָבן געקראָגן דאָס, וואָס זיי האָבן פאַרלאַנגט — און ווי אַ רעזולטאַט דערפון, האָבן מיר געקראָגן דעם עקאָנאָמישן קריזיס.

צו דער זעלביקער צייט, בעת די איינקונפט פון די אַרבעטער איז געפאַלן אַף 12 פּראָצענט, איז די פּראָדוקטיוויטעט פון אַרבעט געשטיגן אַף מער ווי 15 פּראָצענט. אַזוי אַרום האָבן די אַרבעטער בייגעטראָגן צו דעם קאַפּיטאַליסטישן פּראָספּעריטי־פּלאַן ניט קיין 12 פּראָצענט, נאָר 27 פּראָצענט מער ווי אין 1929. אָבער דאָס איז נאָך אַלץ ניט געווען גענוג פאַר די קאַפּיטאַליסטן. און וואָס מער די אַרבעטער טראָגן צו צום קאַפּיטאַליסטישן פּלאַן, אַלץ ערגער איז דער קריזיס, וואָס דער „פּלאַן“ ברענגט.

פאַרטרעטער פון מאָנאָפּאָליסטישן קאַפּיטאַל, די גרויסע צייטונגען, די „נעשאָנאַל אַסאָסיאיישאָן אָוו מאַנופעקטשורערס“, הוואָווער, גלעס; וואַנדענבערג און אַנדערע פּרוּאוון באַהאַלטן אָט־די איינפאַכע און קלאָרע פאַקטן און מאָלן פּונקט אַ פאַרקערט בילד. זיי זאָגן, אַז אין 1937 האָט קאַפּיטאַל אויפגעהערט אַרבעטן ניט דערפאַר, וואָס ער האָט געוואָלט אַרויס אין סטרייק, נאָר דערפאַר וואָס העכערע ווייגדזשעס, אַרויפגעצוואונגען אויף די קאַפּיטאַליסטן דורך דער סי. אַי. אָ., און העכערע שטייערן פון דער פעדעראַלער רעגירונג האָבן אוממעגלעך געמאַכט אָנצוהאַלטן די פּראָדוקציע מיט אַ פּראָפיט. זיי זאָגן, אַז מען דאַרף האָבן קלענערע ווייגדזשעס (און דעריבער דאַרף מען, הייסט עס, צעשמעטערן די סי. אַי. אָ. יוניאָנס); אַז מען דאַרף האָבן קלענערע שטייערן (און דעריבער — גרעסערע שטייערן אויף די פאָלקס־מאַסן) איידער קאַפּיטאַל קאָן צוריקגיין צו דער אַרבעט. זיי הויבן אויף אַ געשריי, אַז הויכע ווייגדזשעס

און הויכע שטייערן האָבן אזוי פאַראָרימט די גרויס־קאַפּיטאַליסטן, אַז יענע זיינען נעבעך הילפלאָז, סיידן מען וועט פאַר זיי פאַרלייכטערן אָט־די שווערע לאַסט. זיי זאָגן, אַז ווען די מאַסע פון דער באַפעלקערונג וועט קריגן ווייניקער און די קאַפּיטאַליסטן וועלן קריגן מער, וועט דאָס שאַפן די נויטיקע באַדינגונגען, אַז פּראָספּעריטי זאָל צוריקקומען און די אינדוסטריען זאָלן ווידער ארבעטן מיטן פולן גאַנג. זיי זאָגן אָבער ליגן, ווען זיי גיבן אָן אַזוינע טענות, און היינט צו טאָג ווייסן מערסטע מענטשן, אַז די קאַפּיטאַליסטן זאָגן ליגן. דער קריזיס ווערט געשאַפן ניט דורך דעם, וואָס די קאַפּיטאַליסטן האָבן ניט געקראָגן אַ גענוג־גרויסן חלק פון דער נאַציאָנאַלער איינקונפט, נאָר דערפאַר ווייל זיי האָבן גע־קראָגן צו פיל, און אָט די אָנזאַמלונג פון זייערע ניט־פאַרדינטע רייכ־טימער, וואָס איז אָנגעהורבעט געוואָרן ניט־גענוצטערהייט איבערן גאַנצן לאַנד, פאַראורטיילט עס 130 מיליאָן מענטשן צו הונגער אין אַ לאַנד פון שפע.

ווען די גרויסע אינדוסטריאַליסטן, באַנקירן און מאָנאָפּאָליסטישע קאַפּיטאַליסטן וואָלטן אויסגעפירט, וואָלט די דאָזיגע לאַגע געוואָרן נאָך ערגער, אַנשטאַט צו ווערן בעסער. דער איינציגער מעגלעכער וועג צו פאַרבעסערן די לאַגע איז דער היפּוך דערפון, וואָס די קאַפּיטאַליסטן ווילן: צו פאַרקלענערן דעם חלק פון די קאַפּיטאַליסטן אין דער נאַציאָ־נאַלער איינקונפט און געבן אַ גרעסערן חלק די פאָלקס־מאַסן.

אַזוי לאַנג ווי מיר בלייבן אין די ראַמען פון קאַפּיטאַליזם, וועט עס אָבער בלייבן אמת, אַז בלויז די פאַרגרעסערונג פון דעם חלק פון די מאַסן אין דער נאַציאָנאַלער איינקונפט וועט ניט זיין גענוג צוריקצו־ברענגען די פּראָדוקציע, וואָס דאָס פאָדערט מער דירעקטע סטימולירונג פאַר דער קאַפּיטאַלער אינוועסטירונג פון אָנגעזאַמעלטע פּראָפיטן — דער חלק פון מאָנאָפּאָליסטישן קאַפּיטאַל, וואָס קאָן ניט אויף קיין אַנ־דער אופן צוריקגעבראַכט ווערן אין דער צירקולאַציע. אין פריערדיגע אָדער „נאָרמאַלע“ קריזיסן איז די באַזע פון דערהאָלונג דערגרייכט גע־וואָרן הויפּטזעכלעך דורך דער דעפלאַציע פון „פאַרוואַסערטן“ קאַפּיטאַל, דורך באַנקראָטן און דורך אויסשפּרייטן דאָס פעלד פון מאָנאָפּאָליסטישן קאַפּיטאַל, וואָס האָט אַרויסגעשטופּט אַ גרויסע צאָל קלענערע קאַפּיטאַ־ליסטן און פאַרמיטלער. היינט צו טאָג קאָנען די דאָזיגע עלעמענטן ווירקן זייער ווייניג; דער „פאַרוואַסטערטער“ קאַפּיטאַל איז אַזוי „פּיק־סירט“, אַז מען קאָן פון אים ניט אַרויסקוועטשן די וואַסער אָן אַ קאַ־טאַסטראָפע פאַר דער גאַנצער קרעדיט־סטרוקטור, אַזוי אַז די רעגירונג גופא איז באַשעפטיקט מיט אויפהאַלטן דעם דאָזיקן קאַפּיטאַל דורך סוב־

סידעם; די מאָנאָפּאָליעס קאָנטראָלירן שוין אַזויפיל פון דער נאַציאָ־נאַלער ווירטשאַפט, אַז קליינע באַנקראָטן האָבן בלויז אַ קנאַפּע ווירקונג אויף דער גאַנצער סטרוקטור. אין 1933 האָט דער ערשטער „ניו דיל" זיך באַזירט אינגאַנצן אויף אַ נייעם מעטאָד פון קאַפּיטאַל־דעפלאַציע, נעמלעך — די אַנטוווערטונג פון דעם דאָלאַר, אָבער די ווירקונג פון דעם דאָזיקן שריט האָט זיך שון לאַנג אויסגעוועפּט, און אַזאַ שריט קאָן ווי־דערהאָלט ווערן בלויז דורך דער ריזיקע פון אַן אינפלאַציע, וואָס לאָזט זיך ניט קאָנטראָלירן. אויסלענדישע אינוועסטירונגען זיינען אויסגע־שלאָסן דורך דעם אינטערנאַציאָנאַלן כאַאָס. עס בלייבן דעריבער בלויז צוויי וועגן, דורך וועלכע קאַפּיטאַלע אינוועסטירונגען קאָנען אין אַ גרוי־סער מאָס סטימולירט ווערן היינט־צו־טאָג: דורך דער רעגירונג גופא, וואָס זאָל אונטערנעמען גרויסע בוי־פּראָיעקטן און געזעלשאַפטלעכע אַר־בעטן, וואוינונגען און אַז. וו., און מעגלעך, דורך גרויסע רעגירונגס־הלוואות צו כינע, צום ביישפּיל, וועלכע זאָלן אויסגעגעבן ווערן אין אַמעריקע אויף אינדוסטריעלע פּראָדוקטן. אָבער אין אַלע פאַלן זיינען פּריוואַטע אינדיווידועלע אינוועסטמענטס אומפּייאיק צוריקצוברענגען די טעטיגקייט פון די גרונט־אינדוסטריען, די פּראָדוקציע פון פּראָדוצר־מיטלען. דערצו פאָדערט זיך די אַריינמישונג פון דער רעגירונג אויף אַ גרויסן מאַסשטאַב.

אַזויפיל — וועגן דער פונדאַמענטאַלער פּראָבלעם, וואָס איז פאַר־וויקלט אין דעם ערשטן פּאַרזוך צו געפינען אַ דעמאָקראַטישע פּראָגראַם אויף צו לייזן דעם קריזיס. די איינפאַכסטע אונטערזוכונג וויזט, אַז דער קאַפּיטאַליסטישער קלאַס, און אין דער ערשטער ריי די מאָנאָפּאָ־ליסטישע קאַפּיטאַליסטן, באַהערשן דאָס גאַנצע עקאָנאָמישע לעבן, זיי־נען דירעקט פאַראַנטוואָרטלעך פאַרן קריזיס און פאַר אַלע זיינע שלעכטע ווירקונגען אויף דער באַפעלקערונג. די קאַפּיטאַליסטן האָבן עס אַזוי געפּלאַנט. דאָס איז געווען אַ דירעקטער און אַן אומפאַרמיידלעכער רע־זולטאַט פון זייער עפנטלעך דערקלערטער פּראָגראַם.

די קאַפּיטאַליסטן האָבן אַ פּלאַן, אָבער ניט קיין געפּלאַנטע ווירט־שאַפט. זייער פּלאַנירן באַשטייט אין שניידן איינער דעם צווייטנס גאָרגל, אַנאַרכיע אין דער פּראָדוקציע, אַנאַרכיע אין דער נאַציאָנאַלער ווירטשאַפט און — עקספּלואַטירן דאָס פאָלק. זייערע פּלענער זיינען אומפּייאיק צוריקצוברענגען עקאָנאָמישע טעטיגקייט אין אַ פונדאַמענ־טאַלן זין, זיי זיינען אָבער פּייאיק צו טאָן זייער אַ סך שאָדן.

עס איז אָבער אמת אין אַ מער דירעקטן און אוממיטלבאַרן זין, אַז קאַפּיטאַל איז אַרויס אף אַ זיץ־סטרייק. עס ווערן אַרויסגעבראַכט אַלץ

מער באוויזן — דירעקט פון דעם מויל פון די קאפּיטאַליסטן גופא און פון עקאָנאָמישער סטאַטיסטיק, אז דער קריזיס וואָלט ניט געווען אויס־געבראָכן אין 1937 און וואָלט ניט פּאַרטיפט געוואָרן אַזוי אין אַזאַ קורצער צייט, ווען ניט די אויסגערעכנטע און געפּלאַנטע אַקציע פון אַנטשיידנדיקע טיילן פון פינאַנץ קאַפּיטאַל, — אַן אַקציע, וואָס איז מאָ־טיווירט געוואָרן דורך פּאָליטישע און ניט דורך ריין עקאָנאָמישע חשבונות. דאָס ווערט סומירט אין דעם לאָזונג פון מאָנאָפּאָליסטישן קאַפּיטאַל, אז די נויטיקסטע זאַך איצט איז א „צוריקקער פון צוטרוי“. זיי האָבן דערקלערט זייער אומצוטרוי צו דער רוזוועלט אדמיניסטראַ־ציע, וועלכע וואַרפט אָפּ זייער אומיטלבאַרע און דירעקטע באַהערשונג פון אַלע דעטאַלן פון מלוכה'שער פּאָליסי. זיי האָבן דערקלערט, אז זיי וועלן ניט האָבן קיין צוטרוי צו קיין זאַך, א חוץ א נאַציאָנאַלן רעזשים, וואָס זאָל זיין דירעקט און פולשטענדיק אונטער זייער הערשאַפט, און אז זיי וועלן ניט צוריקגיין צו דער אַרבעט ביז זיי וועלן ניט קריגן דאָס וואָס זיי פאָדערן. דער דאָזיקער לאָזונג פון „אומצוטרוי“ צו רוזוועלט'ן (און מער ווי אַלץ — צו דער שטייגנדער מאַסן באַוועגונג פאַר דעמאָקראַ־טיע אין לאַנד) איז א פּאָליטישער לאָזונג. זיין עקאָנאָמישער רעזול־טאַט, דער זיץ־סטרייק פון קאַפּיטאַל, איז א פּאָליטישער סטרייק. דער וואָס וויל קוקן די פאַקטן אין פּנים אַריין און וואָס האָט ניט דעם וואונטש צו באַהאַלטן די פאַקטן אין די אינטערעסן פון מאָנאָפּאָליסטישן קאַפּי־טאַל, קאָן ניט ציען קיין אַנדער שלוס.

דער קריזיס אין 1929 און אין 1938

פאַר די אַרבעטער, פאַרמער און שטאָטישע מיטלקלאַסן פון אַמע־ריקע שטייען שווערע פּראָבלעמען פון א שאַרפן קריזיס. כאָטש דער עקאָנאָמישער אינדעקס איז ניט געפאַלן צו דעם נידעריקן פּונקט פון אָנהויב 1933, דערגרייכט שוין די אַרבעטלאָזיקייט צום פריערדיקן העכסטן פּונקט מחמת דער שנעלער פאַרגרעסערונג אין דער פּראָדוקטי־וויטעט פון אַרבעט, ספּעציעל אין די לעצטע עטלעכע יאָר.

ווען מען פאַרגלייכט די לאַגע אין די ערגסטע יאָרן פון דעם לעצטן קריזיס פון 1929 ביז 1932, מיט דעם נייעם קריזיס פון 1937-1938, איז נויטיק צו פאַרצייכענען אייניקע וויכטיקע ענדערונגען אין די כחות־פאַרהעלטענישן, ענדערונגען וואָס מאַכן מעגלעך א גאַנץ אַנדערן און א מער גינסטיקן אויסגאַנג פון דער איצטיקער סיטואַציע.

אין דער פעריאָדע פון 1929-1932 זיינען די טרעיד יוניאָנס גע־ווען אין א צושטאַנד פון סטאַגנאַציע און האָבן געהאַלטן אין צוריק־

טרעטן, בעת די גרונט־אינדוסטריען און די אינדוסטריען פון מאסן־פּראָדוקציע זיינען געווען אין דער גרעסטער מאָס ניט אָרגאַניזירט. אין 1938 האָבן די טרעיד יוניאָנס מער ווי פאַרטאָפּלט זייער מיטגלידער־שאַפט, האָבן דורכגעבראָכן די אַנטי־יוניאָן באַריקאַדן פון מאָנאָפּאָ־ליסטישן קאַפּיטאַל און זיינען אָנגעפילט מיט אַ קעמפערישן גייסט, מיט אַ באַוואוסטזיין פון מאַכט.

אין 1929 האָט די אַרבעטער־באַוועגונג ניט געהאַט דעם באַוואוסט־זיין וועגן דער באַדערפעניש און מעגלעכקייט צו אָרגאַניזירן די אַרבעט־לאָזע און זאָרגן פאַר זייערע באַדערפענישן. אין 1938 האָבן די אַר־בעטלאָזע אַן אייגענע וויכטיקע אָרגאַניזאַציע און באַוועגונג, די וואָר־קערס אַלאַיענס, וואָס אַרבעט צוזאַמען מיט די וויכטיקסטע טרעיד יו־ניאָנס, וועלכע זיינען שאַרף באַוואוסטזיניק בנוגע די באַדערפענישן פון די אַרבעטלאָזע און לערנען ווי אַזוי צו זאָרגן פאַר זיי.

אין 1929-1932 איז דער אַרבעטער־קלאַס געווען באַהערשט פון אַ פירערשאַפט, וואָס האָט באַטראַכט דעם קאַטאַסטראָפישן צוזאַמענ־ברוך פון לעבנס סטאַנדאַרדס ווי אַן אומפאַרמיידלעכע זאַך אין די באַדינ־גונגען פון אַ קריזיס; אין 1938 איז דער אַרבעטער־קלאַס באַוואוסטזי־ניק וועגן דער מאַכט אָפּצושטעלן דעם צוזאַמענברוך פון זיינע לעבנס־סטאַנדאַרדס און איז אַנטשלאָסן דאָס צו טאָן.

אין 1929-1932 איז די פעדעראַלע רעגירונג און מערסטע סטעיט און לאָקאַלע רעגירונגען געווען דורכאויס אין די הענט פון מאָנאָפּאָ־ליסטישן קאַפּיטאַל און האָבן דורכגעפירט זיין פּאָליטיק פון אַרויפ־וואַרפן די לאַסט פון דעם קריזיס פולשטענדיק אויף די פּלייצעס פון די האָרעפּאַשנע מאַסן. אין 1938 איז די פעדעראַלע רעגירונג און אַלץ אַ גרעסערע צאָל סטעיט און לאָקאַלע רעגירונגען די אָרענע פון קאַמף געגן דער פולשטענדיקער באַהערשונג מצד מאָנאָפּאָליסטישן קאַפּיטאַל. אין די רעגירונגען האָבן אויף זיך גענומען די פאַרפּליכטונג צו גאַראַנטירן, אַז קיינער זאָל ניט הונגערן, האָבן איינגעפירט דעם פּרינציפּ פון אַר־בעטלאָזיקייט און עלטער זיכערונג, האָבן גאַראַנטירט די רעכט פון די אַרבעטער צו אָרגאַניזירן זיך אין טרעיד יוניאָנס און איינגעפירט דעם פּרינציפּ פון רעגירונגס הילף פאַר דער יוגנט אין פּרט פון באַשעפטי־קונג און בילדונג.

אין 1929-1932 האָבן די האָרעפּאַשנע מאַסן כמעט אינגאַנצן ניט געהאַט קיין פּאָליטישע פאַרטרעטערשאַפט אָדער זעלבסטשטענדיקע פּאָ־ליטישע אָרגאַניזאַציע. אין 1938 האָבן די האָרעפּאַשנע מאַסן, אין זיי־ער גרויסער מערהייט, זיך אָפּגעריסן פון דער פּאָליטישער פירערשאַפט

פון מאָנאָפּאָליסטישן קאַפּיטאַל, האָבן געבראַכט צום שטאַנד אַ פונ־דאַמענטאַלע פּאָליטישע איבערגרופּירונג, מיט דעם מאָנאָפּאָליסטישן קאַ־פּיטאַל, זיינע אַגענטן און די קרבנות פון זיינע איינרעדענישן אויף איין זייט און מיט די פאָלקס־מאַסן אויף דער אַנדערער; און די פאָלקס מאַסן בויען שוין שנעל זייערע זעלבסטשטענדיקע אָרגאַניזאַציעס און באַוועגן זיך אין דער ריכטונג פון אַ פּאַראיייניקטן דעמאָקראַטישן פראָנט.

אין 1929־1932 איז די הערשנדע פּאָליטישע טענדענץ פון לאַנד געווען פאַרקערפּערט אין דער געשטאַלט פון הערבערט הואווער. אין 1938 איז די הערשענדע טענדענץ סימבאָליזירט דורך דער פיגור פון פרענקלין ד. רוזוועלט.

די אַלע ענדערונגען שטעלן מיט זיך פאָר אַ קער אין די כחות־פאַרהעלטענישן, וואָס איז גינסטיק פאַר די אַרבעטער, פאַרמער און שטאָ־טישע מיטלקלאַסן קעגן זייערע עקספּלואַטאַטאָרס.

פון דער צווייטער זייט מוז פאַרצייכנט ווערן דער אומצווייפלהאַפ־טער פאַקט, אַז דער מאָנאָפּאָליסטישער קאַפּיטאַל האָט פאַרשטאַרקט זיין קאָנטראָל איבער דער ווירטשאַפט פון לאַנד, האָט אויסגעשפּרייט זיין טעריטאָריע דורך אַרויסשטופּן דעם גרעסטן טייל פון די געבליבענע „קליינע מענטשן", האָט פאַרגרעסערט זיין חלק פון דער נאַציאָנאַלער איינקונפט און באַוועגט זיך שנעל אין דער ריכטונג פון אַ קאָנצענ־טראַציע פון אַלע זיינע פּאָליטישע כחות מיט דער אַנטשלאָסנהייט צו־ריקצוגעווינען פולשטענדיקע און דירעקטע רעגירונגס מאַכט אום יעדן פרייז, אַזוי ווי אונטער הואווער'ן, אפילו ווען עס זאָל דורך דעם פאַר־ניכטעט ווערן אונזער טראַדיציאָנעלע דעמאָקראַטישע סיסטעם. אין דער זעלבער צייט איז דער דעמאָקראַטישער פראָנט נאָך ניט פולשטענדיק פאַראייניקט און סטאַביליזירט געוואָרן, זיין איינהייט ווערט באַדראָעט פון אַ סך זייטן און די זעלבסטשטענדיקע פּאָליטישע אָרגאַניזאַציע פון די אַרבעטער און זייערע פאַרבינדעטע איז בלויז אין איר ערשטער שטופע.

אין סך־הכל באַקומט זיך אַ העכערע שטופע פון קאַמף, אין וועלכן די קאַמף ליניעס וועלן זיין מער פאַנאַנדערגעוואָרפן און די רעזולטאַטן פון די קאַמפן וועלן זיין מער אַנטשיידענדיק פאַר דער גאַנצער צוקונפט פון אונזער לאַנד און פון דער וועלט. די האַרעפּאַשנע מאַסן האָבן גע־וואונען וויכטיקע פּאָזיציעס און האָבן פאַראויסגעפירט זייערע ליניעס, זיי האַלטן אין זייערע הענט וויכטיקע הייבערס פון מאַכט. דער שונא מאָביליזירט אָבער אַלע זיינע רעזערוון, און מער פאַראייניקט און איז אָנגעפילט מיט אַ פאַרצווייפלטער אַנטשלאָסנהייט צו צעשמעטערן און

צעטרייבן דעם דעמאָקראַטישן לאַגער, אײדער יענער האָט באַגריפן און באַנוצט זײַן ריזיקע פּאָטענציעלע מאַכט.

דער פאַקט גופא וואָס די דעמאָקראַטישע מאַסן־באַוועגונג פון פאָלק האָט געמאַכט פאָרטשריט אפן חשבון פון מאָנאָפּאָליסטישן קאַפּיטאַל, מאַכט שאַרפער די געפאַר, וואָס עס שטעלט מיט זיך פאַר דער רעאַק־ציאָנערער לאַגער מיט זײַנע ריזיקע רעזערוון, וועלכער באַוועגט זיך אין דער ריכטונג פון פאַשיזם.

די געפאַר פון פאַשיזם, וואָס רוקט זיך אָן פון יענער זײַט אַמערי־קאַנער גרעניצן, שטייט־אויף מיט גרויסער שאַרפקייט אויך אינעווייניק אין אונזער לאַנד.

אָט דערפאַר שטעלט אַוועק די רעזאָלוציע, וואָס איז פאָרגעבראַכט פאַר דער דאָזיקער קאָנווענשאָן, אין סאַמע צענטער דאָס פאָלגענדע:

„די הויפּט־אויפגאַבע, וואָס שטייט פאַר דעם אַרבעטער־קלאַס און ממילא אין דער ערשטער ריי — פאַר די קאָמוניסטן, איז צו באַזיגן די אָפּענסיווע פון פינאַנץ־קאַפּיטאַל און פאַרבלאָ־קירן דעם וועג פאַרן פאַשיזם אין די באַדינגונגען פון דעם זיך־אַנטוויקלענדיקן עקאָנאָמישן קריזיס. כדי צו דערגרייכן דעם דאָזיקן ציל, איז נויטיק צו פאַראייניקן און קאָנסאָלידירן אַלע אַרבעטער און פּראָגרעסיווע כחות אין איין דעמאָקראַטישן פראָנט. דאָס פאָדערט, אַז עס זאָלן פאַרשטאַרקט ווערן אַלע עקאָנאָ־מישע און פּאָליטישע אָרגאַניזאַציעס פון די אַרבעטער, עס זאָל געבויט ווערן די סי. אי. אָ., עס זאָל אָרגאַניזירט ווערן געמיינ־שאַפטלעכע אַקציע צווישן די יוניאָנס פון דער א. פ. אָוו ל. און דער סי. אי. אָ., אַזוי גוט ווי די אײַזנבאַן בראָדערהודס, ספּע־ציעל אין די קומענדיקע וואַלן, וואָס זאָל פירן צו פולשטענדי־קער טרעיד־יוניאָן איינהייט; אַז די אַרבעטער זאָלן נעמען די איניציאַטיווע אין צונויפזאַמלען די פאַרמער, די מיטלקלאַסן און אַלע פּראָגרעסיווע עלעמענטן אין דעם אַלגעמיינעם דעמאָ־קראַטישן פראָנט, און אַז עס זאָלן באַזיגט ווערן אַלע פאַרזוכן צו צעשפּאַלטן דעם דאָזיקן פראָנט דורך רעאַקציאָנערע רע־פּובליקאַנער, וואָס אָפּערירן הינטער אַ פּראָגרעסיוון צודעק“.

די פּראָגראַם פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט

די דעמאָקראַטישע מאַסן באַוועגונג וואָס הויבט זיך אויף אין אַמע־ריקע, מוז נים בלויז זײַן אָרגאַניזירט, נאָר זי מוז אויך וויסן גאַנץ באַ־שטימט וואוהין זי גייט. זי מוז האָבן אַ פּראָגראַם. אַ מאַסן באַווע־גונג אָן אַ פּראָגראַם וואָלט זייער שנעל צעטיילט און צעשמעטערט גע־

וואָרן ד׳רך די כחות פון רעאַקציע, וואָס באַנוצן זיך מיט דעמאַגאָגיע, טעראָר, און „רעד בעיטינג“, און וואָלט געבראַכט געוואָרן אונטער דעם קאָנטראָל פון די פאַשיסטישע עלעמענטן. די פּראָגראַם פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט איז לעבנס־וויכטיק.

אַזאַ פּראָגראַם, וואָס דער דעמאָקראַטישער פראָנט באַדאַרף האָבן, קאָן ניט זיין בלויז אַ צופעליגע צונויפזאַמלונג פון די פאָדערונגען פון די באַזונדערע גרופּן, נאָר זי מוז אויסגעהאַמערט ווערן ווי אַן אויסגעהאַלטענע סומע פאָדערונגען, וועלכע זאָלן זיין צוגעפּאַסט איינע צו דער אַנדערער און זאָלן אַנטשפּרעכן דער נאַציאָנאַלער לאַגע ווי אַ גאַנצע. צו דער זעלביקער צייט מוז די פּראָגראַם זיין באַזירט אויף די טיף־געפילטע באַדערפענישן און פאָדערונגען פון די פאַרשידענע שיכטן פון דער באַפעלקערונג, — די אַרבעטער, פאַרמער און שטאָטישע מיטלקלאַסן.

די פּראָגראַם מוז זיין אַזאַ, וואָס די מערהייט פון פאָלק פאַרשטייט זי שוין און שטיצט זי, זי מוז זיין פייאיק צו מאָביליזירן די מערהייט פון פאָלק שוין **איצט**. דאָס הייסט, אַז זי קאָן ניט זיין די פונדאַמענטאַלע פּראָגראַם פון דער סאָציאַליסטישער רעאָרגאַניזאַציע פון דער אַמעריקאַנער געזעלשאַפט, פאַר וועלכער עס איז נאָך דערוויל ניט געוואונען געוואָרן אַפילו קיין באַדייטנדע מינדערהייט פון די מאַסן, שוין אָפּגערעדט פון דער מערהייט. די סאָציאַליסטישע רעאָרגאַניזאַציע פון אונזער לאַנד איז נאָך ניט אויף דער טאָג־אָרדענונג ווי אַ פּראַקטישע פּאָליטישע פּראָבלעם פאַר דער מערהייט פון פאָלק. וואָס עס פאָדערט זיך דעריבער איז אַ סיסטעמאַטישע ריי מיטלען פון אַ פּראָגרעסיוון און דעמאָקראַטישן כאַראַקטער, וואָס קאָנען פאָרמולירט ווערן אין די ראַמען פון דער איצטיקער קאַפּיטאַליסטישער געזעלשאַפט.

עטלעכע פּונקטן פון אַזאַ פּראָגראַם האָבן געפונען אויסדרוק אין די רעדעס פון פּרעזידענט רוזוועלט און אַ צאָל זיינע פאָרמולירט געוואָרן מער אָדער ווייניקער ווי געהעריק אין געזעצן, וואָס דער קאָנגרעס האָט אָנגענומען אָדער האַלט אין באַטראַכטן; כאָטש עס מוז באַטאָנט ווערן, אַז רוזוועלט׳ס אַדמיניסטראַציע איז ווייט פון רעאַליזירן אַן אויסגעהאַלטענע פּראָגראַם און אַז זי איז אַפילו וואַקלדיק און פעלערהאַפט איבער אַ סך פּונקטן פון אירע דעקלאַראַציעס. די פּלאַטפאָרם פון געזעצגעבונג, וואָס די סי. אַי. אָ. האָט אָנגענומען, און וואָס ווערט גוטגעהייסן אינגאַנצן אָדער טיילווייז דורך דעם גרעסטן טייל פון דער א. פ. אָוו ל., פאַלט צוזאַמען און פּאַסט זיך אַריין אין דעם באַגריף פון אַזאַ אויסגעהאַלטענער פּראָגראַם, ווי די, וואָס מיר זוכן. די פּלאַטפאָרמען פון די פאַרשיידענע זעלבסטשטענדיקע פּאָליטישע אָרגאַניזאַציעס פון דער בריי־

טער דעמאָקראַטישער באַוועגונג גיבן אונז נאָך מאַטעריאַל פאַר אַזאַ פאַראייניגנדער פּראָגראַם פאַר דעם גאַנצן דעמאָקראַטישן פראָנט.

אין דער רעזאָלוציע, וואָס איז פאָרגעבראַכט פאַר דער דאָזיקער קאָנווענשאָן, האָבן מיר געפּרואווט צוזאַמענברענגען אַלע וועזנטלעכע שטריכן פון אָט די פאַרשיידענע אויסדרוקן פון דער דעמאָקראַטישער מאַסן־באַוועגונג אין אַ סיטעמאַטישער סקעלעט־פּראָגראַם, וואָס זאָל זיין פּייאיק שוין איצט צו פאַרזאַמלען אַרום זיך די מערהייט פון פאָלק. מיר האָבן צונויפגעזאַמלט די הויפּט־פאָדערונגען, פון וועלכע אַזאַ פּראָגראַם וואָלט באַדאַרפט באַשטיין, אונטער פיר הויפּט רובריקן, וואָס איך וויל דאָ אין קורצן דיסקוטירן.

אונטער דער ערשטער רובריק געפינען זיך די פאָדערונגען אויף צו באַשיצן און פאַרבעסערן די וויידזשעס, שטונדן און די אַרבעט־באַדינגונגען פון די אינדוסטריעלע אַרבעטער און אַלע לוין אַרבעטער. דאָס איז דער נויטיגער אויסגאַנג־פּונקט פאַר יעדער אויסגעהאַלטענער פּראָגרעסיווער און דעמאָקראַטישער פּראָגראַם. אין די וועזענטלעכע שטריכן איז דאָס שוין עטאַבלירט ווי אַ נאַציאָנאַלע פּאָליסי, וואָס האָט די שטיצע פון דער גרויסער מערהייט, כאָטש די פאַרווירקלעכונג דערפון האָט זיך ערשט אָנגעהויבן. דערצו פאָדערט זיך די זעלבסט־אָרגאַניזאַציע פון די אַרבעטער אין טרעיד־יוניאָנס פון זייער אייגענעם אויסוואַל, וואָס דאָס רעכט דערויף מוז אויף אַ מער ווירקזאַמען אופן באַשיצט ווערן דורך געזעץ. די נעשאָנאַל לעיבאָר רילעישאָנס באָארד מוז געשטיצט און פאַרשטאַרקט ווערן און איר מאַכט דאַרף קלאָר פעסטגעשטעלט ווערן, כדי ניט צו דערלאָזן, אַז זי זאָל באַשניטן ווערן דורך רעאַקציאָנערע ריכטער און געריכטן. די פּרינציפּן פון דעם וועידזשעס־און־שטונדן ביל, וואָס געפינט זיך איצט פאַרן קאָנגרעס און האָט די שטיצע פון דער גאַנצער אַרבעטער און פּראָגרעסיווער באַוועגונג, מוז פאַרוואַנדעלט ווערן אין געזעץ און דער „פלאָר אונטער וועידזשעס" מוז סיסטעמאַטיש אויפגעהויבן ווערן העכער, בעת דער „דאַך איבער אַרבעט־שעה'ן" מוז סיסטעמאַטיש אַראָפּגעלאָזט ווערן נידעריקער אין איינקלאַנג מיט דער שטייגענדיקער פּראָדוקטיוויקייט און דער נויטיקייט צוריקצוקערן די אַרבעטלאָזע צו דער אַרבעט. אַזעלכע מיטלען האָבן שוין די שטיצע, אין זייער ריכטונג און הויפּט־שטריכן, פון דער מערהייט אמעריקאַנער.

אונטער דער צווייטער רובריק זיינען אָנגעגעבן פאָדערונגען, וואָס האָבן צו טאָן מיט אויסנוצן דאָס גרויסע אָנגעזאַמעלטע רייכטום פון

לאנד, וואָס איז איצט אומבאַשעפטיגט, כדי צו שאַפן אַרבעט אָדער רע־ליף פאַר די אַרבעטלאָזע, צו פאַרבעסערן און אויסברייטערן די געזעצן וועגן סאָציאַלער זיכערונג, פאַרם־רעליף און די אַנטוויקלונג פון סאָ־ציאַלע פאַרבעסערונגען, ווי אָפּראַמען די סלאַמס, באַשיצן די היים־אייגנטימער, בויען שפּיל־פּלעצער פאַר קינדער, סקולס, האָספּיטאַלס, קאָמיוניטי צענטערס, געזעלשאַפטלעכע בויאונגען, פּאַרקס, וואוינונגען מיט נידעריגער רענט, אַנשטאַלטן פאַר געזעלשאַפטלעכער געזונט־באַ־דינונג, א. אז. וו. דער פאַרנעם און מאַסשטאַב פון אַזא פּראָגראַם פון „געזעלשאַפטלעכע אויסגאַבן" דאַרף באַשרענקט ווערן בלויז דורך דער צאָל אומבאַשעפטיגטע הענט, וואָס נויטיגן זיך אין אַרבעט און פון דער מאָס אומבאַשעפטיגטן רייכטום, וואָס דערשטיקט איצט אונזער עקאָנאָ־מיש לעבן און וואָס מוז געבראַכט ווערן אין צירקולאַציע, כדי צו שאַפן מער רייכטום פאַר דעם פאָלק. אַזוינע מיטלען, באַטראַכט אין דעם זין פון אויסנוצן אַלע אומבאַשעפטיגטע רעסורסן פון לאַנד, מוזן אויך אַנטהאַלטן אַ פינאַנציעלע פּראָגראַם, וואָס זאָל ווירקלעך אויפזוכן דאָס אומבאַשעפטיגטע רייכטום; עס פאָדערט זיך די פולע אָנווענדונג פון דעם פּרינציפּ פון באַשטייערונג באַזירט אויף דער פייאיגקייט צו צאָלן, וואָס דאָס מיינט, אַז שטייערן דאַרפן אָראָפּגענומען ווערן פון די מאַסן קאָנסומערס און אַרויפעלייגט ווערן אויף קאַפּיטאַל און איינקונפט, ספּע־ציעל אויף אומבאַשעפטיקטן קאַפּיטאַל און איינקונפט אין די העכערע ציפערן. שוין האָבן אַזוינע מיטלען, אין זייערע הויפּט־שטריכן און ריכטונג, די שטיצע פון דער גרויסער מעהרהייט אַמעריקאַנער.

אונטער דער דריטער רובריק געפינען זיך מיטלען און פאָדערונגען צו פאַרטיידיגן און אויסצושפּרייטן די דעמאָקראַטישע רעכט פון דעם פאָלק, צו מאַכן זיי מער ווירקזאַם, צו אַנטוויקלען די דעמאָקראַטיע ווייטער דורך אַנטוויקלען די נאַציאָנאַלע פאַראייניקונג און די קרעפטיקונג פון דער מאַכט פון אַ נאַציאָנאַלער דעמאָקראַטישער רעגירונג, און צוריק צו ברענגען פאַר דער דעמאָקראַטיע אַן עקאָנאָמישן פונדאַמענט דורך באַ־שרענקען די מאַכט פון גרויס־קאַפּיטאַל אין דער רעגירונג און אין דער ווירטשאַפט פון לאַנד, דורך אויסברייטערן דעם דעמאָקראַטישן קאָנטראָל איבער דער ווירטשאַפט. אַזוינע מיטלען וואָלטן געקאָנט פאַרווירקלעכט ווערן דורך צוימען די אויטאָקראַטישע מאַכט פון דעם סופרים קאָורט און די ריכטערלעכע אינסטיטוציעס בכלל; דורך געזעצגעבונג צו קאָנ־טראָלירן די טראַסטס און מאָנאָפּאָליעס; דורך אַ קאָנטראָל איבער דער סטאָק־בירזשע; דורך נאַציאָנאַליזירן די באַנקען, אייזנבאַנען און גע־וועהר־אינדוסטריען; דורך אַ מאַראַטאָריום אויף די חובות פון פאַר־מער און קליינע אייגנטימער, וואָס זיינען אין געפאַר עקספּראָפּריאירט

צו ווערן, ביז עס וועלן געפונען ווערן אַנדערע מיטלען זיי צו העלפן; דורך פּרייז־רעגולירונג אונטער דעמאָקראַטישן קאָנטראָל; דורך געזעלשאַפטלעכע באַקוועמלעכקייטן פאַר קאָאָפּעראַטיווע קויף־און־פאַרקויף אָפּעראַציעס; דורך פאַרבעסערן און דעמאָקראַטיזירן די גזעצן בנוגע אַגריקולטור, פאַרמעריי און קאָנסערוואַציע פון באָדן, א. אז. וו. אונטער דער דאָזיגער רובריק קומט אויך דער אַנטי־לינטשינג ביל, די אָפּשאַפונג פון שטימרעכט־שטייערן און אַנדערע פאָרמען פון באַשרענקען און אַוועקנעמען שטימרעכט, און די איינפירונג פון נאַציאָנאַלע סטאַנדאַרדס פון וואַלן און אָפּשטימונג. אַזעלכע פאָדערונגען האָבן שוין, אין זייערע הויפּט־שטריכן און ריכטונג, די שטיצע פון דער גרויסער מערהייט אַמעריקאַנער.

אונטער דער פערטער רובריק זיינען מיטלען און פאָדערונגען, דורך וועלכע אַמעריקע זאָל נעמען אויף זיך איר טייל פאַראַנטוואָרטלעכקייט פאַר וועלט־פירערשאַפט אויף דעם געביט פון אָרגאַניזירן דעם וועלט־פרידן. דורך אויסנוצן אונזער איצטיגע פּריווילעגירטע פּאָזיציע פון ניט זיין אויסגעשטעלט צו קיין געפאַר פון אַ באַלדיגער אַטאַקע, דורך פאַרבלאָקירן דעם וועג פאַרן פאַשיזם אין אונזער אייגן לאַנד מיט דער הילף פון די מיטלען, וואָס זיינען אָנגעצייכנט געוואָרן אונטער די ערשטע דריי רובריקן, דורך אַריינוואַרפן אויף דער וואָג־שאָל פון וועלט־פראַגן די אומפאַרגלייכלעכע עקאָנאָמישע רעסורסן פון אונזער לאַנד, וואָס באַטרעפן אומגעפער אַזוי פיל, ווי די רעסורסן פון אַלע אַנדערע לענדער פון דער וועלט צוזאַמענגענומען, — דורך אַזוינע מיטלען קאָן אונזער לאַנד באַרעכטיגן זיין שטאָלצע פּרעטענזיע אויף פירערשאַפט אין אַלוועלטלעכן פאָרטשריט, קאָן צום בעסטן באַשיצן זיין אייגענע דעמאָקראַטיע און קאָן פאַרמיידן די דראָענדיגע אַלוועלטלעכע קאַטאַסטראָפע. די ערשטע שריט אין אַזאַ פּאָזיטיווער פרידן־פּראָגראַם, וועלכע זיינען גענוג אויף צו פאַרבעסערן אַנטשיידענדיג די גאַנצע געפערלעכע וועלט־לאַגע, זיינען גוט אויסגעדריקט אין דעם אָ׳קאָנעל פרידנס־אַקט, וואָס געפינט זיך איצט פאַרן קאָנגרעס. דער אַקט פאָדערט, גאַנץ איינפאַך, די קרעפטיקונג און קאָנקרעטיזירונג פון דעם קעלאָג פרידנס־פּאַקט, וואָס אַלע רעגירונגען פון דער וועלט האָבן פייערלעך זיך פאַרפליכטעט אים אָפּצוהיטן, דורך פאַרבאָטן די איבערטרעטער פון דעם פּאַקט יעדן צוטריט צו די עקאָנאָמישע רעסורסן פון אַמעריקע און צו האַלטן אין דער זעלביגער צייט אָפן די אַמעריקאַנער מערק פאַר אַלע מלוכות, וואָס קומען נאָך זייערע פאַרפליכטונגען אונטער דעם קעלאָג פּאַקט. אַזאַ פּאָליסי האָט געקראָגן אַ היסטאָרישן אויסדרוק אין דער באַרימטער רעדע, וואָס פּרעזידענט רוזוועלט האָט געהאַלטן אין שיקאַגאָ דעם 5טן אָק־

טאָבער פון לעצטן יאָר, אין וועלכער ער האָט געפאָדערט אַ „קאַראַנטין געגן די מלחמה־מאַכענדיגע רעגירונגען“, וואָס שטעלן אין געפאַר דעם פרידן פון דער גאַנצער וועלט; כאָטש די פּראַקטישע פּאָליטיק, וואָס וואַשינגטאָן פאַרפאָלגט, גייט נאָך אַלץ אויף דער באַנקראָטירטער און דיסקרעדיטירטער ליניע פון איזאָלאַציע און פון אַ פאַלשער נייטראַליטעט. עס זיינען פאַראַן אַ סך סימנים, אַז אַזאַ פּאָזיטיווע פרידנס־פּאָליסי האַלט אין געווינען די שטיצע פון אַ גרויסער מערהייט אַמעריקאַנער; צווישן אָט־די סמנים איז די אויספאָרשונג פון דעם גאַלופּ־אינסטיטוט וועגן דער שטעלונג פון דער עפנטלעכער מיינונג צו יאַפּאַנ׳ס איבערפאַל אויף כינע, וואָס ווייזט, אַז די מערהייט פון דער אַמעריקאַנער באַפעלקערונג איז אויף דער זייט פון כינע און אַז 75 פּראָצענט שטיצן די לאָיאַליסטן אין שפּאַניע; די ברייטע אויסשפּרייטונג פון דער באָיקאָט־באַוועגונג געגן יאַפּאַנעזער סחורות, די ריזיגע כוואַליע פון דער מאַסן־פאָדערונג אַראָפּצונעמען די עמבאַרגאָ פון לאָיאַליסטישער שפּאַניע, די אויספאָרשונג פון דער „נעישאָן“, די סטעיטמענטס און רעזאָלוציעס פון די א. פ. אָוו ל. פירער און די יוניאָנס פון דער סי. אַי. אָ., רעזאָלוציעס פון דער מערהייט קירך־אָרגאַניזאַציעס, מיט דער אויסנאַם פון דער קאַטוילישער קירך, א. אז. וו. אין דעם משך פון לעצטן יאָר איז פאָרגעקומען אַ ריזיגער שוואונג־אַוועק פון די אַלטע איזאָלאַציע־שטימונגען צווישן די מאַסן; צווישן דער מערהייט פון פאָלק ווערט איצט דייטלעך דער באַגריף, אַז דער איינציקער זיכערער וועג צו באַשיצן אַמעריקע פון מלחמה איז דורך אַרויסווייזן אַמעריקאַנער פירערשאַפט אויף דעם געביט פון אָרגאַניזירן דעם וועלט־פרידן. אַזאַ פרידנס־פּראָגראַם איז אַ נויטיגער און אומפאַרמיידלעכער אויספיר פון דער אַלגעמיינער פּראָגראַם פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט.

אַזאַ באַלאַנסירטע פּראָגראַם אַנטהאַלט אַלע עלעמענטן, וואָס זיינען באַלד נויטיג אויף צו באַגעגענען די פּראָבלעמען פון פאָלק, דורך אָנהאַלטן און פאַרבעסערן די לעבנס־סטאַנדאַרדס פון דער גאַנצער באַפעלקערונג, דורך פאַרטיידיגן און אויסברייטערן זייערע דעמאָקראַטישע רעכט, דורך פאַרטיידיגן און אָרגאַניזירן דעם וועלט־פרידן. עס איז פאַראַן אַ וועזנטלעכע האַרמאָניע צווישן די אַלע טיילן פון דער פּראָגראַם, וואָס ווידערשפּרעכן ניט און באַזיגן ניט איינער דעם צווייטן, נאָר פאַרקערט — יעדער טייל ווערט מער פּראַקטיש און פרוכטבאַר, ווען ער ווערט דערגאַנצט דורך די אַנדערע טיילן. און וויכטיגער פון אַלץ איז דאָס, וואָס אַזאַ פּראָגראַם האָט דעם גרויסן פאָרצוג, וואָס זי האָט שוין אויף איר זייט די סימפּאַטיע און שטיצע פון דער גרויסער מערהייט פון דעם אַמעריקאַנעם פאָלק.

פעלן פעלט נאָך די עקזיסטענץ פון ברייטע מאַסן־אָרגאַניזאַציעס פון אַלע אַרבעטער, פּאַרמער און שטאָטישע מיטל־קלאַסן, וואָס שטעלן צו־זאַמען די פּראָגרעסיווע און דעמאָקראַטישע מערהייט פון פּאָלק, וועלכע זאָלן אויסדריקן אַזא פּראָגראַם און קעמפן פאַר איר. דאָס פּאָלק האָט אַ רעכט צו פּאָדערן און עס פּאָדערט אַזאַ פּראָגראַם. אָבער דאָס איז ניט גענוג. דאָס פּאָלק האָט אויך דאָס רעכט און די פליכט צו קעמפן אַנט־שלאָסן פאַר אַזאַ פּראָגראַם.

אונטער די באַדינגונגען, וואָס הערשן אין אונזער לאַנד, וואו די ברייטסטע מאַסן זיינען נאָך אַלץ ניט אָרגאַניזירט פּאָליטיש, וואו די אָרגאַניזירטע איינינקייט פון דער דעמאָקראַטישער מאַסן־באַוועגונג אַרום איר נאַטירלעכער און אומפאַרמיידלעכער פּראָגראַם דאַרף ערשט דער־גרייכט ווערן, געפינט זיך דער אָנהויב פון דער אַנטוויקלונג פון אַן אמת'ן פּאָלקס־פראָנט געגן רעאַקציע, פאַשיזם און מלחמה אויף דעם וועג פון קאַמף פאַר יעדן פונקט פון אַזאַ פּראָגראַם, אויפ'ן וועג פון געווינען די מאַסן און זייערע אָרגאַניזאַציעס פאַר אַ באַוואוסטזיניגער פאַרבינדונג מיט דער פּראָגראַם ווי אַ גאַנצע, פון אַנטוויקלען די ברייט־סטע קאָאָפּעראַציע און געמיינשאַפטלעכע אַקציע געגן אַ געמיינשאַפט־לעכן שונא, און פון זיכער מאַכן, אַז אין די קומענדיגע קאָנגרעס־וואַלן זאָלן אַלע פּראָגרעסיווע און דעמאָקראַטישע כחות זיין פאַראייניגט אויף צו שטיצן איין קאַנדידאַט פאַר יעדן אַמט, כדי צו גאַראַנטירן די נידער־לאַגע פון די קאַנדידאַטן פון רעאַקציע און מאָנאָפּאָליסטישן קאַפּיטאַל. די דאָזיקע עלעמענטאַרע און פונדאַמענטאַלע פאַראייניקונג פון דער דע־מאָקראַטישער מאַסן־באַוועגונג פון פּאָלק אַרום אַזאַ עלעמענטאַרער און פונדאַמענטאַלער פּראָגראַם, ווי מיר האָבן אָנגעצייכנט, איז די אויפגאַב, וואָס מיר רופן: בויען דעם דעמאָקראַטישן פראָנט. דאָס איז דער זי־כערער וועג צו דער נעקסטער שטופע, אין וועלכער מיר וועלן פאַרווירק־לעכן דעם פעסט־אָרגאַניזירטן פּאָלקס־פראָנט פאַר דעמאָקראַטיע און פרידן.

2. אָרגאַניזירן דעם זיג פאַר פּאָרטשריט אין די וואַלן פון 1938

די קאָנגרעס־וואַלן, אין וועלכע עס דאַרף דערוויילט ווערן דאָס גאַנצע רעפּרעזענטאַנטן־הויז און מער ווי אַ דריטל פון סענאַט, ווי אויך אַ סך סטעיט־אַדמיניסטראַציעס, וועלן פּאָרקומען אין נאָוועמבער פון היינטיקן יאָר. די פּראַימערי־וואַלן אין די גרעסערע פּאַרטייען זיינען שוין פאַריבער אין אַ צאָל סטעיטס און וועלן אָנגיין אין דעם משך פון

די קומענדיקע חדשים, ביז מיטן סעפטעמבער. די דאָזיגע וואַלן וועלן זיין אין אַ גרויסער מאָס אַ קראַפט־פּראָבע צווישן די צוויי פּאָליטישע הויפּט־לאַגערן אין לאַנד, דעם לאַגער פון רעאַקציע, וואָס גייט אין דער ריכטונג פון פאַשיזם, אויף איין זייט, און דעם לאַגער פון פּראָגרעס און דעמאָקראַטיע אויף דער אַנדערער. די צוויי וויכטיקע פּאָליטישע לאַגערן שניידן איבער די אַלטע פּאַרטיי־ליניעס, און דעריבער ווערט דער קאַמף אין די פּאַרטיי־פּראַימעריס פּונקט אַזוי וויכטיק ווי די ענד־גילטיקע וואַלן. שוין אין 1936 האָט די הויפּט־מאַסע פון דער דעמאָ־קראַטישער מאַסן־באַוועגונג זיך אַ לאָז געטאָן צו שטיצן די דעמאָקראַ־טישע פּאַרטיי אין מערסטע ערטער און אויף אַ נאַציאָנאַלן מאַסשטאַב, בעת דער הויפּט־לאַגער פון די רעאַקציאָנערע כחות האָט זיך פאַרמירט אַרום דער רעפּובליקאַנער פּאַרטיי. עס איז נאָך אָבער אַלץ פאַראַן אַ צאָל פּראָגרעסיווע גרופּירונגען אונטער דער רעפּובליקאַנער פאָן דאָ און דאָרט; בעת אונטער דער דעמאָקראַטישער פאָן איז פאַראַן אַ גאַנצער אָרגאַניזירטער פליגל, וואָס איז פאַרבונדן מיט דער רעאַקציע און קעמפט קעגן אָפיציעלן קאָנטראָל פון דער דעמאָקראַטישער פּאַרטיי. מען דאַרף אין זינען האָבן דיביידע שטריכן, ווען מען אונטערזוכט די דעטאַלי־זירטע פּראָבלעמען פון פאַרוואַנדלען די וואַלן פון 1938 אין אַ זיג פאַר פּראָגרעס און דעמאָקראַטיע.

די רעזולטאַטן פון די וואַלן פון 1938 וועלן באַשטימען די באַלדיקע ריכטונג פון דער פּאָליטיק פון די פאַראייניקטע שטאַטן איבער אינערלע־כע און אויסלענדישע פּאָליסים אין די באַדינגונגען פון אַ נאַציאָנאַלן וועלט־קריזיס. עס איז קלאָר, אַז זיי וועלן באַאיינפלוסן אין אַ גרויסער מאָס די גרופּירונג פון כחות פאַר די פּרעזידענט־וואַלן פון 1940 און דורכדעם — די גאַנצע צוקונפט פון אַמעריקע און פון דער וועלט.

די רעאַקציאָנערע כחות, און באַזונדער זייער גענעראַל שטאַב אין וואָל סטריט, באַגרייפן פולשטענדיק די וויכטיקייט פון די וואַלן. זיי מאָ־ביליזירן אַלע זייערע רעזערוון, אַלע זייערע מיטלען צו צעשפּאַלטן די מאַסן אין דעם דעמאָקראַטישן פראָנט און — דורך אַ מאַקסימום איינקייט פון דעם רעאַקציאָנערן לאַגער — צו דערשלאָגן זיך צו קאָנטראָל איבער דער נאַציאָנאַלער רעגירונג.

כדי דער לאַגער פון רעאַקציע זאָל געשלאָגן ווערן, כדי דאָס פאָלק זאָל אָפּהאַלטן אַ זיג, מוז דער דעמאָקראַטישער לאַגער זיין פּונקט אַזוי פאַראייניקט און מאָביליזירט. צו זיכערן דעם דאָזיקן רעזולטאַט איז די גרעסטע היסטאָרישע אויפגאַבע פון דעם אַמעריקאַנעם פאָלק אין דעם איצטיקן מאָמענט. דאָס איז די גרעסטע אויפגאַב, וואָס דער אַרבעטער

קלאַס האָט פאַר זיך. ס'איז דעריבער די צענטראַלע אויפגאַב פון דער קאָמוניסטישער פּאַרטיי, וועלכע האָט ניט קיינע אינטערעסן, וואָס ווידער־שפּרעכן די אינטערעסן פון דעם אַמעריקאַנער פאָלק, קיינע אינטערעסן וואָס זיינען אָפּגעזונדערט פון די קלאַסן־אינטערעסן פון די אַרבעטער.

אַרבעטער־אייניגקייט אין דעם דעמאָקראַטישן פראָנט

אונזער רעזאָלוציע דערקלערט:

„דער הויפּט־ציל פון די אַרבעטער מוז זיין צו זיכערן פאַר יעדן פּרייז די נידערלאַגע פון די קאַנדידאַטן פון רעאַקציע און פאַ־שיזם. פאַר דעם דאָזיקן צוועק מוזן די אַרבעטער שטרעבן מיט אַלע מיטלען צו דער פאַראייניגונג פון אַלע דעמאָקראַטישע כחות הינטער אַן איינציקלנעם פּראָגרעסיוון קאַנדידאַט פאַר יעדן אַמט".

ווען מען באַטראַכט די נאָך־אַלץ־פּרימיטיווע שטופע פון אָרגאַניזאַ־ציע פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט, דעם קאַמף, וואָס ער פירט נאָך אַלץ אינווייניק אין דער דעמאָקראַטישער פּאַרטיי קעגן דעם רעכטן פליגל, וועלכער זוכט צו קאָנטראָלירן די פּאַרטיי, די אָנוועזנהייט פון פּראָגרע־סיווע זוכענישן דאָ און דאָרט אין דער רעפּובליקאַנער פּאַרטיי, די ניט־פאַרענדיגקטקייט פון די זעלבשטענדיקע אָרגאַניזאַציעס פון די אַרבעטער גופא, א. אז. וו. — פאָדערט די דאָזיקע אויפגאַב די גרעסטע מאָס בוויג־זאַמקייט אין דעם פּראָצעס פון פאַרזאַמלען אַלע פאָרמען פון דער דעמאָ־קראַטישער מאַסן־באַוועגונג אַרום אַזוינע קאַנדידאַטן, וואָס וועלן צום זיכערסטן צוזאַמענשמעלצן די מערהייט און צום פולסטן פאָרויסטראָגן איר געמיינשאַפטלעכע פּראָגראַם.

אַזוי, צום ביישפּיל, וועט אין דעם דעמאָקראַטישן לאַגער, וועלכער געפינט זיך בלויז אין דעם פּראָצעס פון געשאַפן און אָרגאַניזירט ווערן, שפּילן אַן אַנטשיידענדיקע ראָל דער אַרבעטער קלאַס און זיינע זעלב־שטענדיקע אָרגאַניזאַציעס. כדי דער דעמאָקראַטישער פראָנט זאָל דער־פאָלגרייך אויפגעבויט ווערן, מוז דער אַרבעטער קלאַס אַליין אַרויסווייזן א מאַקסימום אָרגאַניזאַציע, אַקטיוויטעט און מאַסן־אייפלוס. דאָס איז די בעסטע גאַראַנטיע פאַר דער צוזאַמענשמעלצונג פון דער אייניקייט פון דעם דעמאָקראַטישן בלאָק פון אַרבעטער, פאַרמער און מיטל־קלאַסן מיט אַלע זייערע פאַרשיידענע אָרגאַניזאַציעס.

אין דעם מאָס, ווי די אַרבעטער גייען פאָרויס פאַראייניקט ווי א מעכטיקע קראַפט, אין דער זעלביקער מאָס וועט די איינהייט פון די

בריטסטע מאסן פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט קאָנסאָלידירט און פאַר־זיגלט ווערן געגן אַלע צעשטערענדיקע כחות, וואָס ארבעטן פאַר׳ן רע־אַקציאָנערן לאַגער.

די אייניקייט פון די אַרבעטער אין די וואַלן פון 1938 איז אבסאָלוט נויטיק פאַר דער אייניקייט פון די פאָלקס־מאַסן צו באַזיגן וואָל סטריט, די עקאָנאָמישע ראַיאַליסטן, די רעאַקציאָנערן, וואָס האָבן זיך פאַרמאָסטן צו פאַרניכטן אונזער דעמאָקראַטיע און פרידן.

אַרבעטער־אייניקייט אין די וואַלן איז אויך דער בעסטער וועג אין דעם איצטיקן מאָמענט צוצוגרייטן די מער פונדאַמענטאַלע אייניקייט פון אַלע טרעיד יוניאָנס, ווי איין פאַראייניקטע מעכטיקע אַמעריקאַנער אַרבעטער באַוועגונג. דאָס איז אַ נויטווענדיקייט, וואָס דריקט אויס דעם טיפן וואונש פון אַלע אַרבעטער פון דער א. פ. אָוו ל., דער סי. אי. אָ., אַזוי גוט ווי פון די אייזנבאַן־בראָדערהודס און אַלע זייערע פאַרשיידענע פּאָליטישע אָרגאַניזאַציעס.

וואָס אַרבעטער־אייניקייט קאָן דערגרייכן אין די וואַלן און ווי נויטיק אַזאַ אייניקייט איז, איז זייער גוט אילוסטרירט געוואָרן אין קאָנגרעס דורך דעם וועג, וואָס דער ווידזשעס־און־שטונדן ביל האָט דורכגעמאַכט. ווען די אַרבעטער־כחות האָבן זיך געריסן צווישן זיך וועגן דער פאָרם פון דעם ביל, האָט זיך די רעאַקציאָנערן איינגעגעבן צו צעטיילן די שטיצע פאַר די פּרינציפּן פון דעם ביל, וואָס אַלע פּראָגרעסיסטן זיינען געווען איינשטימיק וועגן זיי. אָבער אַזוי שנעל ווי די אַרבעטער האָבן זיך פאַראייניקט, אַפילו הינטער אַן אומפּולקאָמענעם ביל, זיינען אַ סך גרעסער געוואָרן די שאַנסן, אַז דער ביל זאָל אָנגענומען ווערן אין דער איצטיקער קאָנגרעס־סעסיע. די זעלביקע לאַגע וועט גילטן אין הונדערטער וואַל־דיסטריקטן אין די קאָנגרעס־וואַלן. ווען די אַרבעטער זיינען צעשפּאָלטן, וועט דער גאַנצער דעמאָקראַטישער לאַגער דעמאָראַליזירט ווערן און די רעאַקציע וועט דורכמאַרשירן איבער אונז צו אַ ביליגן און גרינגן זיג. ווען די אַרבעטער וועלן זיין פאַראייניקט, וועט דער גאַנצער דעמאָקראַטישער לאַגער צונויפזאַמלען אַלע זיינע כחות, און דער זיג וועט זיין אויף דער זייט פון פאָלק.

אָט דערפאַר באַטאָנט אונזער רעזאָלוציע, אַז

„עס איז דעריבער די דרינגענדיקסטע געמיינשאַפטלעכע אויפגאַבע און פליכט פון דער סי. אַי. אָ., א. פ. אָוו ל., לעיבאָר׳ס נאָן־פּאַרטיזאַן ליג, און די אייזנבאַן־יוניאָנס צו מאַכן זיכער, אַז די אַרבעטער וועלן אַרויסטרעטן פאַראיי־

ניגט אין אַט־די קריטישע וואַלן. אַזוי אַרום וועט געזי־
כערט ווערן די געמיינשאַפטלעכע אַקציע פון דעם דעמאָ־
קראַטישן לאַגער ווי אַ גאַנצן פאַר דער נידערלאַגע פון
רעאַקציע און פאַשיזם".

די אַנטוויקלונג פון דער קאָנגרעס־פּלאַטפאָרם

מיר האָבן שוין פריער באַטראַכט די פונדאַמענטאַלע פּראָגראַם, וואָס וואַקסט אַרויס פון דער דעמאָקראַטישער מאַסן־באַוועגונג און וואָס דאַרף פאַרשמאָלצן ווערן אין אַ באַלאַנסירטער גאַנצקייט, וואָס זאָל אין אַלגעמיין אָנגענומען ווערן פון אַלע טיילן פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט. ביים אונטערזוכן די ספּעציפישע פּראָבלעמען פון די וואַלן פון 1938 וועט נויטיק זיין צו ברייננגען אין באַוועגונג אַלע מעגלעכע כחות, כדי אויסצוקריסטאַליזירן יענע פּראָגראַם, ווי וויט עס לאָזט זיך, אין אַ קאָנ־קרעטער קאָנגרעס־פּלאַטפאָרם אין יעדן וואַל־דיסטריקט און סטעיט. עס וועט זיין נויטיק אויסצודריקן יענע פּלאַטפאָרם אין לאָזונגען, וואָס קאָ־נען דערגרייכן די ברייטסטע מאַסן און קריגן זייער שטיצע, ווי אַן אמת'ער אויסדרוק פון זייערע אייגענע פאָדערונגען און באַגריפן. עס וועט זיין נויטיק צו פאַרבינדן די דאָזיקע לאָזונגען ווי וויט עס לאָזט זיך, מיט ספּעציפישע בילס און געזעץ־פּראָיעקטן, וואָס פאַרמעסטן זיך אָנצו־ווענדן די לאָזונגען אין איין פאָרם אָדער אַ צווייטער.

דער לאָזונג, „פאַר דזשאָבס, זיכערקייט, דעמאָקראַטיע און פרידן" איז דער אַלגעמיינער לאָזונג, וואָס סומירט די גאַנצע פּלאַטפאָרם, וועל־כע מיר שלאָגן פאָר פאַר דעם דעמאָקראַטישן פראָנט אין די וואַלן. אַ גאַנצע ריי מער ספּעציפישע לאָזונגען איז נויטיק אויף אויסצודריקן די דאָזיקע פּראָגראַם אין אירע פאַרשיידענע אַנבליקן ,צו ברענגען זי נעענ־טער צו די טאָג־טעגלעכע לעבנס־באַדערפעניש פון דעם פאָלק. אונזער רעזאָלוציע רעכנט אויס 17 אַזוינע קאָנקרעטע לאָזונגען, און עס איז קיין ספק ניט, אַז די טויזנט דעלעגאַטן צו דער דאָזיקער קאָנווענשאָן קאָנען פון זייער רייכער און פאַרשיידנאַרטיקער דערפאַרונג צוגעבן נאָך הונ־דערט לאָזונגען צום דעם צעטל, וואָס זאָלן זיין נאָך מער דעטאַליזירט און אַלזייטיק. די לאָזונגען, וואָס מיר האָבן פאָרגעשלאָגן, דאַרפן באַ־טראַכט ווערן בלויז ווי ביישפּילן פון די סאַמע צענטראַלע און אַלגעמיינע אַנבליקן פון דער דעמאָקראַטישער פּלאַטפאָרם, וואָס איז אויסגעדריקט אין דער פאָרם פון לאָזונגען פאַר די ברייטע מאַסן.

לאָזונגען, וואָס דריקן אויס אין אַ פּאָפּולערער אָבער קאָנקרעטער פאָרם דעם עצם פון אַ פּאָליטישער פּראָגראַם, זיינען די סאַמע לעבנס־זאַפט פון אַ דעמאָקראַטישער מאַסן־באַוועגונג. זיי זיינען דער שאַרף

פון דעם געווער פון פּאָליטישער אָרגאַניזאַציע און קאַמף. זיי זיינען די גאַראַנטיע, אַז די באַוועגונג, איר אָרגאַניזאַציע און אירע פירער זיינען אונטער מאַסן־קאָנטראָל. זיי זיינען די קאַמפּס־רופן, וואָס וועקן די מאַסן פון זייער אַפּאַטיע און פילן זיי אָן מיט מוט און קאַמפּס־גייסט. זיי זיי־נען די פאָנען, אונטער וועלכע די אַרמייען פון פאָלק ווערן מאָביליזירט צו באַקעמפן און באַזיגן דעם רעאַקציאָנערן לאַגער.

באַטראַכט אויף אַ מאָמענט דעם ערשטן לאָזונג, וואָס ווערט אָנגע־געבן אין אונזער רעזאָלוציע: „ברעכן דעם זיץ־סטרייק פון גרויס־קאַפּי־טאַל!". באַטראַכט די וויכטיקע ראָל, וואָס דער דאָזיקער לאָזונג האָט שוין אָפּגעשפּיגלט. לעצטן הארבסט, ווען דער נייער עקאָנאָמישער קריזיס האָט אָנגעהויבן פאַרשפּרייטן זיינע קאַטאַסטראָפישע ווירקונגען צווישן די מיליאָנען פון דער באַפעלקערונג, האָט דער רעאַקציאָנערער לאַגער אָנגעהויבן זיין קאַמפּאַניע צווישן די מאַסן, כדי זיי איינצורײדן, אַז דער קריזיס איז די אַרבעט פון רוזוועלט'ן און פון די פּראָגרעסיווע פּאָליסים, וואָס זיינען דורכגעפירט געוואָרן אונטער זיין פירערשאַפט, און אַז מיט־שולדיק אין דעם קריזיס איז דזשאַן ל. לואיס און די אינדוסטריעלע־יוניאָן באַוועגונג פון דער סי. אי. אָ. די רעאַקציאָנערן האָבן געהאָפט, אַז אונטער די קלעפּ פון דעם קריזיס וועט זיך זיי איינגעבן אָפּצוקער־טרייבן די מאַסן פון אַ פּראָגרעסיווער פּראָגראַם, צו צעברעכן זייער איי־ניקייט און זיי צוריק אָפּשלעפּן צום באַנקראָטירטן און דיסקרעדי־טירטן הואָווערי־זם. זיי האָבן סומירט דעם עצם פון זייער פּאָליטישער אָפּענסיווע אין זייער לאָזונג: „דאָס איז אַ רוזוועלט־סי־אי־אָ קריזיס". און מען מוז צוגעבן, אַז אין דער צעטומלעניש פון די ערשטע וואָכן פון דעם שאַרפן קריזיס, וואָס איז געקומען, האָבן די רעאַקציאָנערן גע־מאַכט פאָרטשריט; דאָס איז געווען דער סוד פון זייערע דערפאָלגן אין באַזיגן די פּראָגראַם פון דער ספּעציעלער קאָנגרעס־סעסיע אין נאָוועמ־בער און שפּעטער, אין דער רעגולערער סעסיע, אין דורכפירן די פּאַקטישע אָפּשאַפונג פון דעם שטייער אויף ניט־פאַרטיילטע פּראָפיטן און קאַפּי־טאַלע געווינסן. זייער אָפּענסיווע האָט אין דעם משך פון עטלעכע וואָכן געהאַט אַ געפערלעכן אָפּרוף צווישן די מאַסן.

ווי אַזוי האָבן מיר באַגעגנט די דאָזיקע אָפּענסיווע? מיר האָבן, פאַרשטייט זיך, קלאָר געמאַכט, אַז גראַד הואָווער'ס פּאָליסים, צו וועלכע די רעאַקציאָנערן האָבן געוואָלט צוריקקערן דאָס לאַנד, האָבן געשאַפן דעם טיפסטן קריזיס אין דער געשיכטע; אַז די קאַפּיטאַליסטן האָבן אַליין צוריקגעבראַכט דעם קריזיס אויף אונז דורך זייער סאַבאָטאַזש פון דער „ריקאָווערי"־פּראָגראַם; אַז די אַרבעט פון דער סי־אי־אָ און דער פּראָגרעסיווער געזעצגעבונג איז געווען דער איינציקער בופער, וואָס האָט

ניט דערלאָזט, אַז דער קריזיס זאָל צוריק ברענגען אַלע ליידן פון הוא־ווער׳ס רעזשים. אָבער די רעאַקציאָנערע אָפּענסיווע איז ערשט דאַמאָלט באַגעגנט און באַזיגט געוואָרן צווישן די מאַסן, ווען מיר האָבן געפונען דעם לאָזונג, וואָס האָט דאָס אַלץ אויסגעדריקט אין דער שאַרפסטער פאָרם, אַ לאָזונג, וואָס יעדער האָט אים געקאָנט גלייך פאַרשטיין, אים געדיינקען און אים איבערגעבן זיינע פריינט. דער לאָזונג איז געווען: „די גרויסע קאַפּיטאַליסטן זיינען אַרויס אויף אַ זיץ־סטרייק; ברעכן דעם זיץ־סטרייק פון גרויס־קאַפּיטאַל!“.

עס איז וויכטיק צו באַמערקן, אַז די קאָמוניסטן האָבן ניט געשאַפן דעם דאָזיקן לאָזונג. מיר האָבן אים אויפגעכאַפּט פאַרטיקערהייט פון די גרויס־קאַפּיטאַליסטן גופא. זיי האָבן באַנוצט דעם לאָזונג, כדי צו אָרגאַניזירן דעם סטרייק; מיר האָבן אים גענוצט, כדי צו ברעכן זייער סטרייק. אין דעם זעלביקן מאָמענט, ווען זיי האָבן פאַרשפּרייט צווישן די מאַסן די איינרעדעניש, אַז דאָס איז אַ „רוזוועלט־קריזיס“, האָבן זיי צווישן זיך געזאָגט אָפן, אַז „קאַפּיטאַל מוז באַזיגן די טרעיד יוניאָנס און דעם נייעם דיל דורך אַרויסגיין אין אַ זיץ־סטרייק. זיי זיינען געווען גע־נוג אומפאָרזיכטיק צו דערלויבן אַ צאָל פון אַזוינע באַמערקונגען צו דערשיינען אין זייערע פינאַנץ־צייטשריפטן און אויף די פינאַנץ־זייטן פון די צייטונגען, וואָס זיינען ניט פאַר די מאַסן צום לייענען. מיר האָבן אָבער אויפגעכאַפּט די דאָזיקע באַמערקונגען, האָבן זיי ברייט פאַרשפּרייט און זיי פאַרוואַנדעלט אין דעם לאָזונג פון די מאַסן פאַר דעם קאַמף געגן דעם קריזיס און זיינע רעזולטאַטן. און די מאַסן האָבן פאַרשטאַנען. זיי האָבן אויפגעכאַפּט דעם לאָזונג אַזוי ווירקזאַם, אַז אין עטלעכע וואָכן אַרום האָבן אַלע פאַרשטייער פון דעם דעמאָקראַטישן לאַגער גערופן צו קאַמף געגן דעם „זיץ־סטרייק פון קאַפּיטאַל“. פון די מיילער פון די קאַפּיטאַליסטן גופא האָבן מיר געקראָגן דעם לאָזונג פאַר דעם מאַסן־קאַמף געגן זיי.

אָדער באַטראַכט אַנאַנדער לאָזונג: „אַ קאַראַנטין קעגן די מלחמה־מאַכער“. פרעזידענט רוזוועלט האָט געשאַפן דעם דאָזיקן לאָזונג אין זיין באַרימטער רעדע אין שיקאַגאָ לעצטן אָקטאָבער. דער לאָזונג האָט געמאַכט געשיכטע, מסתמא מער ווי דער פרעזידענט האָט דערוואַרט, ווייל אין דער דאָזיקער פראַזע איז אויפגעכאַפּט און קריסטאַליזירט די וואַקסענדיקע שטרעבונג פון די פאָלקס־מאַסן צו געפינען אַ מיטל, וואָס זאָל פאַרבייטן די דייטליך־באַנקראָטירטע פּאָליטיק, וועלכע האָט אונטערן נאָמען „נייטראַליטעט“ אין דער אמת׳ן געמאַכט אַמעריקע פאַר אַ שותּף צו די פאַרברעכנס פון די מלחמה־מאַכער. די מאַסן זיינען געווען טיף באַזאָרגט און אַריינגעטראַכט אין דער דאָזיקער פראַגע, זיי זיינען גע־

ווען גרייט פאר א גרויסן באשלום צו געפינען א נייעם וועג; יענע פראַ־זע האט געטראָפן אין פינטל און האט פיקסירט דעם באשלום אין דעם באוואוסטזיין פון די מאסן. פון יענעם מאָמענט אָן האבן די מאסן זיך שארף אוועקגעקערט פון דעם אלטן איזאָלאַציאָניזם. דאָ האבן מיר גע־האט א פראכטפולן ביישפיל פון דער מאכט פון א ריכטיקן לאָזונג, גע־לונגען אויסגעדריקט, ווען אזא לאָזונג ווערט ארויסגערוקט און ברייט פארשפרייט אין דעם פסיכאָלאָגישן מאָמענט.

די אנדערע לאָזונגען פון דער רעזאָלוציע, וואָס געפינט זיך פאר אייך, זיינען מער ניכטער און שפיגלען אָפּ מער דירעקט, אָן בילדלעכער שפראך, די פראָגראַמאַטישע אידייען, וואָס דארפן אויסגעדריקט ווערן. מיר האָבן נאָך ניט געפונען פאר אלע פאָדערונגען פון פאלק דאָס „פליי־געלדיק וואָרט", וואָס זאָל גלייך ברייננען די דאָזיקע פאָדערונגען צו יעדן ווינקעלע אין לאַנד. זיי זיינען אָבער גוטע, ממשות'דיקע לאָזונגען און זיי האָבן ארויסגעוויזן זייער ניצלעכקייט. זיי וועלן מסתמא נאָך מוזן ארבעטן א היבשע שטיק צייט, ביז זיי וועלן פארביטן ווערן אויף אנדערע.

„דזשאָבס אָדער געהעריקער רעליף פאר יעדן ארבעטער" איז א קורצער און גענויער אויסדרוק פון דער פאָדערונג, אַז די רעגירונג זאָל אויף זיך נעמען די פולע פאראנטוואָרטלעכקייט פאר יענע לעבנס-באַ־דינגונגען, וואָס זיינען אויסער דעם קאָנטראָל פון דעם יחיד, דער פאַ־מיליע און די פרייוויליקע קערפּערשאַפטן פון פאָלק. אזא פאראנט־וואָרטלעכקייט איז שוין איצט עטאַבלירט, זי איז אָנגענומען פון דער רעגירונג אין פּרינציפּ. זי איז נאָך אָבער בשום אופן ניט אָנגעווענדט ווי געהעריק אין לעבן, אין דער פראַקטישער ארבעט פון דער אדמיניסט־ראַציע. דער איצטיקער ריקאָווערי־ביל, וואָס האלט אין געווינען זיין וועג דורכ'ן קאָנגרעס, איז א פּערשפּעקטיווע און טיילווייזע אנערקענונג פון דעם דאָזיקן לאָזונג. אפילו אָט־דער ניט־צופרידנשטעלנדער ביל פאָדערט אָבער, אַז דאָס גאַנצע לאנד זאָל אויפגערודערט ווערן, כדי ניט צו דערלאָזן, אַז ער זאָל סאבאָטאַזשירט און צעפּליקט ווערן דורך דער רעאַקציאָנער טאָרי־קאָאַליציע.

די איינציקייט פון דער פּראָגראַם, וואָס איז אויסגעדריקט אין אונ־זערע לאָזונגען, און די פארבינדונג און שייכות צווישן אירע פארשיידע־נע טיילן, דארף דערקלערט ווערן אין אונזער וואל־אַגיטאַציע, און די פולע באַדייטונג פון דער פּראָגראַם דארף באלויכטן ווערן. באַטראַכט, צום ביישפּיל, די פאָלגענדיקע צוויי לאָזונגען: „ברעכן די פּראָפּיטירישע מאָנאָפּאָליעס, וואָס בּאַראַבעווען דאָס שפּייז־קוישל פון פאָלק", און

„גאַראַנטירן די פאַרמער דעם באַזיץ פון זייער לאַנד און פּרייזן, וואָס אַנטשפּרעכן דעם קאָסט פון פּראָדוקציע“. וואָס זיינען די פאַקטן הינטער די דאָזיקע צוויי לאָזונגען? די פאַקטן זיינען, אַז די מאַסע פון פאָלק צאָלט הויכע מאָנאָפּאָליסטישע פּרייזן פאַר עסנוואַרג, בעת דער פּראָדוצירער פון דער שפּייז אויף דער פאַרם קריגט ווייניקער ווי עס קאָסט אים צו באַטרייבן די פאַרם און איז דעריבער אויסגעשטעלט צו דער געפאַר אַפילו צו פאַרלירן זיין פאַרם, זיינע פּראָדוציר־מיטלען. די דערקלערונג פון ביידע פאַקטן ליגט אין דעם מאָנאָפּאָל־קאַפּיטאַל, וואָס קאָנטראָלירט די מערק און די באַאַרבעטונג־אינדוסטריען, טרייבט אַרונטער די פּרייזן, וואָס דער פאַרמער קריגט און יאָגט אַרויף די פּרייזן, וואָס דער קאָנסומער צאָלט. דער זעלביקער מאָנאָפּאָל־קאַפּיטאַל דערקלערט דער שטאָטישער באַפעלקערונג, אַז דער פאַרמער איז די אורזאַך פון די הויכע פּרייזן (און אויך די שטייערן, וואָס ער וויל זיי זאָלן פאַרקלענערט ווערן פאַר זיינעטוועגן), און דעם פאַרמער דערקלערט ער, אַז די שטאָטישע באַפעלקערונג (ספּעציעל די אַרבעטער מיט זייערע טרעיד־יוניאָנס, הויכע געהאַלטן, קורצע שטונדן, א. אַז. וו.) איז פאַראַנטוואָרטלעך פאַר אַלע זיינע צרות. אַלע רעאַקציאָנערע פּאָליטישענס, אַגענטן פון מאָנאָפּאָליסטישן קאַפּיטאַל, זינגען דעם דאָזיקן ווידערשפּרעכלעכן דועט פון זייער היפּאָקריטישן בוך פּאָליטישע לידער. מיט די דאָזיקע צוויי לאָזונגען קאָנען מיר, פון דעם דעמאָקראַטישן לאַגער, גיבן די זעלביקע דערקלערונג דעם פאַרמער ווי דעם אַרבעטער, צוזאַמען מיט אַ געמיינשאַפטלעכער פּראָגראַם, אין וועלכער זיי קאָנען, דורך איינקייט, ביידע געפינען די לייזונג.

מיר וואָלטן געקאָנט אַזוי גיין ווייטער, דורך דעם גאַנצן צעטל לאָזונגען, און אילוסטרירן זייער שייכות צו די באַדערפעניש פון פאָלק און צו אַ פונדאַמענטאַלער און באַלאַנסירטער פּראָגראַם, וואָס קאָן זיך פאַרמעסטן מיט דער נאַציאָנאַלער און אינטערנאַציאָנאַלער לאַגע פון אַמעריקע און לייזן אונזערע באַלדיקע פּראָבלעמען. מיט די דאָזיקע ביישפּילן מוזן מיר אָבער אַריבערגיין צו אונזערע ווייטערדיקע פראַגן, ווייל אונזער צייט איז באַגרעניצט. זאָל יעדער איינער פון אונז באַהערשן די דעמאָקראַטישע פּראָגראַם און די לאָזונגען, וואָס דריקן זי אויס, כדי צו ווערן אַ מייסטער־אַגיטאַטאָר צווישן פאָלק.

אַ גרויסער טייל פון דער דאָזיקער וואַל־פּלאַטפאָרם און אַ סך פון די לאָזונגען, וואָס דריקן זי אויס, איז שוין אָננעמבאַר פאַר אַלע פּראָגרעסיווע און דעמאָקראַטישע טיילן פון דער באַפעלקערונג און זייערע פאַרשיידענע אָרגאַניזאַציעס. די וואַל־קאַמפּאַניע שאַפט די בעסטע געלעגנהייט איינצוגלידערן די גאַנצע פּראָגראַם טיף אין די מאַסן, צו

מאַכן זיי באַוואוסטזיניק וועגן דער פּראָגראַם ווי אַ גאַנצע, צו מאַכן זיי זען אין יעדער באַזונדערער פאָדערונג איינעם פון די וואָרצלען, וואָס לעבט אַליין און וואַקסט בעת ער שפּייזט דעם בוים, — די פּראָגראַם ווי אַ גאַנציע, וואָס איז דער אינסטרומענט פאַר דערוועربן ערנסטע פּאָליטישע מאַכט אויף אַ נאַציאָנאַלן מאַסשטאַב. ווייטערדיקע קאָנקרעטיזאַציע פון די לאָזונגען אין טערמינען פון די באַזונדערע פּראָבלעמען פון פאַרשיידענע געגנטן און ערטער, און פון ספּעציעלע פּראָבלעמען, ווי אויך אין טערמינען און אין דער פאָרם פון דעטאַליזירטע געזעצגעבונגס־פאָדערונגען און געזעץ־פּראָיעקטן, מוז דורכגעפירט ווערן שטענדיק מיט אַן אויג צו פאַרבינדן יעדן פּונקט מיט דער גאַנצער פּראָגראַם.

מיטלען מוזן געפונען ווערן אויף דורכצוברעכן די טאָרי־בלאָקאַדע כחות, מיט אַן אויג צו די וואַלן, און דאָס אויסהאַמערן פון אַ פּראָגראַם, ווערן שוין דורכגעפירט אין אַ סך סטעיטס און דאַרפן ענערגיש געשטויסן ווערן אומעטום. פון אַזוינע קאָנפערענצן שטייט־אויף אַ נייע פירערשאַפט, נייע פּערמאַנענטע קאָמיטעס ווערן געשאַפן. די אַלע סטעיט באַוועגונגען דאַרפן פאַראייניקט ווערן אויף אַ נאַציאָנאַלן מאַסשטאַב. אַ נאַציאָנאַלע פאָלקס־קאָנפערענץ פאַר געזעצגעבונג ווערט רייף און דאַרף דיסקוטירט ווערן אומעטום מיט דעם געדאַנק צו פאַררופן זי אַזוי שנעל ווי מעגלעך, ווי נאָר עס איז דאָ אַן אויסזיכט פאַר אַ צוזאַמענפט, וואָס וועט ווי געהעריק פאַרטרעטן די אַלע באַוועגונגען.

מיטלען מוזן געפינען ווערן אויף דורכצוברעכן די טאָרי־בלאָקאַדע פון די קאַנאַלן פון עפענטלעכער אינפאָרמאַציע. אין 1936 האָט זיך אַרויסגעוויזן, אַז די גרויסע מערהייט פון די אַמעריקאַנער צייטונגען נעמט אירע פּאָליטישע דירעקטיוון פון וואָל סטריט. מיר טאָרן זיך ניט לאָזן איינשלעפערן, אין דער אַנוועזנהייט פון אָט־דער געפאַר, דורך דעם געדאַנק, אַז אָט־די צייטונגס־מאָנאָפּאָליע איז אַזוי מיאוס דורכגעפאַלן צוריק מיט צוויי יאָר. די פּרעסע איז אַ שעדלעכע, בייזע מאַכט, וואָס איז פיזיש אָנצוטאָן שרעקלעכן שאָדן דער אייניקייט פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט, ספּעציעל אין אַ נאַציאָנאַלער און אינטערנאַציאָנאַלער סיטואַציע, וואָס איז אַזוי אויפרייסנדיק, און ווען די רעאַקציאָנערן, וועלכע באַזיצן די פּרעסע, זיינען אַזוי פאַרצווייפלט. די מאַכט פון דער פּרעסע אױף דער רעאַקציאָנערער זייט מוז באַלאַנסירט ווערן דורך מער סיסטעמאַטישע און פאַראייניקטע באַמיאונגען צו בויען אַ דעמאָקראַטישע פּרעסע; דורך מער ערנסט באַנוצן די ראַדיאָ; דורך פאַרטיילן גוט־צוגעגרייטע ליפלעטס אויף אַ נאַציאָנאַלן און סטעיט מאַסשטאַב, דורך עפענטלעכע פאַרזאַמלונגען, דעבאַטן און אַלע פאָרמען פון דראַמאַטישע פאָרשטע־

לונגען. מיר מוזן זיך אויסלערנען צו דערגרייכן די גאנצע באַפעלקערונג מיט אונזער מעסעדזש פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט.

אָרגאַניזירן דעם דעמאָקראַטישן פראָנט אין די וואַלן

אונזער רעזאָלוציע ווייזט אָן, אז „די אָרגאַניזאַציאָנעלע אויסדרוקן און פאָרמען פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט דאַרפן זיין אויף א בויגזאַמען אופן צוגעפּאַסט צו דער קאָנקרעטער סיטואַציע אין יעדן סטעיט און קאָנגרעס דיסטריקט.“ עס איז ניטאָ קיין אָרגאַניזאַציאָנעלע סכעמע אָדער געצייכענטער פּלאַן, וואָס קאָן אָנגעווענדעט ווערן אומעטום און ברענגען דעם געווינטשטן רעזולטאַט — איינהייט פון אַלע דעמאָקראַטישע כחות הינטער אַן איינציקן קאַנדידאַט פאַר יעדן אמט. עס איז פאַראַן אַן אונטערשייד אין דער רייפקייט פון די פאַרשיידנאַרטיקע מענטשן און אָרגאַניזאַציעס, וואָס דאַרפן צוזאַמענגעבראַכט ווערן; עס זיינען דאָ אונטערשיידן אין די קלאַסן-פאַרהעלטענישן, עס זיינען דאָ אונטערשידן אין היסטאָרישע הינטערגרונדן און עס זיינען דאָ פאַרשיידענע וואַל-געזעצן סיי פאַר פּראַימערים און סיי פאַר די ענדגילטיקע וואַלן. די אַלע אונטערשידן מוזן פּאָרזיכטיק אריינגענומען ווערן אין חשבון, בעת מען זוכט די אָרגאַניזאַציאָנעלע פּאָרמען, וואָס זאָלן ברענגען דעם מאַקסימום דעמאָקראַטישע איינהייט קעגן דעם לאַגער פון רעאַקציע און מאָנאָפּאָל-קאַפּיטאַל.

פון דער דערפאַרונג פון דער מאַסן-באַוועגונג האָבן זיך ארויסגעטיילט פיר הויפּט-טיפּן מאַסן-אָרגאַניזאַציע, אין אָדער אַרום וועלכע עס איז מעגלעך צו פאַרזאַמלען אַ מערהייט פון די וויילער. דאָס זיינען:

1. דער טיפּ פון מינעסאָטאַ און וויסקאַנסין, איינגאַנצן זעלבסט-שטענדיקע פּאַרטייען, די פאַרמער-לייבאָר פּאַרטיי און די פּראָגרעסיווע פּאַרטיי. די דאָזיגע אָרגאַניזאַציעס זיינען שוין עטאַבלירט ווי מערהייט-פּאַרטייען, וואָס האָבן די מאַכט אין דער סטעיט-רעגירונג. דאָ איז די אויפגאַב — איינצואַיואָרצלען פעסטער די פּאַרטייען צווישן דער באַפעלקערונג דורך אויסברייטערן זייער אָרגאַניזאַציאָנעלן פונדאַמענט צווישן די מאַסן, באַזונדער אין דער טרעיד יוניאָן באַוועגונג, דורך קלאָר מאַכן זייערע פּראָגראַמען און מאָביליזירן די מאַסן פאַר זייער שטיצע.

2. דער טיפּ פון דער אַמעריקען לייבאָר פּאַרטיי אין ניו יאָרק, וואו די זעלבשטענדיגע פּאַרטיי-אָרגאַניזאַציע אַרבעט אין אַ בונד מיט פּראָגרעסיווע גרופּן אין און אַרום די אַלטע פּאַרטייען און קעגן זייערע רעאַקציאָנערע פליגלען.

3. דער טיפּ פון דער קאָמאָנוועלט פעדערעישאָן פון וואַשינגטאָן סטעיט, וואָס נעמט צונויף אַלע מאַסן־אָרגאַניזאַציעס ניט אין אַ נייער פּאַרטיי־סטרוקטור, נאָר אין אַ פעדעראַציע, וואָס אָפּערירט דורך די דעמאָקראַטישע פּאַרטיי־פּראַימערים. אין אַ סך פאַלן האָט דער דאָזיקער טיפּ די טענדענץ זיך צו פאַרשמעלצן מיט דער לעיבאָר'ס נאָן פּאַרטיזאַן ליג אונטער אַלערליי ספּעציעלע סטעיט־נעמען.

4. דער טיפּ פון דער לעיבאָר'ס נאָן פּאַרטיזאַן ליג, וואָס פאַראייניקט הויפּטזעכלעך די טרעיד־יוניאָן כחות און אַרבעט דערנאָך דורך די דעמאָקראַטישע פּאַרטיי־פּראַימעריס (אַמאָל אויך דורך די רעפּובליקאַנישע) אין בונד מיט פאַרשיידענע אַנדערע פּראָגרעסיווע גרופּירונגען, און ווען די פּראַימעריס ברענגען ניט קיין דערפאָלג, ווערן צומאָל אַרויסגעשטעלט זעלבסטשטענדיקע פּראָגרעסיווע קאַנדידאַטן־צעטלעך.

דאָס סאַמע האַרץ פון די אַלע טיפּן אָרגאַניזאַציאָנעלע פאָרמען איז דער פאַרזוך צו שאַפן פאַראייניקטע אַקציע פון די יוניאָנס פון דער סי־איי־אָ, א. פ. אָ. ל. און די אייזנבאַן בראָדערהודס, און אַרום די פאַראייניקטע כחות פון די אַרבעטער צו פאַרזאַמלען אַלע פּראָגרעסיווע עלעמענטן אויף צו שטיצן אַן איינציקן קאַנדידאַט פאַר יעדן אַמט.

קאָמוניסטן מוזן געבן זייער פעסטע שטיצע צו יענער פאָרם פון אָרגאַניזאַציע, וואָס האָט די אויסזיכט צו שאַפן די ברייטסטע און שטאַרקסטע אייניקייט. מיר מוזן אַקטיוו זיך באַטייליקן, דורך אונזער ראַט און מיינונג, צו שאַפן אַ פאַראייניקטע עפנטלעכע מיינונג אויף צו שטיצן די אָנגענומענע פאָרם. מיר געפינען עס שטענדיק פאַר מעגלעך צו אונטערוואַרפן אונזערע אייגענע מיינונגען דער מערהייט, ווען אונזערע אייגענע אָנשויאונגען ווערן ניט אָנגענומען.

די קאָמוניסטישע פּאַרטיי באַטייליקט זיך אויך, דורך אירע מיטגלידער און אויך דירעקט, אויב עס איז דאָ די מעגלעכקייט, אין דעם דעמאָקראַטישן אויסוואַל פון קאַנדידאַטן, וואָס זאָלן פאַרטרעטן דעם דעמאָקראַטישן פראָנט. קאָמוניסטן מעגן אויך באַטראַכט ווערן פאַר אַזוינע קאַנדידאַטורן, דאָרט וואו אַזאַ אַקציע וועט ביישטראָגן צו דער נויטיקער אייניקייט פון דעם דערפאָלג אין די וואַלן פאַר דעם גאַנצן דעמאָקראַטישן פראָנט. מיר האַלטן, אַז עס וואָלט געווען אין די בעסטע אינטערעסן פון דער גאַנצער דעמאָקראַטישער באַוועגונג, פאַר דער אַנטוויקלונג פון דעם אַרבעטער קלאַס, אַזוי גוט ווי פון אונזער פּאַרטיי, ווען צווישן די דערוויילטע קאַנדידאַטן צו די סטעיט־לעדזשיסלעיטשורס און צום קאָנגרעס זאָלן אויך זיין קאָמוניסטן.

אין מערסטע סטעיטס וועט די קאָמוניסטישע פּארטיי נאָמינירן אירע אייגענע קאנדידאטן, כדי צו קאָנען גאראנטירן — דאָרט וואו די רעאקציאָנערע קאנדידאטן שטופּן ארויס אלע פּראָגרעסיווע אויף אנדערע טיקעטס, אז דאָס פעלד וועט ניט מאָנאָפּאָליזירט ווערן דורך דעם רעאקציאָנערן לאגער, אז אונטער אלע באדינגונגען וועט זיין א קאנדידאט אין א טיקעט, וואָס פארטרעט דעם דעמאָקראטישן פּראָגראם. אומעטום וואו די פּראָגרעסיווע כחות פאראייניקן זיך ארום אַן אנדער קאנדידאט, וועלן די קאָמוניסטישע פּארטיי־קאנדידאטן צוריקגעצויגן ווערן.

אונזער רעזאָלוציע גיט א קלאָרע אָנווייזונג פאר אונזער גאנצער וואל־ארבעט אין 1938, ווען זי דערקלערט:

„די קאָמוניסטישע פּארטיי וועט ניט אויפשטעלן ווי אַן אולטימאטיווע באדינגונג, אז זי זאָל אָפיציעל און פאָרמעל אנערקענט ווערן און אריינגענומען ווערן אין דעם דעמאָקראַטישן פראָנט. די פּארטיי וועט ארבעטן ענערגיש צו שאַפן די פאַר־באדינגונגען פאר אזא אָפיציעלער אנערקענונג דורך אירע דעמאָקראטישע פאַרבינדעטע אזוי שנעל ווי מעגלעך, דורכדעם וואָס זי וועט געווינען זייער צוטרוי און אכטונג צוליב דער ווירקזאמער ארבעט פון פּארטיי־מיטגלידער אין די טרעיד יוניאָנס און אנדערע מאסן אָרגאניזאציעס, דורך באַטייליקן זיך אין דער לעיבאָר׳ס נאָן פּארטיזאַן ליג, א. א. וו., און דורך דער דירעקטער ארבעט פון דער פּארטיי אויף א זעלבשטענדיקן אופן צו העלפן אין דער געמיינשאפטלעכער ארבעט“.

3. געווינען אַמעריקע פאַר אַ פּאָזיטיווער פרידן־פּאָליטיק

עס איז אוממעגלעך צו באטראכטן ווי געהעריק יועלכע ס׳איז פראגע פון אונזער אינערליכן לעבן אין אמעריקע, סיידן דאָס ווערט געטאָן אין דער ליכט פון דער באַלדיקער געפאר פון א נייער וועלט־מלחמה, א מלחמה, וואָס וואָלט זיכער געווען הונדערט מאָל אזוי צעשטעריש ווי די לעצטע, א מלחמה, אין וועלכער ציוויליזאציע גופא איז אין געפאר אומצוקומען. דער קאמף פאר פרידן איז דעריבער אזוי אַל־וויכטיג, אז דער דאָזיגער באריכט וואָלט ניט געווען פארגאנצט אָן א פונדאמענטאלער ווידער־אונטערזוכונג פון דער פראגע. וועלט־פרידן איז א נאציאָנאלער אינטערעס פון די פאראייניקטע שטאטן.

די פאראייניקטע שטאטן פארנעמט אן אייגנארטיגע פאזיציע אין וועלט־ענינים. דאס לאנד באזיצט אומגעפער א העלפט פון דער ווירטשאפט פון דעם אנגעזאמעלטן רייכטום פון דער וועלט און פון פראדוציר־מאשינעריע. אמעריקע פארנעמט א פריווילעגירטע פאזיציע דערמיט, וואס זי איז ניט אויסגעשטעלט צו קיין באלדיקער געפאר פון אגרעסיע פון דרויסן און האט דעריבער א סך מער פרייהייט פון אקציע, ווי וועלכעס ניט איז אנדער לאנד. צו אמעריקע הערן זיך צו אלע פעלקער, און דרוך א דרייסטער און קלארער דעקלאראציע פון פאליסי האט זי די מעגלעכקייט צו מאביליזירן מיליאנען און צענדליקער מיליאנען, וואס זאלן זי שטיצן איבער דער גאנצער וועלט.

עס איז א ספק, צי א וועלט־מלחמה קאן אויסגעמיטן ווערן, צי אירע פייערן קאנען אינגאנצן אויסגעלאשן ווערן אין שפאניע און אין כינע און אין עטאפיע און צי עס קאן אנגעהאלטן ווערן וועלט־פרידן אן דער ווירקזאמער באטייליגונג פון אונזער אייגן לאנד אויף דורכצופירן די דאזיגע אויפגאב, — א געמיינשאפטלעכע אויפגאב, פון אלע פראגרעסיווע, דעמאקראטישע און פרידן־זוכענדיקע פעלקער.

דאס אמעריקאנער פאלק שטייט פאר א מורא'דיקער פאראנטווארטלעכקייט — און אן אומגעהויערער געלעגנהייט. אבער אונזער רעגירונג אין וואשינגטאן וואקלט זיך און באהערשט ניט די פראבלעם. זי אנערקענט אפן אירע פאראנטווארטלעכקייטן און דעם קלארן וועג דורך וועלכן זיי קאנען באגעגנט ווערן, אבער אין דער פראקטיק גייט זי פון איין אומגעשיקטן און פחדנ'שן טעות צו א צווייטן און זעצט פאר די פאלשע און היפאקריטישע „נייטראליטעט", וואס די רעגירונג אליין האט אנערקענט איר באנקראט.

עס איז מער ניט מעגלעך צו באקלאגן זיך, אז די „אישו" איז ניט קלאר, אז דער וועג פארויס איז נים אנגעצייכנט, אדער אז די מאסן פון פאלק פארשטייען ניט און וואלטן ניט געשטיצט קיין פאזיטיווע פאליסי פאר פרידן.

די פונדאמענטאלע שטריכן פון אזא פרידנס פאליסי זיינען קלאר פארמולירט געווארן דורך פרעזידענט רוזוועלט אין זיין לאזונג, „א קאראנטין אויף די מלחמה־מאכער", און דורך קאנגרעסמאן א'קאנעל אין זיין פרידנס־אקט, וואס געפינט זיך איצט פאר'ן קאנגרעס (ה. ר. 527) און וואס דריקט אויס דעם דאזיקן לאזונג אין די דעטאליזירטע און לעגאלע טערמינען פון א געזעץ. דער דאזיקער לאזונג און די פרינציפן פון דעם דאזיקן געזעץ־פראיעקט האבן שוין געוואונען די שטיצע פון גרויסע מאסן פון פאלק.

דער פונדאמענט פאר אזא פאזיטיווער פרידנס פאליסי איז דער קעלאג־פרידנס־פאקט, דורך וועלכן אלע רעגירונגען פון דער וועלט, אונטער דער פירערשאפט פון די פאראייניקטע שטאטן, האבן זיך פייערלעך פארפליכטעט ניט צו באנוצן זיך מיט מלחמה ווי אן אינסטרומענט פון נאציאנאלער פאליטיק. וואס עס פאדערט זיך איז פשוט צו דערגאנצן דעם דאזיגן פאקט דורך פעסטשטעלן די נעמען פון די מלוכות, וואס איבערטרעטן אים, זיי אפשניידן דעם צוטריט צו דער אמעריקאנער ווירטשאפט, ביז זיי וועלן ניט אויפהערן איבערטרעטן דעם פאקט און אנצובאטן מאראלישע און עקאנאמישע קאאפעראציע צו אלע מלוכות, וואס האלטן זייער ווארט, און ספעציעל — צו די קרבנות פון מלחמה־אגרעסיע. אזא פאליסי, און בלויז אזא, קאן ווירקלעך „באזייטיקן פראפיט פון מלחמה" און דורכדעם אנהאלטן וועלט־פרידן. בלויז אזא פאליסי קאן איינהיטן די דעמאקראטיע אין אמעריקע.

ארום די דאזיקע איינפאכע, קלארע און אומבאשטרייטבארע פרינציפן הויבט זיך שוין אויף א גרויסע מאסן־באוועגונג. עס איז אונזער אויפגאבע צו ארגאניזירן די דאזיקע באוועגונג מיט אזא ברייטקייט און מאכט, אז עס זאל מער ניט מעגלעך זיין פאר דער אדמיניסטראציע אין וואשינגטאן זיך צו וואקלען און באגיין פעלערן אויף דעם חשבון פון דעם וועלט־גורל. די אמעריקאנער ליג פאר פרידן און דעמאקראטיע שטעלט מיט זיך פאר דעם בעסט־ארגאניזירטן מאסן־צענטער פאר דער דאזיקער באוועגונג אין דער ריכטונג פון א פאזיטיווער פרידנס פאליטיק און זי מוז קריגן פולע שטיצע.

אמעריקע מוז זיך שטעלן אין דער פירערשאפט. דאס איז אונזער פאראנטווארטלעכקייט און אונזער געלעגנהייט.

מיר האבן אוועקגעלייגט אלע ארגומענטן פון די „נייטראליטעט"־פריידיגער אונטער דעם מיקראסקאפ און זיי אנאליזירט. זייער סך הכל איז — קאפיטולירן פארן פאשיזם אין דער היים און אין אויסלאנד און מיטווירקונג מיטן פאשיזם אויפ'ן געביט פון אומברענגען די ציוויליזאציע. עס איז פאר מיר ניט נויטיק צו ווידערהאלן דעם דאזיקן אנאליז אין דעם איצטיקן באריכט. איר האט דאס אין אייערע הענט, אין דעם פאמפלעט: „געמיינשאפטלעכע אקציע אדער איזאלאציע — וואס איז דער וועג צו פרידן?", און אין דעם רעקארד פון דער דעבאטע מיט פרעדריק דזש. ליבי, דעם 4טן מאי, וואס איז אפגעדרוקט אין „ניו מעסעס" פון דעם 24טן מאי, 1938. די דאזיקע דאקומענטן זיינען דער באזיס פון דעם דאזיקן טייל פון מיין באריכט צו דער קאנ־

ווענשאָן, און דורך אייער אָננעמען דעם דאָזיקן באַריכט, וועט איר גוט־הייסן יענע דאָקומענטן.

אַלע קעגנער פון אונזער פרידנס־פּאָליסי גיבן אָן, ווי זייער לעצטן אַרגומענט, קין׳ס ווערטער „השומר אחי אנכי?“, צי בין איך מיין ברודער׳ס היטער? שטייענדיק פאַר די צעקאַליעטשעטע קערפּערס פון מיליאָנען קרבנות פון די פאַשיסטישע מלחמה־מאַכער, שלאָגן זיי פאָר, אַז מיר זאָלן נאָכטאָן דעםביישפּיל פון דעם פרוש, וואָס יעזוס האָט אים באַשריבן אין זיין משל, וועלכער האָט „אָפּגעקערט זיינע אויגן און איז אריבערגעגאַנגען אויף דער אַנדערער זייט וועג“.

מיר קאָנען דערקלערן מיט רואיקער זיכערקייט, אַז אונזער לאַנד און אונזער פּאָלק וועט קיינמאָל ניט אָננעמען די דאָזיקע ביישפּילן ווי אונזער וועג־ווייזער אין די פאַרהאַלטענישן מיט אַנדערע לענדער און פעלקער פון דער וועלט.

קעגן דעם שענדלעכן לאָזונג פון „נייטראַליטעט“ צווישן די פאַשיסטישע מלחמה־מאַכער און זייערע קרבנות, הויבן מיר אויף הויך ווי אַ וועג־ווייזער פאַר אַמעריקע און איר פּאָלק די אומשטערבלעכע ווערטער פון קאַרל מאַרקס: „צו באַשטעטיקן די איינפאַכע געזעצן פון מאָראַל און גערעכטיקייט, וועלכע דאַרפן רעגירן אין די פאַרהעלטענישן פון פּריוואַטע יחידים, ווי די העכסטע כללים אין דעם פאַרקער פון נאַציעס“.

פאַר אָט דער פּאָליסי וועלן מיר געווינען די מערהייט פון דעם אַמעריקאַנעם פּאָלק אין נאָך אַ גרעסערער צאָל און אַנטשלאָסנהייט, ביז זי וועט פולשטענדיק דורכגעפירט ווערן אין לעבן דורך דער רעגירונג פון די פאַראייניקטע שטאַטן.

עס איז דאָ ניט נויטיק אויף־דאָס־נייי אָנצוגעבן די דעטאַלן פון אונזערע פּראַקטישע אויפגאַבן אין דעם קאַמף פאַר פרידן. עס מוז אָבער באַטאָנט ווערן, אַז אַ מער ווירקזאַמער קאַמף פאַר דער דאָזיקער פּראָגראַם איז דער וועג צו געווינען די מאַסן פאַר אַ פּאָזיטיווער פרידנס־פּאָליסי.

און אין דער ערשטער ריי: מער הילף פאַר דער רעפּובליקאַנער רעגירונג אין שפּאַניע — פּאָליטישע הילף, מאַטעריעלע און מאָראַלישע. די מאָביליזירונג פון ברייטער שטיצע און הילף פאַר כינע קעגן די יאַפּאַנעזער אַריינדרינגער און אונטערדריקער; אַ ברייטע און אינטענסיווע אַגיטאַציע צווישן דעם אַמעריקאַנעם פּאָלק לטובת דעם עמי־

אפישן פאָלק און קעגן די פאַשיסטישע אונטערדריקער און פאַרגוואַל־דיקער; מאָביליזירן די אַקטיווסטע שטיצע פאַר דעם מעקסיקאַנעם פאָלק אין זיין היסטאָרישער שטרעבונג צו נאַציאָנאַלער פרייהייט און צו ברייטער דעמאָקראַטיע; און צוזאַמען מיט דעם אַלעמען — די ווייטערדיקע קאָנסאָלידירונג פון די מאַסן פון דעם אַמעריקאַנעם פאָלק אויף צו שטיצן די פרידנס־פּאָליסים פון דעם סאָוועטן־פאַרבאַנד.

4. מיר שטרעקן אויס די האַנט פון ברידערלעכער קאָאָפּעראַציע צו די קאַטאָליקן

אין דעם דעמאָקראַטישן לאַגער געפינט זיך די גרויסע מערהייט מיטגלידער פון דער קאַטוילישער קירך. מיר קאָמוניסטן שטרעקן אויס די האַנט פון ברידערליכער קאָאָפּעראַציע צו זיי און דריקן אויס אונזער פאַרגעניגן, וואָס מיר קעמפן זייט ביי זייט מיט זיי פאַר די זעלביקע עקאָנאָמישע און סאָציעלע צילן. די קאַטוילישע געמיינדע, וואָס נעמט אַריין אַרום אַ זעקסט־חלק פון דער אַמעריקאַנער באַפעלקערונג, טיילט פולשטענדיק אַלע שוועריקייטן און שטרעבונגען צו אַ בעסערן לעבן פון אונזער גאַנצן פאָלק. די דאָזיקע געמיינדע, צוליב איר אויסנעמ־לעכער סאָציאַלער אָרגאַניזאַציע, שאַפט געוויסע ספּעציעלע פראַגן פאַר דעם דעמאָקראַטישן פראָנט און דעריבער אויך פאַר די קאָמוניס־טען. לאָמיר אין קורצן באַטראַכטן די וויכטיקסטע פון אָט־די פראַגן.

ערשטנס, לאָמיר באַטראַכטן די באַציאונגען צווישן קאָמוניסטן און קאַטאָליקן. מ'מוז צוגעבן, אַז די קאַטאָליקן זיינען אַ סך און מיר זיי־נען ווייניק, אַז אין פאַרגלייך מיט די העכער צוואַנציק מיליאָן קאַטאָליקן איז פאַראַן ווייניקער ווי צען פּראָצענט פון אָט־דער צאָל קאָמוניסטן און זייערע סימפּאַטיקער. דאָס הייסט, אַז ווען עס וואָלט עקזיסטירט וועלכער ס'איז סאָציאַלער קאָנפליקט פון אינטערעסן צווישן די צוויי גרופּן, וואָלטן די קאַטאָליקן אונז איבערגעוואויגן נומעריש צען צו איינס און מיר וואָלטן געווען אין אַ זייער אומגינסטיקער פּאָזיציע. און די זאַך איז, וואָס געוויסע פּערזאָנען אַרבעטן זייער שווער, כדי צו שאַפן אַ קאָנפליקט צווישן קאַטאָליקן און קאָמוניסטן, אַ קאָנפליקט וואָס מיר האָבן גאָרניט קיין פאַרלאַנג צו אים און וואָס — אויף וויפיל ער עקזיס־טירט — איז ער געבויט אויף מיספאַרשטענדעניש און מיסרעפּרעזענ־טאַציע. מיר ווילן באַזייטיקן יעדע מיספאַרשטענדעניש און באַשטרייטן יעדע מיסרעפּרעזענטאַציע אין די אינטערעסן פון ברידערלעכע סאָציאַ־לע פאַרהעלטענישן.

פראַגן פון רעליגיעזן גלויבן האָבן גאָרנישט ניט צו טאָן מיט דער

דאָזיקער פּראָבלעם. עס איז אמת, אַז מערסטע קאָמוניסטן זיינען ניט קיין קאַטאָליקן, כאָטש אַלץ אַ גרעסערע צאָל קאַטאָליקן טרעטן אריין אין אונזער פּארטיי. אָבער דאָס איז אויך אמת בנוגע פינף־זעקסטלעך פון דעם אַמעריקאַנער פאָלק, וואָס זיינען אויך ניט קיין קאַטאָליקן. עס איז אויך אמת, אַז מערסטע קאָמוניסטן זיינען ניט קיין אָנהענגער פון קיין שום רעליגיע און נעמען אָן אַ פילאָזאָפיע, וואָס געפינט ניט קיין פּלאַץ פאַר דעם איבערנאַטירלעכן עלעמענט אין לייזן סאָציאַלע און עקאָנאָמישע פּראָבלעמען, כאָטש אין דער דאָזיקער פראַגע איז ניטאָ קיין דאָגמאַטישע פאַרפליכטונג מצד דער פּאַרטיי מיטגלידערשאַפט, און מיר האָבן אַלץ אַ גרעסערע צאָל מיטגלידער, וואָס האַלטן אָן זייערע קירך־פאַרבינדונגען. אָבער אויך דאָס איז נישט קיין אורזאַך צו שאַפן אַ קאָנפליקט צווישן אונז, ווייל קאָמוניסטן רעספּעקטירן געוויסנהאַפט אַלע רעליגיעזע גלויבנס און מיידן אויס יעדע אומאַכטונג צו זיי, שטיצנ־דיק פעסט פולשטענדיקע רעליגיעזע פרייהייט און טאָלעראַנץ. אויב אונזערע אָנשוויאונגען אַנטהאַלטן טעות׳ן, לויט די סטאַנדאַרדס פון קאַ־טוילישער לערע, קאָנען אַזוינע טעותן זיך אונטערשיידן בלויז אין זייער שטופע פון די טעות׳ן פון פינף־זעקסטל פון אַלע אַמעריקאַנער, וואָס לעבן אויך אין טעות לויט די זעלביקע סטאַנדאַרדס.

פראַגן פון עטישע סטאַנדאַרדס זיינען ניט קיין באָדן פאַר וועלכע ס׳איז פּראַקטישע אונטערשידן צווישן קאַטאָליקן און קאָמוניסטן. אמת, קאַטאָליקן בכלל ווענדן זיך צו די לערעס און דאָגמעס פון זייער קירך נאָך פאָרמולירונג און באַרעכטיקונג פון עטישע און מאָראַלישע סטאַנדאַרדס, בעת קאָמוניסטן באַזירן זייערע סטאַנדאַרדס אינגאַנצן אויף די באַדערפעניש פון דער געזעלשאַפט; אָבער אין פּראַקטישן לעבן, צווישן די מאַסן, איז עס איינס און דאָס זעלבע — גערעכטי־קייט, אמת און יושר׳דיקע באַציאונגען צווישן מענטש און מענטש.

פראַגן פון פאַמיליע און סאָציאַלער מאָראַל שאַפן נישט קיין פּראַק־טישע צעטיילונג צווישן קאַטאָליקן און קאָמוניסטן, סיידן אין דער זעלביקער מאָס ווי אַזוינע פראַגן טיילן אָפּ קאַטאָליקן פון אַלע ניט־קאַטאָליקן, ווי אין דער פראַגע פון דער סאָציאַלער דערלויבלעכקייט פון גט׳ן און אַז. וו. להיפוך דער פאַרלוימדונג, וואָס ווערט פאַרשפּרייט דורך רעאַקציאָנערע פּאָליטישענס אין קאַטוילישע קרייזן, זיינען די קאָ־מוניסטן שטאַרקע אָנהענגער פון דער פאַמיליע. מיר באַטראַכטן גע־שלעכטלעכע אוממאָראַלישקייט, אויסגעלאַסנקייט און פאַרדאָרבענקייט ווי שעדלעכע פּראָדוקטן פון שלעכטער סאָציאַלער אָרגאַניזאַציע, און דער וואוקס פון די דאָזיקע איבלען אין אַמעריקע היינט־צו־טאָג — ווי, אין אַ גרויסער מאָס, אַ פּראָדוקט פון דעם קריזיס פון דער קאַפּיטאַליסטישער

סיסטעם, פון דער דעמאָראַליזאַציע צווישן די אויבערשטע קלאַסן, וואָס גרייפט אָן די מאַסן דורך אָנשטעקונג; און מיר באַקעמפן די דאָזיקע איבלען, ווי מיר באַקעמפן אַלע אַנדערע שעדלעכע סאָציאַלע דערשיינונגען.

איז — ווען מיר באַזייטיקן די פראַגן פון רעליגיעזן גלויבן, עטיק און פאַמיליען מאָראַל, וועלכע זיינען געווען און געבליבן די סיבה פון די ברייטסטע מיספאַרשטענדענישן, אַלס פראַגן, איבער וועלכע עס קאָנען צווישן אונז זיין ניט קיין גרעסערע מיינונגס-פאַרשידענהייטן ווי צווישן קאַטאָליקן און ניט-קאַטאָליקן בכלל, — צום ווינציקסטן אויף וויפיל עס האַנדעלט זיך וועגן איינשטעלן נאָרמאַלע ברידערלעכע באַציאונגען, וואָס דאַרפן עקזיסטירן צווישן אַלע מיטגלידער פון סאָציאַלע גרופּן, בלייבט איבער דאָס גאַנצע פעלד פון פּאָליטישע פראַגן, פון פּאָליטישע פאַרהעלטענישן און פּראָבלעמען. לויט ווי מיר פאַרשטייען די קאַטוילישע לערע — קאַטוילישע אויטאָריטעטן קאָנען אונז קאָרעגירן אויב מיר האָבן אַ טעות — קאָן ניט די קאַטוילישע קירך, ווי אַ רעליגיעזע געמיינדע, זיין פאַרפליכטעט און צוגעבונדן צו וועלכער ס'איז ספּעציפישער פּאָליטישער פּאַרטיי, צו אַ פּאָליטישער פּראָגראַם און אויך ניט אַפילו צו וועלכער ס'איז ספּעציפישער עקאָנאָמישער און סאָציאַלער סיסטעם. וואָס עס זאָל ניט געווען זיין דער פאַל אין דער פאַרגאַנגענהייט אָדער אין אַנדערע לענדער, — אין אונזער צייט צום ווינציקסטענס און אין אַמעריקע דערלויבט די קאַטוילישע קירך ווי אַזעלכע, ווי אַ רעליגיעזע קערפּערשאַפט, אירע אייגענע מיטגלידער אויסצוקלייבן זייערע פּאָליטישע פאַרבינדונגען ווי פרייע בירגער. מיר ווייסן, פאַרשטייט זיך, אַז אין דער פאַרגאַנגענהייט איז דאָס ניט געווען אַזוי; אַז די קאַטוילישע יעראַרכיע האָט געקעמפט ווי אַ קערפּערשאַפט, מיט ערנהאַפטע אויסנאַמען, קעגן דעם אויפשטייג פון דער בורזשואַז-דעמאָקראַטישער סיסטעם אונטער'ן קאַפּיטאַליזם און האָט פאַרדאַמט ווי אַ מאָראַלישע זינד אַלע דעמאָקראַטישע פּאָליטישע פאַרבינדונגען; מיר ווייסן, אַז אין געוויסע הינטערשטעליקע און ניט-אַנטוויקלטע לענדער איז דאָס געווען גילטיק אַפילו ביז צו אונזער צייט, ווי אין שפּאַניע, צום ביישפּיל. אָבער אין די פאָרטגעשריטענע לענדער, ווי אין פראַנקרייך און אין אַמעריקע, צום ביישפּיל, פאַרשטייען מיר, אַז דער פרייער פּאָליטישער אויסוואַל מצד קאַטאָליקן צווישן אַלע פּאַרטייען און פּראָגראַמען איז ניט געשטערט געוואָרן דורך אַרויפלייגן וועלכע עס איז דאָקטרינעלע באַשרענקונגען. מיר פאַרשטייען, אַז קיין קאַטאָליק קאָן ניט אָנווערן די טרייסטן פון זיין קירך צוליב זיין פאַרבינדונג מיט דער רעפּובליקאַנער פּאַרטיי, מיט דער דעמאָקראַטישער פּאַרטיי, דער פּאַרמער-לעיבאָר פּאַרטיי, דער פּראָגרע-

סיווער פּאַרטיי, דער אַמעריקאַן־לעיבאָר פּאַרטיי אָדער דער סאָציאַליס־טישער פּאַרטיי. מיר פאַרשטייען, אַז דאָס איז גילטיק אויך בנוגע דער קאָמוניסטישער פּאַרטיי.

אויב אונזער פאַרשטענדעניש איז ריכטיק, וואָלט עס געווען אַ גע־זעלשאַפטלעכע טובה, ווען די קאַטאָליקן וואָלטן דאָס קלאָר געמאַכט פאַר יעדן איינעם. מיר האָבן געצווּנגען די דאָזיקע שלוסן דורך שטודירן די „אישום", ווי זיי זיינען אַנטשטאַנען אין דער וואַל־קאַמפּאַניע פון 1928, ווען אַל סמיט, אַ פּראָמינענטער קאַטאָליק, איז געווען אַ קאַנדידאַט פאַר פּרעזידענט און איז אויסגעשטעלט געוואָרן צו אַ סך ניט־יושר'דיקע און אום־אַמעריקאַנישע אַטאַקעס צוליב זיינע רעליגיעזע פאַרבינדונגען. אויב מיר האָבן שלעכט אויסגעטייטשט די באַציאונג פון דער קאַטוילישער קירכע צו אַמעריקאַנער פּאָליטיק, בעטן מיר אונזערע קאַטוילישע שכנים, אין דעם פריינטלעכסטן גייסט, אונז צו קאָרעגירן געניי און דעטאַליזירט אין אַ גייסט פון ברידערשאַפט.

גאָר אַנאַנדער פראַגע איז ווי אַזוי קאַטאָליקן, ווי יחידים אָדער ווי מיטגלידער פון סאָציאַלע אָרגאַניזאַציעס, גרופּירן זיך אין פּאָליטישע פראַגן. מיר פאַרשטייען, אַז מערסטע רייכע קאַטאָליקן שטייען אין פּאָ־ליטיק אויף דער זייט פון דער רעאַקציאָנערן לאַגער; מיר זעען, אַז זיי איבן אוים אַ פּאָליטישן איינפלוס צווישן די קירך־דינער אויסער פּראָפּאָרציע צו זייער צאָל, און מיר האָבן געזען אין דער וואַל־קאַמפּאַ־ניע פון 1936 אַ גאַנץ ערנסטן קאָנפליקט פון לאָיאַליטעטן צווישן די קאַטוילישע מאַסן בנוגע רוזוועלטן אויף איין זייט און זייערע נאַציאָ־נאַלע פירער אויף דער אַנדערער. אָבער ווען מיר האָבן געזען ווי די ריזי־קע מערהייט קאַטאָליקן האָט געפּאָלגט איר לאָיאַליטעט צום פּרעזידענט, איז אונזער גלויבן באַשטעטיקט געוואָרן, אַז אין אַמעריקע צום ווינציקסטן אַפּערירט ניט די קאַטוילישע קירך ווי אַ פּאָליטישע קערפּערשאַפט, אַז קאַטאָליקן בלייבן ביי זייער פּאָליטישער פרייהייט פון אויסוואַל. און ווען מיר האָבן געזען, ווי קאַטוילישע אַרבעטער זיינען געווען גאַנץ פריי צו איגנאָרירן דעם דרוק פון אַ סך גלחים, וועלכע האָבן זיי גע־פּרואווט אָפּהאַלטן פון אַריינטרעטן אין די טרעיד יוניאָנס פון דער סי. אַי. אָ., איז אונזער מיינונג אין דעם דאָזיקן פּרט ווייטער באַשטעטיקט געוואָרן.

אַ צאָל קאַטוילישע וואָרט־פירער אַטאַקירן די קאָמוניסטישע פּאַרטיי דערפאַר, וואָס זי שטיצט די רעגירונג פון דער רעפּובליקאַנער שפּאַניע קעגן דעם פאַשיסטישן אויפשטאַנד, וואָס אַפּערירט הויפּטזעכלעך מיט מורישע טרופּן און מיט איטאַליענישע און דייטשישע אַרמייען, וואָס

זיינען ארייַנגעדרונגען אין לאַנד. זיי זאָגן, אַז די שפּאַנישע רעפּובליק איז אַנטי־קאַטוילִיש און אַז דערמיט, וואָס מיר שטיצן זי, אַטאַקירן מיר די קאַטוילישע קירך און רעליגיע אומעטום. אָבער די שפּאַנישע רעפּוב־ליק איז ניט אַנטי־קאַטויליש — דאָס איז נאָך אַ גרעסערער ליגן ווי די מעשה, אַז די שפּאַנישע רעגירונג איז אַ קאָמוניסטישע, ווייל אין דער רעגירונג זיינען דאָ עטלעכע קאָמוניסטן, אָבער קיין אַנטי־קאַטאָליציזם איז דאָרט ניטאָ. די שפּאַנישע קאַטאָליקן האָבן זיך צעטיילט אין דעם קאַמף: די רייכע, און צוזאַמען מיט זיי דער גרעסטער צאָל פון די העכערע גייסטלעכע, זיינען אריבער צו די פאַשיסטן און האָבן פאַרראַטן זייער לאַנד, בעת די אָרימע זיינען אַוועק מיט דער רעפּובליק. איך ווייס, אַז פראַנקאָ'ס פּאַרטיידיקער באַהויפּטן, אַז די אָרימע מענטשן אין זיין טעריטאָריע שטיצן אים, איך ווייס אָבער אויך, אַז ווען דאָס וואָלט זיין אמת, וואָלט ער ניט געפונען פאַר נויטיק צו פאַרקויפן זיין לאַנד צו היטלערן און מוסאָליניִן פאַר דעם פּרייז פון זייערע אַרמייען — די אָרימע מאַסן זיינען שטענדיק גרייט אויסצוקעמפן זייערע אייגענע קאַמפן, און די צאָל אָרימע מענטשן איז אומגעהויער גרויס אין אַלע טיילן פון שפּאַניע. ניין, די קאָמוניסטן זיינען ניט קעגן די קאַטאָליקן אין שפּאַ־ניע. מיר שטיצן די קאַטאָליקן אין שפּאַניע, די גרויסע מערהייט פון זיי, וועלכע זיינען אָרים, קעגן זייערע אומלאָיאַלע פּאַסטוכער און קעגן זייערע עקספּלואַטאַטאָרס און אונטערדריקער.

געוויסע מענטשן אַטאַקירן די קאָמוניסטן דערפאַר וואָס אין סאָ־וועטן־פאַרבאַנד, זאָגן זיי, האָבן די קאָמוניסטן פאַרניכטעט די פרייהייט פון די קאַטאָליקן צו דינען גאָט. אָבער די רוימישע קאַטוילישע קירכע האָט אין אַלטן רוסלאַנד קיינמאָל ניט געהאַט קיין פרייהייט אָדער גלייכ־הייט; ואונטער דעם צאַר איז די פּראַוואָסלאַווע קירכע געווען די הער־שענדע קירך און זי איז געווען אַ טייל פון דער צארישער מלוכה, אַ דורך־און־דורך קאָרופּטע און רעאַקציאָנערע אינסטיטוציע און אַ פּאָ־ליטישע מאַשין. איך בין זיכער, אַז עס איז פאַראַן אַ גרויסע קאַטוי־לישע ליטעראַטור, וואָס שטאַמט פון די צייטן פאַר 1917, וואו עס ווערט דערקלערט גענוי, וואָס פאַר אַ מאָנסטערהאַפטע קאָרופּטע דערשיינונג די פּראַוואָסלאַווע צארישע קירכע איז געווען. בלויז ווי אַ רעזולטאַט פון דער סאָוועטן־מאַכט האָבן די קאַטאָליקן געקראָגן גלייכהייט און פרייהייט פון רעליגיעזער קירך־דינסט אין מאָסקווע. די קאַטאָליקן האָבןווירקלעך ווייניק וואָס צו באַקלאָגן זיך אויף די רוסישע קאָמוניסטן ווען איך האָב צוריק מיט עטלעכע וואָכן גערעדט אין באַלטימאָר, האָב איך זיך באַנוצט מיט דער געלעגנהייט, ווען איך האָב דיסקוטירט אָט־די פראַגן, צו קריטיקירן אַ געוויסן בוך „פּעקטס עבאוט קאָמיוניזם“

(„פאַקטן וועגן קאָמוניזם“), געשריבן פון רעווערענד עדוואַרד לאַדזש קאָראַן, פּרעזידענט פון דער „קאַטאָליק טרוטה סאָסייעטי“. איך האָב אָנגעוויזן, אַז יענער בוך איז ניט בלויז דורכגעדרונגען מיט פאַלשקייטן, נאָר אַז ער איז אויך געפערלעך פאַר דער געשלעכטלעכער מאָראַל פון דעם יונגן דור דורך דעם, וואָס ער פאַרעפנטלעכט אומאַנשטענדיקע שריפטן, וועלכע זיינען פאַלש צוגעשריבן די קאָמוניסטן. איך האָב געלייענט סאָציאַליסטישע און קאָמוניסטישע ליטעראַטור סיסטעמאַטיש און פלייסיק אין דעם משך פון 32 יאָר, און איך דענק, אַז איך מעג זיך אָנגעבן ווי אַ שטיקל אויטאָריטעט איבער דער דאָזיקער פראַגע; איך האָב אָבער קיינמאָל, אין אַלע מיינע יאָרן פון לייענען אַזאַ ליטעראַטור, ניט געפונען קיין זאַך, וואָס זאָל אויף דעם מינדסטן אופן זיין ענלעך צו דעם אומאַנשטענדיקן דאָקומענט, וואָס פאַטער קאראַן האָט אויף דעם שענדלעכסטן אופן איבערגעדרוקט אין זיין בוך ווי כלומרשט אַ כאַראַקטעריסטישן ביישפּיל פון קאָמוניסטישע אָנשויאונגען איבער געשלעכט־מאָראַל. דאָס איינציקע, וואָס איך האָב געפונען ענלעך צו אָט־דעם דאָקומענט, זיינען די אויסטראַכטענישן וועגן „נאַציאָנאַליזאַציע פון פרויען“, וואָס זיינען געווען געדרוקט אין דער הוירסט־פּרעסע און ענלעכע צייטונגען אין די ערשטע טעג פון דער רוסישער רעוואָלוציע און זיינען פולשטענדיק דיסקרעדיטירט צווישן אַלע אינטעלעקטועל־אָרענטלעכע מענטשן. די פאַרעפנטלעכונג פון אַזוינע דאָקומענטן, געשטיצט דורך דער פאַרזיכערונג, אַז מיליאָנען מענטשן גלויבן און פּראַקטיצירן אַזוינע אומאַנשטענדיקייטן, וועט זיכער טאָן אַ סך מער שאָדן צו דער מאָראַל פון דער יוגנט, ווי פאַטער קאראַן קאָן דאָס פאַרריכטן דורך זיין אומדירעקטער פאַרדאַמונג פון די זאַכן, וואָס ער דרוקט. איך צווייפל ערנסט וועגן דער אַנשטענדיקייט פון דיסקוטירן קאָמוניזם אויף אַזאַ אופן, באַזונדער ווען דאָס טוט אַ גלח. דאָס איז ניט אין די אינטערעסן פון אמת אָדער פון קריסטענטום.

פאַטער קאראַן האָט מיר געשיקט אַ טעלעגראַמע מיט אַ פּראָטעסט קעגן די געדרוקטע באַריכטן וועגן מיין רעדע און האָט די טעלעגראַמע פאַרעפנטלעכט אין די צייטונגען. ער האָט אָבער אין דער טעלעגראַמע ניט דערמאָנט מיין קריטיק וועגן זיין בוך, ניט ער האָט דעם בוך פאַרטיידיקט און ניט ער האָט זיך קאָרעגירט. אויב פאַטער קאראַן וויל אָנגיין מיט דעם ענין ווייטער, וועל איך זיין צופרידן פאַרצולייגן זיין בוך און מיין קריטיק וועגן דעם פאַר אַן אומפּאַרטייאישער דזשורי, וואָס זאָל באַשטיין פון קירכלייט, אַ העלפט וואָס ער וועט אויסקלייבן און אַ העלפט וואָס איך וועל אויסקלייבן, און די דזשורי זאָל אַרויסגעבן איר אורטייל ווער פון אונז איז גערעכט פון דעם שטאַנדפּונקט פון עפנט־

לעבער און קריסטלעכער מאָראַל. אויב דער אורטייל וועט זיין קעגן מיר, וועל איך זיך עפנטלעך אנטשולדיקן פאַר פאָטער קאראַן, אויב אָבער דער אורטייל וועט זיין אויף מיין זייט, וועל איך דערוואַרטן אַז ענלעכע עפנט־לעכע אנטשולדיקונג פון אים. אויב ער וועט ניט אָננעמען דעם אָנבאָט, וועל איך דערפון ציען דעם שלוס, אַז ער באַזיצט מער פאַרזיכט ווי מוט און אַז ער אנערקענט מיין קריטיק שוין דערמיט אַליין, וואָס ער באַ־שטרייט זי נישט.

ווען איך פאַרפאָלג די דאָזיקע פראַגע, בין איך דערמיט אויסן בלויז צו באַזייטיקן דעם עלעמענט פון ליגן און ביטערניש פון אַלע דיס־קוסיעס צווישן קאַטאָליקן און קאָמוניסטן און דערהויבן אַזוינע דיס־קוסיעס צו דער שטופע פון יענער קריסטלעכער ברידערלעכקייט און גנאַד, וואָס מיר, די ניט־רעליגיעזע, שאַצן אָפּ ווי סאָציאַלע טוגנטן.

אַ סך קאַטאָליקן האָבן זיך געלאָזט מיטרייסן מיט דער אַנטי־קאָ־מוניסטישער העצע קאַמפּאַניע, אַז מיר זיינען ניט־אַמעריקאַניש דערפאַר, וואָס מיר זיינען פאַרבונדן מיט די קאָמוניסטן פון אַנדערע לענדער. אַזאַ מין אַרגומענט וועט ניט האָבן קיין סך וואָג צווישן קאַטאָליקן, וועלכע זיינען שטאַרק צוגעוואוינט צו טראַכטן וועגן זיך אַליין ווי וועגן מיט־גלידער פון אַ געמיינדע, וואָס שפּרייזט אַריבער אַלע נאַציאָנאַלע גרע־ניצן און וואָס האַלטן זיך צו דער זעלביקער צייט פאַר פונקט אַזוינע גוטע אַמעריקאַנער, ווי יעדער עס ניט איז. עס איז אָבער צום באַדויערן, וואָס געוויסע קאַטוילישע גייסטליכע פּראָווון זיך באַנוצן מיט אַט־דעם צוויי שפּיציקן געווער קעגן די קאָמוניסטן, פאַרגעסנדיק ווי געפערלעך דאָס איז פאַר דער קאַטוילישער געמיינדע אין אַמעריקע, אַזוי גוט וויפאַר דעם געזונט פון אונזער עפנטלעכן לעבן בכלל. מיר אין אַמעריקע האָבן זיכער געהאַט גענוג פון דער „עי. פּי. עי.״ פון „נאַ־נאַטהיניגיזם״ פון דעם קו קלוקס קלען און די אַלע אַנדערע אידעאָלאָגיעס פון פינצ־טערלינגען, וואָס האָבן אויפגערייצט פּראָטעסטאַנטן קעגן קאַטאָליקן, קריסטן קעגן אידן, ווייסע קעגן נעגערן, נאַציאָנאַליטעט קעגן נאַציאָנאַלי־טעט און ראַסע קעגן ראַסע. מיר פון דער קאָמוניסטישער פּאַרטיי קעמפן קעגן יעדן אויסדרוק פון אַזוינע רעאַקציאָנערע און אַנטי־סאָציאַלע אי־דעאָלאָגיעס, וואָס די קאַטאָליקן האָבן צום שווערסטן געליטן פון זיי אין אַמעריקע, און מיר באַטן אַן אונזער קאָאָפּעראַציע די קאַטאָליקן אויס־צוראָטן אַט־די אידעאָלאָגיעס, וואו נאָר זיי באַווייזן זיך.

פאַשיסטישע רעאַקציע איז דער איינציגער לאַגער, וואָס געווינט פון דער פאַרשפּרייטונג פון אַט־די פינצטערלינג־אידעאָלאָגיעס. קאַטאָליקן, וואָס זייערע הערצער בלוטיקן פאַר זייערע ברידער אין נאַצי־דייטשלאַנד

און עסטרייך, דארפן געדענקען, אז היטלער איז געקומען צו דער מאכט אויף דער כוואליע פון דעם זעלביקן „קרייץ־צוג קעגן קאמוניזם", וואס זיי שטיצן אדער דולדן אזוי גרינג אין אמעריקע.

פאשיזם איז א געפאר ניט בלויז פאר דער ארבעטער־באוועגונג און די קאמוניסטן. דאס איז א געפאר פאר אלצדינג, וואס איז פראגרעסיוו און אנשטענדיק אין מענטשלעכן לעבן. דער פאשיזם דראעט צו פארניכטן די פרייהייט פון רעליגיע און קירכע, — קאטוילישע, פראטעסטאנטישע און אידישע. אין דער אנוועזנהייט פון אזא שרעקליכער געפאר, וואס הענגט איבער אמעריקע אזוי גוט ווי איבער איירָאפע, וואלטן מיר גע־ווים געדארפט זיך אויפהויבן איבער אונזערע מיינונגס־פארשידנהייטן און זיך דערלאנגען די הענט צוליב אונזער געמיינשאפטלעכער רעטונג, פונקט ווי מיר וואלטן געטאן אין באשיצן זיך פון א שרעקליכער נאטור קאטאסטראפע.

יעדער ווארט, וואס איך אדרעסיר צו די קאטאליקן, גילט מער אדער ווייניקער פאר אלע אנדערע רעליגיעזע געמיינדעס אין אמעריקע. מיר זיינען טויט ערנסט, ווען מיר רעדן ארויס די דאזיקע ווערטער, מיט דעם פולן באוואוסטזיין פון אונזער פאראנטווארטליכקייט אין דער שעה פון דעם טיפסטן קריזיס, וואס די וועלט האט ווען דורכגעמאכט. מיר שטרעקן אויס די האנט פון ברידערליכער קאאפעראציע צו דער גרויסער מאסע דעמאקראטישע קאטאליקן.

5. בויען די קאמוניסטישע מאסן־פארטיי

די פראבלעמען, וואס די דאזיקע קאנווענשאן באטראכט, זיינען די פראבלעמען פון דעם גאנצן אמעריקאנער ארבעטער קלאס און פון דעם גאנצן אמעריקאנער פאלק. די אויפגאבן, וואס מיר באהאנדלען, זיינען ריזיק. דער וויכטיקסטער אינסטרומענט פאר דער דורכפירונג פון די דאזיקע אויפגאבן, דער אינסטרומענט, וואס אן אים קענען מיר ניט מאכן אפילו דעם קלענסטן אנהויב, איז אונזער קאמוניסטישע פארטיי. אבער אונזער פארטיי, ניט געקוקט אויף איר פאליטישן און ארגאניזאציאנעלן וואוקס, איז נאך אלץ ווייט פון גענוג גרויס אדער שטארק פאר די היס־טארישע אויפגאבן, וועלכע שטייען פאר אונז.

מיר האבן אן ארבעטער־קלאס, וואס האט אויפגעוואקסט צום בא־וואוסטזיין און וואקסט אין ארגאניזאציע און דערפארונג. מיר האבן א סיטואציע פון פארשארפטע קלאסן־באציאונגען און קלאסן־קאמף. מיר זיינען די עדות פון א שנעלער אויסשפרייטונג פון דעם איינפלוס פון

אונזער פּאַרטיי צווישן די מאַסן. מיר האָבן לעצטנס אויסגעפּרובירט אונזער רעקרוטירונגס־קראַפט אין אַ ספּעציעלער קאַמפּאַניע און האָבן אין דעם משך פון עטלעכע חדשים פאַרגרעסערט אונזער מיטגלידערשאַפט אויף 50 פּראָצענט. מיר האָבן, מיט דער הילף פון אונזערע פריינט און פאַרבינדעטע, געגרינדעט צוויי נייע טעגלעכע צייטונגען אין דער ענג־לישער שפּראַך, ווי אונזער ספּעציעלן בייטראַג צו דעם דעמאָקראַטישן פראָנט. דער נאַציאָנאַלער קאָנגרעס פון פּאַרטיי־בויער אין פעברואַר האָט אַרויסגעוויזן אַ גרויסן אוצר נייע אַקטיווע טוער און פירער מיט גרויסע פייאיקייטן. די אַלע זאַכן באַווייזן, אַז אין דער פאַרגאַנגענהייט האָבן מיר אונטערשאַצט אונזערע רעסורסן און די מעגלעכקייטן, וואָס זיי שאַפן פאַר דעם אויפבוי פון אַן אמת'ער מאַסן־פּאַרטיי.

עס וועט אפשר ווערט זיין אָנצוצייכענען אַ הינטערגרונט פאַר דער דאָזיקער פראַגע דורך אַן איבערבליק איבער די וויכטיקע ציפערן פון דעם וואוקס פון אונזער פּאַרטיי. לאָמיר אַ קוק טאָן אויף די ציפערן פון דער פּאַרטיי־מיטגלידערשאַפט אין 1929, דעם ערשטן יאָר פון קריזיס, אויף די ציפערן פון דער אַכטער און ניינטער קאָנווענשאָן, און פון דער איצטיקער צענטער קאָנווענשאָן.

אין 1929 האָבן מיר געהאַט אַרום 7,500 מיטגלידער; די יאָנג קאָמוניסט ליג האָט געהאַט אַרום 2,500; צוזאַמען — אַרום 10,000 מיטגלידער.

צו דער אַכטער קאָנווענשאָן אין 1934 האָבן מיר געהאַט אומגעפאַר 25,000 מיטגלידער; די יאָנג קאָמוניסט ליג — אַרום 5,000; צוזאַמען אַרום 30,000 מיטגלידער.

אויף דער ניינטער קאָנווענשאָן אין 1936 האָבן מיר געהאַט אומ־געפער 40,000 מיטגלידער, די יאָנג קאָמוניסט ליג האָט געהאַט עטוואָס איבער 10,000; צוזאַמען אַרום 50,000.

היינט־צו־טאָג, צו דער צענטער קאָנווענשאָן האָבן מיר אומגעפער 75,000 מיטגלידער, די יאָנג קאָמוניסט ליג עטוואָס איבער 20,000; צוזאַמען האָבן מיר העכער 95,000 מיטגלידער.

די דאָזיקע ציפערן זאָגן עדות וועגן אַ געזונטן וואוקס, אַ לעבנס קראַפט, אַ וועזענטלעכן פּאָרטשריט. איך בין זיכער, אַז מיר זיינען אַלע גליקלעך און שטאָלץ מיט אונזער פּאַרטיי. אָבער דאָס ערגסטע, וואָס קאָן מיט אונז פּאַסירן, איז אַז מיר זאָלן זיך נאָכגעבן צו אַ שטימונג פון זעלבסט־צופרידענהייט.

מיר מוזן קוקן אין פנים אריין דעם פאקט, אז דער איצטיקער טעמפא פון דעם פאליטישן און ארגאניזאציאנאלן וואוקס פון אונזער פארטיי איז נאך אלץ ווייט צו לאנגזאם, אויב מיר דערווארטן צו באגעגענען די באדערפענישן פון דעם ארבעטער־קלאס, צו שפילן אונזער געהעריקע ראל אין לייזן די פראבלעמען פון אמעריקע און די היסטארישע אויפגאבן, וואס מיר האבן אויף זיך גענומען.

די געשיכטע לויפט פאראויס מיט דער שנעלקייט און אימפעט פון דעם אטאמאביל, דעם עראפלאן, דעם ראדיא. די כחות פון רעאקציע פארזאמלען זיך פאר אן אטאקע מיט דער גאנצער שנעלקייט פון מאדערנער טעכניק. דער צייט־עלעמענט איז איצט אנטשיידענדיק. מיר זיינען פארטאן אין א געוועט־לויף מיט דער צייט.

אט אין דעם זין מוזן מיר צוגיין צו אלע פראבלעמען פון פארטייאויפבוי. מיר מוזן פולשטענדיק אפווארפן אלע אלטע סטאנדארדס, וואס האבן געהאט זייער אורשפרונג אין די טעג פון קליינע גרופן, די טעג פון „האנט ווערקעריי“ און אומגעשיקטקייט אויף דעם געביט פון פארטיי־בויאונג. מיר מוזן עטאבלירן נייע סטאנדארדס, עפענען נייע האריזאנטן. מיר מוזן ארומכאפן מיליאנען אינ'ם פארנעם פון אונזער ארבעט און דאס מיינט, אז מיר מוזן שנעל ארומכאפן הונדערטער טויזנטער אינם פארנעם פון אונזער פארטיי־ארגאניזאציע. אונזער ענערגיע און אויפמערקזאמקייט מוז קאנצענטרירט ווערן אויף דער פאליטישער און ארגאניזאציאנעלער קאנסאלידירונג און קרעפטיקונג פון אונזער פארטיי. דאס איז אן ארגאנישער און פונדאמענטאלער טייל פון דער אויפגאב פון בויען דעם דעמאקראטישן פראנט, פון באזיגן די רעאקציע, פון פארוואנדלען אונזער לאנד אין א פעסטונג פון דעמאקראטיע און פרידן.

פארגרעסערן די פארטיי מיטגלידערשאפט

די ספעציעלע רעקרוטיר־קאמפאניע האט געהאט דעם צוועק ניט בלויז אריינצוברענגען א געוויסע צאל נייע מיטגלידער אין דער פארטיי, נאר אויך, און באזונדערס, ארויסצוברענגען אונזער ניט־באנוצטע פאטענציעלע מעגלעכקייט צו רעקרוטירן און צו פארוואנדלען די רעקרוטירונג אין א שטענדיקן פראצעס און טעטיקייט, וואס זאל זיין ניט צום אפטיילן פון יעדער פאזע פון אונזער מאסן־ארבעט. מיר דערקלערן ניט קיין נייע רעקרוטירונג „קאמפאניע“, ווייל מיר ווילן, אז דאס זאל זיין א שטענדיקע טעטיקייט און ניט קיין „קאמפאניע“.

מיר טרעטן אריין אין א נאציאנאלער וואל־קאמפאניע. דאס מוז צו דער זעלבער צייט זיין א רעקרוטירונג־קאמפאניע פון אנהויב ביז'ן

סוף. זי מוז אויסגעשפּרייט ווערן דורך די גרויסע אינדוסטריעלע צענ־
טערס און פון דאָרטן צו די קלענערע שטעט און שטעטלעך און אין די
דאָרפישע געגנטן; און אומעטום, וואו עס גייט אָן די קאָמפּאַניע, מוזן
פּאַרטיי־אָרגאַניזאַציעס געשאַפן און געשטאַרקט ווערן.

דער צוועק פון רעקרוטירונג דאַרף זיין ניט בלויז די צאָל נאָר
הויפּטזעכלעך די קוואַליטעט פון די מיטגלידער. מיר דאַרפן זיך באַמיען
אַריינצוברענגען אין דער פּאַרטיי די בעסטע עלעמענטן פון דעם אַרבע־
טער־קלאַס, די וואָס שטייען צום נאָענטסטן צו די מאַסן און האָבן זייער
גרעסטע מאָס צוטרוי, די פייאיקסטע, די איבערגעגעבנסטע, און ענער־
גישסטע, — די וואָס זיינען צום מערסטן אויסגעפּרובירט אין די פּראַק־
טישע קאַמפן פון בויען די מאַסן־באַוועגונג. ספּעציעלע אויפמערקזאַמ־
קייט פּאָדערט זיך צו רעקרוטירן צווישן די אַרבעטער פון די גרונט־
אינדוסטריען און די אינדוסטריען פון מאַסן־פּראָדוקציע. בעת מען טאָר
ניט פאַרנאַכלעסיקן אויף קיין אופן די וויכטיקע אויפגאַב פון פאַר־
שטאַרקן די פּאַרטיי צווישן אַלע אַרבעטער, צווישן די „ווייסע קאָלנער“
און פּראָפעסיאָנעלע גרופּן און די שטאָטישע מיטל־קלאַס עלעמענטן, מוז
אָבער די פּאַרטיי שטענדיק און אומעטום האַלטן אין צענטער פון איר
אויפמערקזאַמקייט די אַרבעטער פון די וויכטיקסטע אינדוסטריען.

מערסטע פון אונזערע סטעיט אָרגאַניזאַציעס זיינען באַזונדערס
שוואַך צווישן די פאַרמערס. אָבער די אַגריקולטורעלע באַפעלקערונג
שפּילט אַ וויכטיקע ראָל אין יעדן סטעיט אָן אויסנאַם. אויף דער דאָזי־
קער צענטער קאָנווענשאָן באַשטייען מיר דערויף, אַז יעדע סטעיט קאָ־
מיטע זאָל אויפנעמען אויף אַ סיסטעמאַטישן און אויסגעהאַלטענעם אופן
די אַרבעט פון רעקרוטירן מיטגלידער צווישן די פאַרמער און אויף אַן
אויסגעהאַלטענעם אופן ריכטן זייערע פּאָליטישע טעטיקייטן, אַריינציען
די פאַרמער אין אַלץ ענגערע באַציאונגען מיט די אַרבעטער אין דעם
גאַנצן דעמאָקראַטישן פראָנט.

רעקרוטיר־טעטיקייטן מוזן פאַרבונדן ווערן ניט בלויז מיט די טעג־
לעכע פּאָליטישע קאַמפּאַניעס, נאָר זיי מוזן אויך באַגלייט ווערן דורך
בילדן און טרענירן די נייע מיטגלידער, זיי צופּאַסן פּערמאַנענט צום
פּאַרטיי לעבן, זיי אַריינציען אין פּאַרטיי־אַרבעט און ניט איבערלאָזן זיי
מיט שווערע און ניט־צוגעפּאַסטע אויפגאַבן.

די פולשטענדיקע פאַנאַנדערוויקלונג פון אינערלעכער פּאַרטיי דע־
מאָקראַטיע און איר פּאָליטישע באַרייכערונג דורך ענגער פאַרבינדונג
מיט מאַסן־אַרבעט און סיסטעמאַטישער בילדונג, מיט דער אָנווענדונג
פון אַמעריקאַנער מעטאָדן פון אַרבעט, מיט וועלכע די מאַסן זיינען צום

מערסטן באַקאַנט, — דאָס זיינען די פּאַרבאַדינגונגען פאַר אָנהאַלטן אונזערע רעקרוטן און ניט פאַרלירן קיין נייע מיטגלידער, וועלכע פאַלן אַרויס, ווען זיי געפינען ניט זייער געהעריקן פּלאַץ אין דער פּאַרטיי.

פּאַר אַ העכערער קוואַליטעט פון אַרבעט

כסדר׳דיקע פאַרבעסערונג אין דער פּאָליטישער ווירקזאַמקייט פון אונזער אַרבעט, כסדר שטייגענדיקע קוואַליטעט ווערט געפאָדערט דורך דעם וואוקס פון אונזער פּאַרטיי און איר פאַרוואַנדלונג אין אַן אמת׳ער מאַסן פּאַרטיי, וואָס קאָן באַאיינפלוסן מיליאָנען. דער שליסל צו פאָרטשריט אויף אַלע געביטן איז די שטענדיקע פאַרבעסערונג אין דער קוואַליטעט פון אונזער אַרבעט.

מיר לערנען זיך אויס, אָבער מיר מוזן לערנען בעסער און שנע־לער, צו אָרגאַניזירן און אויסשפּרייטן די זעלבשטענדיקע מאַסן־אַגיטאַציע פון דער פּאַרטיי צוזאַמען מיט דער טיפערער בילדונג פון די מאַסן דורך באַקענען זיי מיט דער לערע פון אונזערע גרויסע וועגווייזער — מאַרקס, ענגעלס, לענין און סטאַלין.

מיר האָבן אָנגעהויבן ערנסט פּאָפּולאַריזירן צווישן די מאַסן אונזער רייכע ירושה פון די אַמעריקאַנער רעוואָלוציאָנערע און דעמאָ־קראַטישע טראַדיציעס, פאַרבינדענדיג זיי פונדאַמענטאַל מיט אונזער גאַנצער פּאַרטיי פּראָגראַם. מיט האָבן אָנגהויבן אַריינצוטאָן אמת׳ע לעבנס־קראַפט אין אונזער לאָזונג: „קאָמוניזם איז אַמעריקאַניזם פון צוואַנציקסטן יאָרהונדערט." מיר מוזן אָבער באַטאָנען, אַז דאָס איז בלויז אַן אָנהויב, אַז עס בלייבט נאָך אַלץ צו טאָן אַ מאַסע אַרבעט, אַז די גאַנצע באַוועגונג מוז דורכגעדרונגען ווערן מיט דעם דאָזיקן לאָזונג, אַז פון אויבן ביז אַראָפּ מוז אונזער פּאַרטיי ניט בלויז ווידערהאָלן דעם לאָזונג, נאָר אָפּשפּיגלען זיין גייסט אין יעדן וואָרט און טאַט. מיר מוזן ניט בלויז פּרעטענדירן, נאָר מיר מוזן באַווייזן, אַז מיר זיינען ווערט צו זיין די בעסטע פאַרטרעטער סיי פון אינטערנאַציאָנאַלן סאָציאַליזם און סיי פון אַמעריקאַניזם.

מיר האָבן געמאַכט פאָרטשריט אויפ׳ן געביט פון דעמאַסקירן דעם אמת׳ן כאַראַקטער פון די טראָצקיסטיש־לאַוועסטאָניסטישע גרופּן, ווי אַגענטן פון רעאַקציע און פאַשיזם, אויף דעם גרונד פון זייערע טעטי־קייטן אין אויסלאַנד אַזוי גוט ווי אין אַמעריקע. אָבער אַ סך מער דאַרף געטאָן ווערן, כדי פולשטענדיק צו איזאָלירן זיי און פאַרניכטן זייער צע־שטערענדן איינפלוס אין אַלע אַרבעטער און פּראָגרעסיווע אָרגאַניזאַציעס. וואַכזאַמקייט אויף צו אויפדעקן יעדן סימן פון זייער איינפלוס איז נויי־

טיק, און ס'איז נויטיק צו קאָנען דעמאַסקירן זיי ווי געהעריק, אויפדעקן דעם אמת'ן כאַראַקטער פון זייער איינפלוס ווי שפּאַלטער און צעשטע־רער און עקשנות'דיק דערפירן יעדן אזוינעם קאַמף ביז צו אַ גינסטיקן שלום.

עס איז ניט גענוג צו ווידערהאַלן, וואָס דאָס איז אַבסאָלוט אמת, אַז טראָצקיזם און לאַוועסטאָניזם זיינען אַגענטורן פון פאַשיזם. עס איז נויטיק צו אַנטדעקן און דעמאַסקירן די דאָזיקע אַגענטן פון פאַשיזם אין דער טעגלעכער אַרבעט און קאַמף פאַר דעם דעמאָקראַטישן פראָנט און פאַר בויען די פּאַרטיי. דער וואָס ווידערהאָלט בלויז די פאָרמולע, נאָר ווענדט ניט אָן קיין וואַכזאַמקייט אין אַנטדעקן און דעמאַסקירן דעם שונא, באַשיצט ניט די אינטערעסן פון די מאַסן, די אינטערעסן פון זייערע אָרגאַניזאַציעס, די אינטערעסן פון דער פּאַרטיי.

איינער פון די מעטאָדן, וואָס דער לאַוועסטאָניזם און טראָצקיזם ווענדן אָן אין זייער פאַרזוך אריינצודרינגען אין אַנדערע אָרגאַניזאַ־ציעס, אריינגערעכנט אונזערע פּאַרטיי־אָרגאַניזאַציעס, איז דער מעטאָד פון מאַסקע און קאַמופלאַזש. די דאָזיקע אַגענטן פון שונא פּאַראַדירן ניט געוויינטלעך ווי טראָצקיסטן און לאַוועסטאָניסטן. פאַרקערט, זיי פּרואוון באַהאַלטן זייער אמת'ן פּנים דורך אַלערליי קונצן. זיי פּרע־טענדירן און מאַכן אָנשטעלן. זיי פּרואוון סטימולירן זייער צעשטערע־רישע אַרבעט פון הינטן אַרום. זיי ליגן איינגעלייגט אַ שטיק צייט און וואַרטן אויף דער געלעגנהייט צו דערלאַנגען אַ קלאַפּ ווען דאָס וועט, לויט דער מיינונג פון זייערע פאַשיסטישע האַרן, האָבן די גרעסטע ווירקונג.

דער מעטאָד פון אַרבעט, וואָס עס ווענדן אָן די טראָצקיסטיש־לאַוועסטאָניסטישע צעשטערער איז שוין לאַנג באַשריבן געוואָרן אין די ווערטער פון דעם קלאַסישן קופּלעט:

> פאַרדאַם מיט קנאַפּן לויב, שטים איין מיט העפלעכן שפּאָט
> צו מאַכן שפּעטן אַנדערע — דאָס איז דיין געבאָט.

מיר וואָלטן געווען שולדיק אין דער גרעסטער מאָס נאַכלעסיקייט, קרימינעלער נאַכלעסיקייט, ווען מיר זאָלן איגנאָרירן די אַלע זאַכן, ספּעציעל נאָך די אַלע דערפאַרונגען, וואָס די אַרבעטער און פּראָגרעסיווע באַוועגונגען האָבן שוין געהאַט מיט די צעשטערערישע מאַכינאַציעס פון די טראָצקיסטן און לאַוועסטאָניסטן, נאָך די אַלע דערפאַרונגען אין סאָ־וועטנפאַרבאַנד, שפּאַניע, פראַנקרייך און מעקסיקאָ.

מען טאָר ניט דערלויבן, אַז וואַכזאַמקייט זאָל פאַרוואַנדלט ווערן אין אַ פראַזע, הינטער וועלכער דער שונא גופא זאָל זיך קאָנען באַהאַלטן. עס מוז ווערן אַן איינגעגלידערטע באַציאונג, וואָס ווערט אָנגעווענדט אין דער פּראַקטיק, — אין דער פּראַקטיק פון דערקענען און דעמאַסקירן די טראָצקיסטיש-לאָוועסטאָניסטישע שונאים דורך אַלע זייערע אָנשטעלן און מאַסקעס, דעמאַסקירן זיי פאַר די מאַסן און אַזוי אַרום פאַרשנעלערן די קאָנסאָלידאַציע פון די דעמאָקראַטישע כחות געגן דער אָפענסיווע פון רעאַקציע און פאַשיזם.

מיר קאָנען זיך ניט דערלויבן צו זיין מילד און זאָרגלאָז אויף דעם דאָזיקן געביט, ווייל דורך דעם קאָנען די מאַסן און זייערע פּראָגרעסיווע באַוועגונגען ליידן ערנסטע פאַרלוסטן. און די ערשטע באַדינגונג פאַר אַן ערנסטן קאַמף קעגן טראָצקיזם און לאָוועסטאָניזם מצד יעדן פּאַרטיי מיטגליד איז מיט'ן גאַנצן האַרצן אָנצואווענדן די פּאַרטיי ליניע אין דעם לעבן און קאַמף פון די מאַסן, טאָן גוטע און דערפאָלגרייכע אַרבעט אין די פּראָגרעסיווע אָרגאַניזאַציעס פון די מאַסן, געווינען דעם צוטרוי פון די מאַסן און בויען די פּאַרטיי.

מאַסן-צירקולאַציע פון אונזערע צייטונגען, זשורנאַלן, פּאַמפּלעטן און ביכער איז די אומפּערלערהאַפטע מאָס אויף צו מעסטן די קאָנסאָלידאַציע פון אונזער וואַקסנדיקן מאַסן-איינפלוס. ניט געקוקט אויף געוויסע פאַרבעסערונגען, באַזונדער אין דער גרינדונג פון צוויי נייע טעגליכע צייטונגען, אין דעם כסדר'דיקן וואוקס פון פּאַמפּלעטן-צירקולאַציע, אין דער פאַרגרעסערטער צירקולאַציע פון דעם „קאָמוניסט“ און „קאָמוניסט אינטערנעשאָנאַל“, בלייבט עס דאָך אַ פאַקט, אַז די מאַס-צירקולאַציע פון דעם געדרוקטן וואָרט איז היבש הינטערשטעליק לגבי דער שטייגענדער ראָל און איינפלוס פון אונזער פּאַרטיי. דאָס איז איינער פון די שוואַכסטע סעקטאָרס אויף דעם פראָנט פון פּאַרטיי-אַרבעט. די שוואַכקייט מוז אויסגעבעסערט ווערן, כדי מיר זאָלן קאָנען גיין כסדר פאָראויס.

שטענדיקע אויפמערקזאַמקייט מוז געשיינקט ווערן דער פאַרבעסערונג פון דעם אינהאַלט פון דער פּאַרטיי-פּרעסע, באַזונדער איצט, ביי דער ערנסטער אויסשפּרייטונג פון איר צירקולאַציע. דאָס איז אַ באַזונדער שאַרפע פּראָבלעם פאַר דער פּרעסע פון די נאַציאָנאַלע גרופּן, אַזוי גוט ווי פאַר זייער אַרבעט אין אַלגעמיין, וועלכע האָט ביז איצט געקראָגן ווייט צו ווייניק אויפמערקזאַמקייט.

מיר זיינען אָבער הינטערשטעליק ביז אַן אַלאַרמירנדיקער שטופע גראַד אין דער צירקולאַציע פון אונזערע וויכטיקסטע צייטונגען. דער

„דעילי וואָרקער", „סאָנדעי וואָרקער", דעילי רעקאָרד" און „פיפּלס וואָרלד" זיינען שוין א געגוג הויכער קוואַליטעט, ניט געקוקט אויף אַלע נויטיקע פאַרבעסערונגען, צו באַרעכטיקן צען מאָל אזא גרויסע צירקו־לאַציע, ווי זיי האָבן איצט. עס זיינען פאַראַן אַלע באַדינגונגען, וואָס באַרעכטיקן אונז צו פאָדערן פון יעדער סטעיט אָרגאַניזאַציע די שנעלע אויסברייטערונג פון דער צירקולאַציע פון די דאָזיקע צייטונגען. דאָס וועט ניט קומען פון זיך אַליין. דאָס מוז אָרגאַניזירט און דערגרייכט ווערן. דאָס מוזן דערגרייכן אונזערע פּאַרטיי אָרגאַניזאַציעס. א ווירק־לעכע מאַסן־צירקולאַציע איז דער אומבאַדינגט־נויטיקער אינסטרומענט אויף צו פאַרווירקלעכן אונזערע באַלדיקע צילן, אזוי גוט ווי די היסטאָ־רישע אויפגאַבן, וואָס שטייען פאַר דער אַרבעטער־באַוועגונג.

פירערשאַפט — אויסוואַל, דערהויבונג, דערציאונג און קאָנטראָל

די ווירקזאַמקייט פון דער פּאַליסי פון דער קאָמוניסטישער פּאַרטיי הענגט אָפּ אָן דעם פירענדן פּערסאָנאַל, וואָס דאַרף זי איבערזעצן אויף דער שפּראַך פון לעבן. אונזער פּאַליסי קאָן קיינמאָל נישט שטייגן העכער, ווי די פּאָליטישע שטופע פון די פירנדע פּאַרטיי־קאָמיטעס. אונזער רעזאָלוציע ברענגט דעריבער זייער עמפּאַטיש „פאַר דעם צענטראַל קאָ־מיטעט און דער גאַנצער פּאַרטיי די פּראָבלעם פון אויסקלייבן, דערהויבן, דערציען און פאַרזיכטיק דורכקאָנטראָלירן דעם פירענדן פּערסאָנאַל פון דער גאַנצער פּאַרטיי".

חבר דימיטראָוו האָט אונז געגעבן פונדאַמענטאַלע אָנווייזונגען בנוגע דעם אויסוואַל פון פירענדן פּערסאָנאַל אויף דעם זיבעטן קאָנ־גרעס, וועלכע מיר דאַרפן דאָ נאָכאַמאָל ווידערהאָלן. ער האָט אָנגעגעבן פיר סטאַנדאַרדס, וועלכע זאָלן אָנגעווענדט ווערן אין דעם אויסוואַהל פון פירער, פון די מענטשן, וואָס מוזן אויף זיך נעמען די הויפּט־פאַראַנט־וואָרטלעכקייט פאַר דער דעטאַליזירטער אָנפירונג מיט דער פּאַרטיי און דעם אַרבעטער־קלאַס. די פיר סטאַנדאַרדס זיינען:

1. אַבסאָלוטע איבערגעבנהייט צו דעם אַרבעטער־קלאַס, לאָיאַלי־טעט צו דער פּאַרטיי, וואָס איז אויסגעפּרובירט געוואָרן אין קאַמף און אונטער דעם שונא'ס פאַרפאָלגונג.

2. ענגסטער קאָנטאַקט מיט די מאַסן, צוזאַמען מיט דער באַ־שיידענקייט פון אַלע אמת'ע מאַסן־פירער, ווייל בלויז דאַמאָלט קאָן די פּאַרטיי אָנגענומען איינעם פאַר א פירער, ווען די מאַסן נעמען אים אָן פאַר א פירער.

3. די פייאיקייט אָנצונעמען באַשלוסן, צו געפינען דעם ריכטיקן וועג אויף אַ זעלבסטשטענדיקן אופן, צו נעמען אויף זיך פאַראַנטוואָרט־לעכקייט און אַרויסווייזן איניציאַטיווע.

4. דיסציפּלין און פעסטקייט אין דעם קאַמף קעגן דעם קלאַסן־שונא, אַזוי גוט ווי קעגן אַלע אָפּנויגן פון דער פּאַרטיי־ליניע; באַוואָרנט־קייט פון פּאַניק־שטימונגען און פּעסימיזם, די פייאיקייט צו אַרבעטן קאָלעקטיוו און פאַרשמעלצט די פּאַרטיי־כחות אין אַן איינהייטלעכער קערפּערשאַפט.

אין די דאָזיקע פיר פונדאַמענטאַלע סטאַנדאַרדס פאַר דעם אויס־וואַל פון פירערשאַפט וועט איר באַמערקן, אַז עס ווערט ניט געפאָדערט קיין בריליאַנטענע פייאיקייט פון דעם איינצעלנעם פירער און קיין טעכ־נישע קוואַליפיקאַציע, ווי די פייאיקייט גוט צו שרייבן און ריידן. דאָס איז דערפאַר ווייל אָן אָט־די פיר פונדאַמענטאַלע קוואַליפיקאַציעס, קאָ־נען אַלע אינדיווידועלע פייאיקייטן פאַרוואַנדלט ווערן אין געפאַרן און חסרונות, אָבער ווען עס זיינען פאַראַן אָט־די פיר כאַראַקטער־שטריכן, קאָנען אַלע נויטיקע טעכנישע פייאיקייטן אַנטוויקלט ווערן דורך אָנווייַ־זונג און בילדונג.

די דערהויבונג פון פירענדע פערזאָנען, וואָס זיינען אויסגעקליבן געוואָרן אויף דעם דאָזיקן באַזיס, דאַרף זיין פּאַרזיכטיק צוגעפּאַסט צו דער שטופע פון רייפקייט פון אָט־די פיר כאַראַקטער־שטריכן און צו דער פּראַקטישער דערפאַרונג אין אָנווענדן זיי, אַזוי גוט ווי צו אַלע טעכנישע פייאיקייטן, וואָס זיינען נויטיק אויף צו מאַכן אָט־די קוואַלי־פיקאַציעס ווירקזאַם. אויף דעם באַזיס פון אַזאַ פּאָרזיכטיקער באַטראַכ־טונג, דאַרפן מיר איצטער האָבן אַ פּאָליסי פון דרייסטער דערהויבן נייע און פרישע פירענדע מענטשן אין אונזער פּאַרטיי.

מיר האָבן בדעה צו פאַרוואַנדלען די אויסבילדונג פון אונזערע פי־רענדע מענטשן, זייער מאַרקסיסטיש־לענינִיסטישע טרענירונג אין אַ צענטראַלער אויפגאַבע פון דער גאַנצער פּאַרטיי. דאָס דאַרף ניט באַ־שרענקט ווערן אויף מיטגלידער פון צענטראַל־קאָמיטעט און די סטעיט־פירער, נאָר דאָס מוז אויסגעשפּרייט ווערן אויף אַ ברייטן נייעם קרייז פירער פאַר די סטעיטס און סעקשאָנס און פאַר פּאַרטיי־פירער אין די מאַסן־אָרגאַניזאַציעס, טרעיד־יוניאָנס, פרידן, יוגנט, נעגערן, פאַרם, קול־טורעלע, פרויען, רעליגיעזע, נאַציאָנאַלע גרופּן אין אַנדערע אָרגאַני־זאַציעס.

די קאַנאַלן פאַר אַזאַ בילדונג און טרענירונג זיינען פאַרשידן. מיר

דארפן אויסברייטערן און פארבעסערן אונזער סיסטעם פון סקולס, אנהויבנדיק פון דער „נעשאנעל טרעינינג סקול“, — וועלכע האט נאר וואס פארענדיקט איר צווייטן פול־צייטיקן קורס פון זעקס חדשים פאר זעכציק סטודענטן — דורך די סטעיט טרעינינג סקולס ביז צו די לאקאלע וואכעגד און נאכט־סקולס פאר פירענדע מענטשן, און די ווארקערס סקולס, וואס זיינען אפן פאר אלעמען. מיר מוזן אנטוויקלען און ארויסגעבן אונזערע אייגענע אמעריקאנער לערן־ביכער פאר די דאזיקע סקולס. מיר מוזן העכערן די סטאנדארדס פון די למודים און אונטעררִיכט.

אויף א ברייטערן מאסשטאב קאן די דאזיקע ארבעט דורכגעפירט ווערן דורך ספעציעלע און פעריאדישע קאנפערענצן פון פירנדע מענטשן, כדי צו דיסקוטירן ספעציעלע פראבלעמען און געביטן פון ארבעט. אזוינע קאנפערענצן דארפן פארזיכטיק צוגעגרייט און געפירט ווערן דורך די נאציאנאלע, סטעיט און לאקאלע פירענדע קאמיטעס. יעדער מיטגלידערשאפט מיטינג און קאמיטע־זיצונג דארף געפלאנט ווערן אזוי, אז עס זאל ארייגעבראכט ווערן א געוויסער עלעמענט פון פאליטישער בילדונג.

צולעצט—סיסטעמאטישע זעלבסט־בילדונג מוז ווערן א געוואוינהייט צווישן אלע פירענדע מענטשן אין אונזער פארטיי. יעדער באזונדער דארף לייענען און שטודירן אויף א פלאנמעסיקן אופן אין דערגאנצן דאס דורך אינדיווידועלע קאנסולטאציעס און הילף צווישן די קאלעגן, דאס איז די אוניווערסאלע פארם פון בילדונג, וואס מיר דארפן איינפירן אומעטום אין אונזער פארטיי. די פונדאמענטאלע ווערק פון מארקס, ענגעלס, לענין און סטאלין דארפן אונז ווערן אלעמען באקאנט, דארפן ווערן אזוי נויטיק אין אונזער טעגלעכן לעבן ווי די לופט, וואס מיר אטעמען. מיר דארפן באהערשן די שריפטן פון די גרינדער פון דער אמעריקאנער דעמאקראטיע, און מיר קאמוניסטן דארפן זען, אז טאמאס דזשעפערסאן, טאם פעין און אייברעהעם לינקאלן זאלן ווידער לעבן אין אמעריקע. מיר דארפן ווערן עקספערטן איבער אמעריקאנער געשיכטע און זי פארשטיין און אויסטייטשן בעסער, ווי ווער עס איז. מיר דארפן כסדר שטודירן אונזערע אייגענע פארטיי דאקומענטן און ניט לאזן זיי אויף אונזערע פאליצעס, אז עס זאל זיך אויף זיי אנזאמלען שטויב. מיר זיינען די טרעגער פון דער אמעריקאנער קולטור און ציוויליזאציע און מיר מוזן אויסנוצן יעדע שעה זיך צו קוואליפיצירן פאר דער דאזיקער נאבעלער און היסטארישער ראלע.

די אלע, וואס נעמען, אויף זיך די פאראנטווארטלעכקייט פון פירערשאפט אין אונזער באוועגונג, שטעלן זיך דערמיט ארויס צו שטענדיקער אינספעקציע, קריטיק און פראבע פון דער גאנצער באוועגונג.

קיינער קאָן ניט רועו אויף זיינע לאָרבער־קראַנצן און לאָזן אַלץ גיין ווי עס גייט, נאָכדעם ווי ער האָט דערגרייכט צו אַ פירענדן פּאָסט. וויניקער ווי אַלץ טאָר קיינעם ניט דערלויבט ווערן צו דעגענערירן, צו ווערן אָפּגע־לאָזן און גלייכגילטיק, אָדער צו פאַלן אַ קרבן פון קאָרופּציע, אָדער פונם איינפלוס פון אידייען פון דעם שונא'ס לאַגער. איצט, ווען אונזער פּאַר־טיי איז אַרויס פון איר איזאָלאַציע, ווען זי איז פולשטענדיק אין דעם שטראָם פון אַ גרויסער מאַסן־באַוועגונג פון דעם אַמעריקאַנעם פאָלק, ווען זי איז יעדן טאָג אויסגעשטעלט צו דעם דרוק פון אָפענע און פאַר־מאַסקירטע פיינטלעכע איינפלוסן, — איצט מער ווי ווען עס איז פריער נויטיקט זיך אונזער פּאַרטיי אין שטענדיקער וואַכזאַמקייט, אין שטענ־דיקן דורכקוק פון אירע פירענדע מענטשן, אין שטענדיק אונטערזוכן זייער פונדאַמענטאַלן פּאָליטישן געזונט.

אַ קאָמוניסטישער פירער מוז, ווי צעזער'ס ווייב, זיין העכער פון פאַרדאַכט. ער מוז זיין אַ מוסטער פאַר זיינע מיטמענטשן און פאַר די מאַסן, אַ ביישפּיל פון די בעסטע מעלות פון דעם אַרבעטער־קלאַס און דעם אַמעריקאַנער פאָלק. ער מוז אינספּירירן און האָבן דעם צוטרוי פון די מאַסן. ער מוז זיין דער שטאָלענער רינג, וואָס פאַרבינדט אונזער פּאַרטיי אויף שטענדיק מיט דעם האַרעפּאַשנעם פאָלק.

פּאַרטיי־אַרבעט אין די מאַסן אָרגאַניזאַציעס

די אויפגאַבן פון בויען דעם דעמאָקראַטישן פראָנט, די אַנטוויק־לונג און פאַרשפּרייטונג פון זיין פּראָגראַם געפינט מען אויף דעם קאָנ־קרעטסטן און דרינגענדיקסטן אופן אין די מאַסן־אָרגאַניזאַציעס, וואָס נעמען אַרום אַ סך מיליאָנען מיטגלידער. יעדע פון אָט־די אָרגאַניזאַ־ציעס האָט אירע אייגענע ספּעציעלע אויפגאַבן. און די קאָמוניסטן מוזן שטרעבן זיי דורכצופירן אויף דעם ווירקזאַמסטן אופן. דעריבער מוז ספּעציעל אָט־די אַרבעט פון די קאָמוניסטן אין די מאַסן־אָרגאַניזאַציעס אויף־דאָס־ניי אונטערזוכט און פאַרבעסערט ווערן פּאָליטיש און אָרגאַ־ניזאַציאָנעל.

אונזערע פּאַרטיי־מיטגלידער קאָן מען געפינען אין די פאַרשיידענ־אַרטיקסטע מאַסן־אָרגאַניזאַציעס, — אין די טרעיד־יוניאָנס פון דער א. פ. אָוו ל., דער סי. אי. אָ. און די אייזנבאַן בראָטהערהודס ; אין דער אַמעריקאַנער ליג פאַר פרידן און דעמאָקראַטיע ; אין דער וואָרקערס אַלאַיענס ; אין דעם אַמעריקאַנער יוגנט קאָנגרעס, אין די פאַרשיידענע אָרגאַניזאַציעס פון וועלט־מלחמה וועטעראַנען ; אין דעם נאַציאָ־נאַלן נעגער קאָנגרעס ; אין די פאַרמערישע, קולטורעלע, פּראָטערנאַלע,

רעליגיעזע, פּראָפעסיאָנעלע און אַנדערע אָרגאַניזאַציעס און אין די אָר־גאַניזאַציעס פון די נאַציאָנאַלע גרופּן.

מיר מאַכן עס פאַר דעם צוועק פון אַלע קאָמוניסטן אין די מאַסן־אָרגאַניזאַציעס בייצושטייערן זייער ווירקזאַמע ארבעט אויף צו בויען און קאָנסאָלידירן די אָרגאַניזאַציעס און באַשיצן זייער איינזיקייט קעגן אַלע צעשטערערישע עלעמענטן. מיר מאַכן עס פאַר אונזער אויפגאַב צו געווינען פּולשטענדיקן צוטרוי מצד די פּראָגרעסיווע פירער און אַלע מיטגלידער פון יענע אָרגאַניזאַציעס. מיר פאָדערן־אויף די קאָמוניסטן צו נעמען אויף זיך מער סיסטעמאַטיש זייער חלק פון די אַלע פאַראַנט־וואָרטלעכקייטן, וואָס האָבן צו טאָן מיט דעם אויפבוי און אַנטוויקלונג פון יענע אָרגאַניזאַציעס. אויף דעם באַזיס פון אַזאַ באַשיידענער און ענערגישער ארבעט דערוואַרטן מיר אַלע קאָמוניסטן אויסצוברייטערן זייערע פאַרבינדונגען צווישן די מיטגלידער, צו געווינען זיי פאַר דער שטיצע פון דער פּראָגראַם און דער אָרגאַניזאַציע פון דעם דעמאָקראַ־טישן פראָנט און דער מערהייט פון פאָלק און צו געווינען זייערע פאָרט־געשריטענסטע פאַרטרעטער ווי מיטגלידער אין דער קאָמוניסטישער פאַרטיי.

א גוטער ביישפּיל פון דעם, וויפיל די קאָמוניסטן העלפן אין דעם אויפבוי פון מאַסן־אָרגאַניזאַציעס, איז דער וואוקס פון דעם אינטערנאַ־ציאָנאַלן ארבעטער אָרדן, וועלכער האָט דערגרייכט א מיטגלידערשאַפט פון 150 טויזנט. מיר זיינען שטאָלץ מיט אונזער ביישטייער צום א. א. אָ. און וועלן אים ווייטער געבן אונזער פולע שטיצע דורך אונזערע מיט־גלידער.

אונזער גאַנצע ארבעט מוז געפירט ווערן אין דער ריכטונג פון אָט־די ברייטע צילן. אַלץ וואָס שטערט אין דער דערגרייכונג פון אָט־די צילן, מוז רעווידירט ווערן. די דערפאַרונג האָט באַוויזן, אז ווען קאָ־מוניסטן ארבעטן אין די מאַסן־אָרגאַניזאַציעס אויף דעם באַזיס פון פאַרמאַכטע פראַקציעס, וואָס זייערע באַשלוסן זיינען בינדענד אויף זייע־רע מיטגלידער, שאַפט דאָס אָפט א פאַרדאַכט צווישן געוויסע מיטגלידער אז די קאָמוניסטן האָבן געוויסע באַזונדערע אינטערעסן. אַזאַ פאַרדאַכט ווערט קולטיווירט דורך רעאַקציאָנערן און שונאים פון דער קאָמוניסטי־שער פאַרטיי. צו דער זעלביקער צייט איז עס אויך באַוויזן געוואָרן דורך דערפאַרונג, אז אַזוינע פראַקציעס זיינען ניט נויטיק אויף צו דערגרייכן די צילן פון אונזער ארבעט אין די מאַסן־אָרגאַניזאַציעס, וואָס גייען קיינמאָל ניט אין דער ריכטונג פון א „קאָמוניסטישן קאָנטראָל“, וועלכן

מיר ווילן ניט, און וואָס זיינען אין איינקלאַנג מיט די ציל̈ן פון די מאַסן מיטגלידער אָן אונטערשייד פון פּאָליטישער מיינונג. ס'איז שוין דערי־בער אַ שטיק צייט, אַז מיר פאָדערן־אויף אונזערע מיטגלידער אין די מאַסן־אָרגאַניזאַציעס אויפצולייזן יעדע פראַקציע־אָרגאַניזאַציע, וואָס זאָל האָבן עקזיסטירט אין דער פאַרגאַנגענהייט, און צו קאָאָפּערירן פריי מיט דער גרויסער מערהייט פון פּראָגרעסיווע מיטגלידער אין דער אָר־גאַניזאַציע, כדי אויסצומיידן און אנטמוטיקן אַלע קינסטליכע גרופּירונ־גען אָדער קאָקוסן אָדער פראַקציעס פון וועלכן ס'ניט איז סאָרט צווישן די מיטגלידער און צו דערגרייכן אייניקייט אין זייער אַרבעט דורך די נאָרמאַלע קאַנאַלן פון דער אָרגאַניזאַציע. איך בין זיכער, אַז די דאָזיקע קאָנווענשאָן וועט פולשטענדיק גוטהייסן אַזאַ קורס.

די באַפרייאונגס באַוועגונג פון די נעגערן

פון איר סאַמע אָנהויב אָן איז דער וועג פון אונזער קאָמוניסטישער פּאַרטיי אָנגעצייכנט געוואָרן דורך די ווערטער פון קאַרל מאַרקס: „דער אַרבעטער מיט אַ ווייסער הויט קאַנען קיינמאָל ניט זיין פריי ווען דער אַרבעטער מיט אַ שוואַרצער הויט איז פאַרשקלאַפט". אַ סך יאָרן האָבן מיר געאַרבעט שווער און געגעבן אונזער גרעסטע מאָס קאָאָפּעראַציע צו די פאָרטגעשריטענסטע נעגערן אין זייערע פאַרזוכן אויפצוהויבן אַ נייע באַפרייאונגס־באַוועגונג צווישן זיי; מיר האָבן גלייכצייטיק אַוועקגע־געבן אונזער ענערגיע צו געווינען די ווייסע אַרבעטער און דעמאָקראַטי־שע מאַסן פאַר אַ בונד מיט די נעגערן, כדי צו קעמפן פאַר דער גלייכער בירגערשאַפט, וואָס איז אַזוי לעבנס וויכטיק אין אַ גלייכער מאָס פאַר ווייסע און שוואַרצע.

אויף אונזער ניינטער קאָנווענשאָן האָבן מיר געקאָנט פאַרצייכענען מיט האָפענונג די גרינדונג, מיט עטלעכע חדשים פריער, פון דעם נאַ־ציאָנאַלן נעגער קאָנגרעס, וועלכער האָט אויף זיך גענומען די אויפגאַב פון מאָביליזירן אַזאַ באַפרייאונגס־באַוועגונג. היינט, אויף אונזער צענ־טער קאָנווענשאָן, קאָנען מיר דערקלערן, אַז דער נאַציאָנאַלער נעגער קאָנגרעס הויבט אָן פאַרווירקלעכן זיינע אויפגאַבן אויף אַן ערנסטן אופן. ער איז שוין געוואָרן דער אנערקענטער וואָרט־פירער פאַר די נעגערשע מאַסן און דער אינסטרומענט פון זייער אייניקייט מיט די ווייסע מאַסן. ער האָט געהאָלפן אין אַ גרויסער מאָס צו דערגרייכן אַ ברייטע מאָס אָר־גאַניזאַציע פון נעגערן אין די אינדוסטריעלע יוניאָנס פון דער סי. אַי. אָ. און צו באַאיינפלוסן פּערמאַנענט יענע קערפּערשאַפט פאַר אַ ריכטי־קער שטעלונג צו נעגער־אַרבעטער. ער האָט פאָרמולירט די פאָדערונגען פון דעם נעגער־פאָלק אין אַזאַ קלאָרער אָבער איינגעהאַלטענער פאָרם,

אַז ער האָט געוואונען די אויפמערקזאַמקייט און רעספּעקט פון די ברייטסטע מאַסן פון דער באַפעלקערונג.

מיר מוזן ווייטער געבן דעם נאַציאָנאַלן נעגער־קאָנגרעס אונזער האַרציקסטע שטיצע. מיר דאַרפן אים העלפן לייזן זיינע אָרגאַניזאַציאָנעלע פּראָבלעמען, צו פאַרבינדן דורך פּראַקטישער קאָאָפּעראַציע די פאַרשיידענע אָרגאַניזאַציעס פון די נעגערן, צו פאָדערן נאָך מער עקשנות׳דיק פון די אַלגעמיינע אַרבעטער און דעמאָקראַטישע אָרגאַניזאַציעס די פולשטענדיקע אַנערקענונג פון דעם נעגער און זיינע פּראָבלעמען, ווי אַ באַדינגונג פון פּאָרטשריט פאַר אַלעמען. פּאָרטשריט איז געמאַכט געוואָרן אין די לעצטע צוויי יאָר אויף דעם געביט פון רעקרוטירן נעגערן אין אונזער פּאַרטיי און טרענירן זיי פאַר פירערשאַפט; מיר קאָנען אָבער בשום אופן נישט זיין צופרידן מיט אונזערע דערגרייכונגען. שטענדיקע אויפמערקזאַמקייט צו דער דאָזיקער פראַגע איז נויטיק, שטענדיקע זעלבסט־קריטישע אונטערזוכונג פון אונזער אַרבעט. זאָלן די אָנגעזעענע בייטראָגן צו אונזער פּאַרטיי מצד חבר דזשעימס פאָרד זיין אַ שטענדיקע דערמאָנונג פאַר יעדן איינעם פון אונז וועגן די גרויסע רעסורסן, וואָס וואַרטן אויף אונזער פּאַרטיי צווישן די נעגער מאַסן. אונזערע שונאים אין דער סאַוט האָבן אונז אַ נאָמען געגעבן „די נעגער פּאַרטיי"; מיר ווידערהאָלן נאָכאַמאָל, אַז מיר נעמען אָן דעם נאָמען ווי אַן ערן־טיטל. לאָמיר אָבער פאַרדינען דעם דאָזיקן נאָמען דורך ערנסט רעקרוטירונג פון נעגער־מיטגלידער.

נאָך אַן אָרגאַניזאַציע, וואָס דאַרף פון אונז קריגן מער הילף, איז די אינטערנעשאָנאַל לעיבאָר דעפענס (איי. על. די), מיט דעם פּראָגרעסיוון רעפּובליקאַנער, וויטאָ מאַרקאַנטאָניאָ, און חברטע אַנאַ דעימאָן אָן דער שפּיץ. די וויכטיקייט פון דער איי. על. די. ווערט באַטאָנט דורך דער ראָל, וואָס די דאָזיקע אָרגאַניזאַציע שפּילט גראָד אין דעם איצטיקן מאָמענט אין די קאַמפן פאַר בירגערלעכע פרייהייטן אין דזשווירזי סיטי און אין פלאָרידע, אין דעם קאַמף פאַר דער באַפרייאונג פון טאָם מוני און בילינגס, די סקאַטסבאָראָ באָיס און הונדערטער לאָקאַלע קאַמפן. מער שטיצע פאַר דער אַי. על. די!

די נאַציאָנאַלע גרופּן און זייערע אָרגאַניזאַציעס

פּרעזידענט רוזוועלט האָט אַנומעלטן דערמאָנט אַ פאַרזאַמלונג פון די „טעכטער פון דער אַמעריקאַנער רעוואָלוציע", אַז אין אַמעריקע שטאַמען מיר אַלע פון רעוואָלוציאָנערן און אימיגראַנטן. מיר אונטערשיידן זיך בלויז אין דער צאָל דורות, וואָס טיילן אונז אָפּ פון אונזערע אימיגראַנטישע עלטערן. אַמעריקע איז דער גרויסער שמעלץ־טאָפּ, אין וועלכן

עס האָבן אריינגעשטראָמט די פעלקער פון אַלע ראסן און לענדער, צו שאַפן דאָס, וואָס מיר רופן דאָס אַמעריקאַנער פאָלק און אַ נייע נאַציע.

אַ גרויסע טייל פון אונזער באַפעלקערונג, אפשר אַ גאַנצער דריט־חלק, האָבן פאַראייניקט זייער אַמעריקאַניזאַציע מיט איינהיטן אַ געמיינ־דע־לעבן און אַ באַוואוסטזיין, וואָס איז באַזירט אויף זייער נאַציאָנאַלער אָפּשטאַמונג. די דאָזיקע טיילן פון דער באַפעלקערונג האַלטן אָן זייער אָריגינעלע שפּראַך צוזאַמען מיט באַהערשן די אַלגעמיינע שפּראַך פון לאַנד, ווייל די שפּראַך אַנטהאַלט פאַר זיי אַ סך פון זייער קולטורעלער ירושה, וואָס זיי ווילן איינהיטן, און איז דער אויסדרוק־מיטל פאַר זייערע רעוואָלוציאָנערע און דעמאָקראַטישע טראַדיציעס, וואָס זיי האַלטן טייער. די דאָזיקע נאַציאָנאַלע געמיינדעס אָדער גרופּן זיינען אָן אָרגאַנישער און עטאַבלירטער טייל פון אַמעריקאַנעם לעבן, וואָס זיי האָבן באַרייכערט. יעדע פּאָליטישע פּאַרטיי אין אַמעריקע מוז שענקען זייער ערנסטע אויפ־מערקזאַמקייט צו די דאָזיקע נאַציאָנאַלע גרופּן, און יעדע פּאַרטיי האָט דאָס געטאָן. נאָך אַ פּעריאָדע, אין וועלכער אונזער פּאַרטיי האָט געהאַט די טענדענץ זיי צו פאַרנאַכלעסיקן, מוז די צענטע קאָנווענשאָן שאַרף ציען די אויפמערקזאַמקייט פון דער גאַנצער פּאַרטיי צו די נאַציאָנאַלע גרופּן און צו די פּראָבלעמען פון אַרבעט צווישן זיי.

די נומעריש־גרעסטע און וויכטיקסטע פון די דאָזיקע גרופּן זיינען די איטאַליענער, דייטשן, פּאָליאַקן, אידן, דרום־סלאַוון און די שפּאַניש־ריידענדיקע נאַציאָנאַליטעטן. צוזאַמען ציילן זיי אַ סך מיליאָנען און נעמען אריין אַ באַזונדער גרויסן טייל פון די אַרבעטער אין די גרונט אינדוסטריען און אין די גרויסע אינדוסטריעלע צענטערס.

אונזער פּאַרטיי האָט אָרגאַניזאַציעס און אַ פּרעסע צווישן מערסטע פון די דאָזיקע נאַציאָנאַלע גרופּן. אָבער מיט ווייניקע אויסנאַמען מוז מען צוגעבן, אַז זיי אַרבעטן ניט גוט, אַז זיי האָבן די טענדענץ צו זיין הינטערשטעליק לגבי דער פּאַרטיי ווי אַ גאַנצע. זיי ליידן נאָך אַלע פון אַ מער־ווייניקער סעקטאַנטישן אויסקוק און מעטאָדן פון אַרבעט, זיי זיינען שוואַך פאַרבונדן מיט זייערע נאַציאָנאַלע גרופּן און באַזונדער שוואַך פאַרבונדן מיט דעם לעבן פון דעם גאַנצן אַמעריקאַנער פאָלק.

עס איז נויטיק אריינצוברענגען ניי לעבן אין דעם דאָזיקן פעלד. די נאַציאָנאַלע ביוראָס, וואָס פירן אָן מיט דער דאָזיקער אַרבעט, צוזאַמען מיט דער שפּראַך פּרעסע, מוזן ווערן פאַרזיכטיק אונטערזוכט, באַנייט, געקרעפטיקט און ענגער פאַרבונדן מיט דעם לעבן פון דער גאַנצער באַ־וועגונג און אונטער דער פירערשאַפט פון דעם צענטראַל קאָמיטעט. זיי מוזן ווערן מעכטיקע כחות אין דעם לעבן פון זייערע געמיינדעס, מוזן

אויפלעבן זייערע פראָגרעסיווע, נאַציאָנאַלע רעוואָלוציאָנערע טראַדיציעס און באַזונדערס דורך די טרעיד יוניאָנס און פראַטערנאַלע אָרגאַניזאַציעס אריינציען זייערע נאַציאָנאַלע גרופּן אין אַ גרעסערער מאָס אין דער ברייטער באַוועגונג פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט. דער צענטראַל קאָמיטעט איז אַנטשלאָסן צו שאַפן מער ווירקזאַמע אָנפירערשאַפט מיט דער אַרבעט פון די נאַציאָנאַלע גרופּן. די זעלביקע אויפגאַב שטייט פאַר יעדער סטעיט קאָמיטע פון דער פּאַרטיי. אין דעם גרויסן אַמעריקאַנער שמעלץ־טאָפּ האָבן די נאַציאָנאַלע גרופּן בייגעטראָגן און וועלן ווייטער בייטראָגן אַ וויכטיקן טייל פון דער פאַרשיידנאַרטיקער אַמעריקאַנער דעמאָקראַטיע. אָט־דער טייל קאָן און מוז אריינגעבראַכט ווערן אין דעם דעמאָקראַטישן פראָנט, און זיינע פּאָרטגעשריטענסטע עלעמענטן — אין אונזער פּאַרטיי. דאָס איז די אויפגאַבע פון דער גאַנצער פּאַרטיי.

פּראָבלעמען פון די פאַרמערס

איינע פון אונזערע טיעפסטע שטרעבונגען האָט אָנגעהויבן פאַרווירקלעכט צו ווערן צוריק מיט עטלעכע חדשים, ווען די „פאַרמערס יוניאָן", „לעיבאָרס' נאָן־פּאַרטיזאַן ליג", און די סי. אַי. אָ., פאַרטראָטן דורך דער „אַגריקאַלטשורעל ענד קענערי וואָרקערס יוניאָן", האָבן אונטערגעשריבן אַן אָפּמאַך צו באַראַטן זיך און אַרבעטן געמיינשאַפטלעך איבער אַלע פראַגן, וואָס רירן אָן אַלע גרופּן.

אַזוינע קאָאָפּעראַטיווע פאַרבינדונגען מוזן אויסגעברייטערט ווערן אַרונטער צו, אויף אַ לאָקאַלן און געגנט־מאַסשטאַב, איבערן גאַנצן לאַנד און אַרומנעמען אַלע אָרגאַניזאַציעס פון די אַרבעטער און פאַרמער. דער אַרבעטער־קלאַס מוז שאַרפער באַגרייפן, אַז דער קאַמף פאַר די באַדערפעלישן פון די פאַרמער איז איינער פון די פונקטן אין זיין אייגענער פּראָגראַם און אַז דער קאַמף פאַר דער דאָזיקער פּלאַטפאָרם מוז געפירט ווערן צוזאַמען מיט די אַרבעטער. עס איז די אויפגאַבע פון אונזער פּאַרטיי אויפצוקלערן און דערציען די אַרבעטער־באַוועגונג איבער דער דאָזיקער פראַגע.

די גרויסע מערהייט פאַרמער, די וואָס באַאַרבעטן דעם באָדן מיט זייער אייגענער אַרבעט, ניט מיט דער געדונגענער אַרבעט פון אַנדערע, שטייען פאַר אַלץ גרעסערע שוועריקייטן. אַלץ אַ גרעסערע צאָל פון זיי זיינען טענענטס, וואָס האָבן שוין אָנגעוואָרן דעם באַזיץ פון זייער לאַנד; נאָך אַ גרויסער טייל איז טיף איינגעטונקען אין חובות און מאָרטגעדזשעס און צאָלט ציגזן די קאַפּיטאַליסטן איבער די כחות; אַלע ליידן זיי פון די מאַרק מאָנאָפּאָליעס, וועלכע האַלטן די פּרייזן נידעריק אין

דאַרף און הויך אין שטאַט; אַ סך פון זיי קאָנען פון זייער תבואה ניט ארויסקריגן אפילו אַזויפיל, ווי עס קאָסט זיי צו פּראָדוצירן די תבואה.

בעת מיר שטיצן די פאָדערונגען פון די פּאַרמער בנוגע רעליף און רעפאָרמען אויף צו לייזן זייערע שוועריקייטן — דעם קאַמף צו דעמאָקראַטיזירן די אַגראַרע געזעצן און זייער אָנווענדונג — דאַרפן מיר דערגרייכן און זיך באַקענען מיט אַ סך גרעסערער צאָל פּאַרמערישע אָרגאַניזאַציעס. די מערסטע פּאַרמער זיינען אָרגאַניזירט אין איין פאָרם אָדער אַ צווייטער. ניט בלויז איז פאַראַן די „נעשאָנאַל גרעינדזש", די „פּאַרמערס יוניאָן" און ענלעכע קערפּערשאַפטן, נאָר ס'איז אויך פאַראַן — און דאָס איז וויכטיקער — אַ ברייטע נעץ פאַרם ביוראָס און זייערע אַגענטן, און ספּעציאַליזירטע אָרגאַניזאַציעס פון פּאַרמער, וואָס פּראָדוצירן איין מין תבואה. די מערסטע פון זיי זיינען פאַרנאַכלעסיקט געוואָרן מצד די אַרבעטער און די דעמאָקראַטישע אָרגאַניזאַציעס אין די שטעט. עס איז נויטיק שטענדיק צו שטודירן און אַרבעטן איבער דער דאָזיקער פּראָבלעם, צו פאַרבינדן די שטאָט מיט'ן דאָרף אין דעם ענגסטן בונד פון געמיינשאַפטלעכן קאַמף צו בויען דעם דעמאָקראַטישן פראָנט.

לאָמיר דאָ אויך דערמאָנען די שטייגענדע וויכטיקייט פון דער קאָאָפּעראַטיווער באַוועגונג, אין וועלכער עס גייען אריין פאַרם-קאָאָפּעראַטיוון, קאָנסומערס-קאָאָפּעראַטיוון, קרעדיט-געזעלשאַפטן, ווי די הויפּטפאָרמען פון קאָאָפּעראַטיווער אָרגאַניזאַציע. אונזער פּאַרטיי מוז שטודירן די דאָזיקע באַוועגונג און אים אָרגאַניזירן פאַר אַקטיוון איינטייל אין איר.

אַרבעט צווישן פרויען

מיר האָבן אָפּטמאָל זיך אַליין דערמאָנט, אַז פרויען באַטרעפן אַ העלפט פון אונזער באַפעלקערונג, כדי אונטערצוטרייבן אונזער נאָכאַליץ הינטערשטעליקע אַרבעט פון געווינען זיי פאַר אונזער פּאַרטיי און פאַר דער אַרבעטער און פּראָגרעסיווער באַוועגונג. מיר מוזן אָנהויבן זיין מער קאָנקרעט איצט און אָנערקענען, אַז די מאַסן פרויען ווערן אַקטיוו, אָרגאַניזירן זיך סיי אין די געמיינשאַפטלעכע קערפּערשאַפטן פון מענער און פרויען, ווי אין די טרעיד יוניאָנס, און סיי אין זייערע אייגענע פרויען אָרגאַניזאַציעס. צווישן די מיליאָנען פּאָליטיש-אויפגעוואַכטע און אַקטיווע פרויען דאַרפן מיר מאַכן אַ סך מער פּאָרטשריט, ווי ס'איז געווען דער פּאַל ביז איצט.

דערלויבט מיר אָנצוגעבן אַ ביישפּיל פון דער פּאָליטישער רייפקייט פון די פרויען. די „יאָנג וואָמענס קריסטשען אַסאָסיאיישאָן" האָט לעצטנס געהאַט אַ נאַציאָנאַלע קאָנווענשאָן אין קאָלאָמבוס, אָהייאָ. דאָס

איז די אַמעריקאַנער סעקציע פון אַן אינטערנאַציאָנאַלער אָרגאַניזאַציע, מיט ברענטשעס אין פופציק לענדער, כמעט אַזוי פיל ווי מיר האָבן אין דער קאָמוניסטישער באַוועגונג. זייער קאָנווענשאָן האָט אויסגעדריקט אַ באַשטימטע פּראָגרעסיווע און דעמאָקראַטישע פּראָגראַם פאַר סאָציאַלער און אַרבעטער געזעצגעבונג, פאַר קאָאָפּעראַציע אויף דעם געביט פון בויען די טרעיד יוניאָנס און אַזוי ווייטער. זי האָט אָנגענומען אַ רעזאָלוציע, אַז אַמעריקע זאָל קאָאָפּערירן מיט די פרידנס־כחות פון דער וועלט, אַז עס זאָלן אָנגעווענדעט ווערן עקאָנאָמישע סאַנקציעס קעגן די מלחמה־מאַכענדיקע רעגירונגען און עס זאָל אַראָפּגענומען ווערן די עמבאַרגאָ קעגן לאָיאַליסטישער שפּאַניע. בלויז צוויי שטימען זיינען אויפגעהויבן געוואָרן אויף דער קאָנווענשאָן קעגן דער דאָזיקער פרידנס־פּאָליסי, וועלכע שטימט אַזוי נאָענט מיט דער פּאָליסי, וואָס מיר פּריידיקן. איינע פון די צוויי קעגנערינס איז געווען אַ „סאָציאַליסטקע“ און די צווייטע — אַן אָפענע רעאַקציאָנערין. די קאָנווענשאָן האָט באַשלאָסן צו מאַכן און שטיצן פאַרזוכן צו דערווערבן גלייכע מעגלעכקייטן פאַר דעם נעגער פאָלק, צו שטיצן דעם קאַמף פאַר בירגערלעכע רעכט פון נעגערן און פאַר אַנטי־לינטשינג געזעצגעבונג. עס איז קלאָר, אַז אין דער דאָזיקער אָרגאַניזאַציע איז שוין פאַראַן אַ גרויסע צאָל פּראָגרעסיווע פרויען און אַ פּייאיקע, קלאָר־קעפּיקע פירערשאַפט. דאָ האָבן מיר זייער אַ וויכטיקן סעקטאָר פון דער פרויען־באַוועגונג. מיר מוזן אים שיינקען אַ סך מער אויפמערקזאַמקייט.

אַ צוזאָגנדיקע באַוועגונג אַנטוויקלט זיך אַרום דעם אַזוי־גערופענעם „ווימענ׳ס טשאַרטער“, אַ סיסטעמאַטישע פאָרמולירונג פון די ספּעציעלע באַדערפענישן און פאָדערונגען פון די פרויען. אנטשטאַנען הויפּטזעכלעך פון די טרעיד־יוניאָנס און די קרייזן פין דער „ווימענ׳ס טרעיד יוניאָן ליג“, זוכט די דאָזיקע באַוועגונג צו פאַרבינדן אַלע פרויען־אָרגאַניזאַציעס אויף דעם באַזיס פון אַ געמיינשאַפטלעך־אָנגענומענער פּראָגרעסיווער פּלאַטפאָרם. מיט דער געהעריקער הילף און אַנטוויקלונג, קאָן פון אַזאַ באַוועגונג אַרויסקומען אַ סך גוטס.

רעקרוטירונג פון פרויען, ווי אַקטיווע מיטגלידער פון אונזער פּאַרטיי, האָט געמאַכט פאָרטשריט אין אַ צאָל דיסטריקטן זינט אונזער ניינטער קאָנווענשאָן. ניו יאָרק איז אפשר דער פירער אין דעם דאָזיקן זין, ווייל ווי איך פאַרשטיי, באַטרעפן פרויען 39 פּראָצענט פון דער ניו־יאָרקער פּאַרטיי־מיטגלידערשאַפט, אַ העכערער פּראָצענט ווי צוריק מיט צוויי יאָר, ווען אונזער מיטגלידערשאַפט איז געווען אַ העלפט פון דער איצטיקער. יעדער סטעיט דאַרף אַריינקוקן אין אָט דער פראַגע. פּונקט ווי מען אורטיילט די ציוויליזאַציע־שטופע פון פעלקער לויט דעם

סטאַטוס, וואָס פרויען פאַרנעמען ביי זיי, אַזוי וועלן אונזערע סטעיט אָרגאַניזאַציעס געאָרטיילט ווערן, בנוגע זייער פּאָליטישער רייפקייט, אויך לויט דער צאָל פרויען, וואָס זיי האָבן אריינגעצויגן אין דער אַק־טיוועד מיטגלידערשאַפט פון אונזער פּאַרטיי. אַ טייל פון דער דאָזי־קער אויפגאַבע איז די באַגלייטענדיקע נויטווענדיקייט אויסצוקלייבן, דער־הויבן, יאויסבילדן און דורכקאָנטראָלירן דעם פירנדיקן פּערסאָנאַל צווישן די פרויען אויף אַ זייער ערנסטן אופן.

די פּאַרטיי און די יוגנט •

די שטייגנדע דעמאָקראַטישע באַוועגונג איז אין ערגעץ ניט אַזוי טיף־געשפּירט ווי צווישן דער יוגנט. ס'איז אַ פאַקט, אַז די יונגע מענטשן זיינען אין דעם אַוואַנגאַרד אויף דעם געביט פון דערגרייכן אַ פונדאַ־מענטאַלע איינהייט אויף אַ נאַציאָנאַלן מאַסשטאַב — מיט דעם אויפ־שטייג פון דעם נאַציאָנאַלן יוגנט קאָנגרעס, וועלכער עקזיסטירט שוין דאָס פינפטע יאָר און נעמט שוין אַרום אַ גרויסע מערהייט פון דער אָר־גאַניזירטער יוגנט אין לאַנד. דורך זיין קאַמף פאַר דעם „נאַציאָ־נאַלן יוגנט אַקט" האָט דער נאַציאָנאַלער יוגנט־קאָנגרעס אויסגעלייגט אַ יוועג פאַר דער „יוגנט־אַדמיניסטראַציע" פון דעם „נייעם דיל", וואָס — ווי קנאַפּ עס זאָלן ניט זיין אירע אויפטוען — האָט זי דאָך געשאַפן אַן אומגעהויער־וויכטיקע שוץ פאַר הונדערטער טויזנטער יונגע לייט קעגן די ערגסטע קאַטאַסטראָפעס פון דעם קריזיס. דער יוגנט קאָנ־גרעס יאיז געווען דערפאָלגרייך אין אויסראָטן די רעאַקציאָנערסטע שטריכן פון די „סי־ סי. סי." קעמפּס און זיי געהאָלפן אָנהאַלטן קעגן די אַטאַ־קעס פון די רעאַקציאָנערן. ער האָט געגעבן די ברייטע מאַסן פון דער יוגנט אַ פונדאַמענטאַלע דערציאונג און טרענירונג אויף דער ליניע פון דעמאָקראַטיע און פּראָגרעס. ער האָט ניט דערלאָזט, אַז דער קריזיס זאָל ברעכן דעם מוט פון דער יוגנט און זי באַשיצט קעגן דעם סם פון פאַשיסטישער אידעאָלאָגיע און שטימונגען, און פאַרוואַנדלט דעם יונגן דור אין אַ כח פאַר דעמאָקראַטיע און פרידן.

מיר קאָנען זיין זייער שטאָלץ מיט אונזער יאַנג קאָמיוניסט ליג, וואָס זי איז פון סאַמע אָנהויב אָן, קליין ווי זי איז, געווען אַ לעבעדיקער כח אין דער ברייטער יוגנט־באַוועגונג יאון אַן אנטשיידענדיקער פאַקטאָר אין באַשיצן די איינהייט פון דער דאָזיקער באַוועגונג קעגן אַלע פאַר־זוכן, וואָס זיינען געמאַכט געוואָרן זי צו צעטיילן און צעזייען.

די יאָנג קאָמיוניסט ליג וואַקסט, אָבער נאָך אַלץ צו לאַנגזאַם. זי רוקט אַרויס די מערסטע פּראָבלעמען פון פּאַרטיי־אויפבוי, און אַ צאָל

פון זיי — שאַרפער ווי דאָס טוט די גאַנצע פּאַרטיי. זי נויטיקט זיך אין אַ סך מער הילף און אָנפירערשאַפט מצד אונזער פּאַרטיי, כדי צו ווערן אויף אַן אמת'ן אַ מאַסן־ליג, וואָס זאָל דערציען די יוגנט פון אַמעריקע אין דעם גייסט פון מאַרקסיזם־לעניניזם, פון דער פּראָגראַם און דעם גייסט פון אונזער פּאַרטיי. די דאָזיקע קאָנווענשאָן דאַרף אַנטשיידענדיק פאַרבעסערן די פּאַרטיי־אַרבעט צווישן דער יוגנט.

פאַר אַן אַרבעטער־געזונט פּראָגראַם

עס הויבט זיך אויף אַ גרויסע באַוועגונג פאַר אַ געזעלשאַפטלעכער געזונט־פּראָגראַם, ספּעציעל פאַר אַן אַרבעטער־געזונט פּראָגראַם. אונזער פּאַרטיי מוז שיינקען אַלץ מער אויפמערקזאַמקייט צו דעם דאָזיקן געביט. פאַרשיידענע רעגירונגס־באַריכטן דעקן אויף אַ שוידערלעכן צושטאַנד פון אומנויטיקער קראַנקהייט און פריציייטיקן טויט צווישן די אַרבעטלאָזע, די נידעריק־באַצאָלטע אַרבעטער און די אָרימע פּאַרמער. צווישן רעליף־אַרבעטער באַטרעפן די קראַנקען־פאַלן מיט 47 פּראָצענט מער אין שאַרפע פאַרקרייַנקונגען און מיט 87 פּראָצענט מער אין כראָנישע קראַנקהייטן, ווי צווישן פאַמיליעס מיט העכער דריי טויזנט דאָלאַר אַ יאָר איינקונפט. קינדער־שטערבלעכקייט איז שטייגענדיק העכער אין די סלאַם־געגנטן. באַשעפטיקונגס־קראַנקהייטן פאַרשפּרייטן אומנויטיקן חורבן צווישן די אַרבעטער. מער ווי אַ העלפט פון דעם אַמעריקאַנעם פאָלק האָט ניט קיין געהעריקע מעדיצינישע און דענטיסטישע באַהאַנדלונג און אויפזיכט, און די לאַגע ווערט ערגער, וואָס מער דער קריזיס פאַרטיפט זיך.

די פראַגע פון פאָלקס־געזונט איז אַ פּאָליטישע פראַגע פון גרויסער וויכטיקייט. טרעיד יוניאָנס, פראַטערנאַלע געזעלשאַפטן, פרויען־קלובן, יוגנט־אָרגאַניזאַציעס, אַזוי גוט ווי דער פּראָגרעסיווער פליגל פון דער אַמעריקאַן מעדיקאַל אַסאָסיאיישאָן, און פון דער רוזוועלט אַדמיניסטראַציע ווייזן אַרויס אַלץ אַ גרעסערן אינטערעס צו דער פראַגע. אין פאַרשיידענע שטעט און סטעיטס זיינען אַרייַנגעבראַכט געוואָרן צענדליקער בילס, וואָס האָבן צו טאָן מיט דער פראַגע פון געזעלשאַפטלעכן געזונט. די דאָזיקע פּראָבלעם איז שאַרף געבראַכט געוואָרן צו אונזער אויפמערקזאַמקייט דורך חבר פאָסטער, וועלכער האָט אָפּגעשאַצט איר וויכטיקייט, אין דער צייט, ווען די מערסטע פון אונז האָבן נאָך אַלץ באַטראַכט די געזונט־פראַגע ווי אַ פראַגע בלויז פאַר דאָקטוירים.

מיר דאַרפן זיך באַטייליקן אין די אַלע פּראָגרעסיווע באַוועגונגען און קעמפן פאַר בעסערע באַדינגונגען פון מאַסן־געזונט, ספּעציעל פאַר

שטאָטישע און דאָרפישע געזונט־צענטערס, וואָס זאָלן באַזאָרגן די באַפעלקערונג מיט געהעריקער מעדיצינישער אויפזיכט, פריי פון קאָסטן, און אויך פאַר דעם, אַז די רעגירונג זאָל איינשליסן געזונט־אינשורענס אין די געזעצן וועגן סאָציאַלער זיכערונג. די געזעלשאַפטלעכע געזונט־באַוועגונג שאַפט אַ וויכטיקן מיטל צו בויען דעם דעמאָקראַטישן פראָנט.

אונזערע פליכטן צו לאַטייניש־אַמעריקע און די פיליפינען

אויף דעם געביט פון ספּעציעלע אינטערנאַציאָנאַלע פליכטן פון אונזער פּאַרטיי האָבן מיר שוין גערעדט וועגן אונזערע גרעסערע אויפגאַבן בנוגע די פעלקער פון שפּאַניע און כינע, וואָס ווערן אַלץ גרעסער און וויכטיקער. מיר האַלטן אָן אונזער סאָלידאַריטעט־פאָנד, דורך וועלכן מיר אַנטוויקלען מער און מער אינטערנאַציאָנאַלע פאַרבינדונגען, טוישן אויס אינפאָרמאַציע, באַזאָרגן מיט ליטעראַטור און גיבן אַ קליינע מאָס פינאַנציעלע הילף צו צען ברידערלעכע פּאַרטייען, וואָס ליידן פון ספּעציעלער אונטערדריקונג.

די פאַרשאַרפונג פון דעם קאַמף קעגן פאַשיזם און מלחמה און דער אויפשטייג פון אַ דעמאָקראַטישער מאַסן־באַוועגונג אין די לענדער פון לאַטייניש־אַמעריקע און אין די פיליפינען שטעלן אַוועק אונזערע ברידערלעכע פּאַרטייען אין די דאָזיקע לענדער פאַר אַלערליי קאָמפּליצירטע פּראָבלעמען, אין אַ לאַגע, אין וועלכער זייערע פּראַקטישע שוועריקייטן שטייגן גלייכצייטיק מיט זייער שטאַרק־אויסגעברייטערטער מעגלעכקייט צו מאַכן פאָרטשריט. אונזער רעזאָלוציע שלאָגט פאָר, אַז אונזער פּאַרטיי זאָל אויף זיך נעמען די פאַראַנטוואָרטלעכקייט פאַר אויסברייטערן באַדייטענדיק און מער סיסטעמאַטיש איר פּראַקטישע און פּאָליטישע הילף פאַר זיי. דאָס וועט פאָדערן מער רעגלמעסיקן אויסטויש פון דעלעגאַציעס, צייטשריפטן און ביכער, פּאָליטישער קאָרעספּאָנדענץ, אָנגעפירט פון אונזער צענטראַל קאָמיטעט, און מצד דער גאַנצער פּאַרטיי — טיפערע און סיסטעמאַטישע אויפמערקזאַמקייט און אַקציע בנוגע פראַגן, וואָס רירן אָן יענע לענדער, די מאָביליזירונג פון די כחות פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט פאַר אַ באַוואוסטזיניקער סאָלידאַריטעט מיט אונזערע ברידער אין לאַטייניש־אַמעריקע און אין די פיליפינען אין זייער קאַמף קעגן רעאַקציע, פאַשיזם און מלחמה. די געשעענישן פון די לעצטע וואָכן אין מעקסיקאָ זיינען גענוג אויף צו באַטאָנען די אומגעהויערע וויכטיקייט פון די דאָזיקע אויפגאַבן. ענלעכע געשעענישן וואַקסן־אָן אין טשילי, אויף וועלכער מיר מוזן האַלטן אונזערע אויגן.

די נייע פּאַרטיי־קאָנסטיטוציע

די קאָנוועגשאָן האָט פאַר זיך אַ נייע און רעווידירטע פּאַרטיי־קאָנ־סטיטוציע. מיר האָבן אָפּערירט אין דעם משך פון העכער ניין יאָר מיט אַ „ניט־געשריבענער קאָנסטיטוציע“. אונזער זעקסטע קאָנוועגשאָן, אין אָנהויב 1929, האָט געהאַט אָנגענומען אַ פּראָיעקט פון אַ קאָנסטיטו־ציע, נאָר אַזוי ווי דאָס איז געוועזן אין דעם ברען פון דער פראַקציאָנע־לער שטערונג, געשאַפן דורך דעם רענעגאַט לאַווסטאָן, האָט זי ניט גע־קראָגן קיין ערנסטע אויפמערקזאַמקייט, איז קיינמאָל ניט דערגאַנגען צו דער פּאַרטיי און איז פאַרלאָרן געוואָרן. מיר זיינען איצט געקומען צו אַ פּונקט אין אונזער אַנטוויקלונג, ווען עס איז געוואָרן נויטיק צו מאַכן אַ סוף צו דער צעשוואָומענקייט און אומזיכערקייט בנוגע דער פּאַרטיי, איר פונדאַמענטאַלער פּראָגראַם, איר סטרוקטור, און איר פאַרהעלטעניש מיט דעם לאַנד און דער וועלט. דאָס איז די באַדייטונג פון דער קאָנ־סטיטוציע, וואָס ווערט פאַר אייך פאָרגעבראַכט.

אין דער נייער קאָנסטיטוציע איז גאָרנישט ניט ניי אין פּרט פון פּרינציפּ. זי איז די קאָדיפיקאַציע פון אונזער עקזיסטירענדיקער אָרגאַ־ניזאַציאָנעלער פּראַקטיק און דריקט אויס אונזער פונדאַמענטאַלע פּראָ־גראַם אין טערמינען פון מאָדערנער אַמעריקע און אין דעם ליכט פון דעם זיבעטן וועלט־קאָנגרעס פון דער אינטערנאַציאָנאַלער קאָמוניסטישער באַוועגונג.

אויף אונזער נייינטער קאָנווענשאָן האָבן מיר אָנגענומען אַ ספּע־ציעלע רעזאָלוציע אויף צו באַשטרייטן אַלע אונזערע שונאים, וועלכע האָבן געוואָלט פאַרבאָטן אונזער פּאַרטיי אָדער איזאָלירן זי דורך דער באַשולדיקונג, אַז מיר זיינען אַ קאָנספּיראַטיווע פּאַרטיי, וואָס זוכט אויף אַ גוואַלדזאַמען אופן אומצואוואַרפן די אַמעריקאַנער דעמאָקראַטיע. אונ־זערע שונאים האָבן איגנאָרירט אונזערע טאַטן און זיינען אָנגעגאַנגען אַלץ מער מיט זייערע פאַרלוימדונגען קעגן אונז. מיר האָבן דעריבער באַשלאָסן אריינצושרייבן אונזער ענטפער צו די רעאַקציאָנערן אין אונ־זער קאָנסטיטוציע אין אַזוינע גענויע און פולשטענדיקע טערמינען, אַז אַפילו אַ קאַפּיטאַליסטישער ציימונגס־רעדאַקטאָר קאָן דאָס ניט אויס־מיידן אָדער פאַרקריפּלען.

מיר רעכענען, אַז מיר האָבן אָנגעשריבן אַ גוטע קאָנסטיטוציע, אַזאַ וואָס וועט אויסהאַלטן די פּראָבע פון די קומענדיקע יאָרן און וואָס דריקט אויס דייטלעך און שאַרף די באַלדיקע און די ווייטערע צוקונפטיקע צילן פון אונזער פּאַרטיי, יאון אויך די אָרגאַניזאַציאָנעלע פּאַרטיי־סטרוקטור.

נאטירלעך דערוואַרטן מיר ניט צופרידן צו שטעלן אַלעמען. מיר
באַמערקן, אַז מר. טשאַרני וולאַדעק האָט לעצטע וואָך אין איילעניש אָפּ־
געדרוקט אין די צייטונגען געוויסע אומגינסטיקע קאָמענטאַרן וועגן דער
קאָנסטיטוציע. מר. וולאַדעק׳ס אָנשויאונגען האָבן אַ געוויסע וויכטי־
קייט, ווייל ער פאַרנעמט דעם פּאָסט פון אַ קאונסילאָר אין דער שטאָט
ניו יאָרק, פאַרטרעטנדיק די לעיבאָר פּאַרטיי. ער איז דערווײלט גע־
וואָרן צו דעם דאָזיקן אַמט אַ דאַנק די קאָמבינירטע שטימען פון דער
לעיבאָר פּאַרטיי און די קאָמוניסטן. ווייל מיר זיינען אַזוי אַרום פאַר־
אַנטוואָרטלעך, ביז אַ געוויסער שטופּע, פאַר זיין אָפּיציעלער פּאָזיציע,
קאָנען מיר ניט איגנאָרירן זיין קריטיק. ער זאָגט, אַז אונזער קאָנסטי־
טוציע איז אַ „פולשטענדיקע איבערקערונג“ פון אונזער פריערדיקער פּאָ־
זיציע, להיפוך דער קאָמוניסטישער דאָקטרינע, „דיקטירט דורך די באַ־
דערפענישן פון דעם סאָוועטישן אויסלענדישן אָפּיס“, און אַז דעריבער
קאָן מען די קאָנסטיטוציע ניט באַטראַכטן ווי פּערמאַנענט אָדער אויפ־
ריכטיק. אָבער, מר. וולאַדעק, איז ניט צומאָל אייער אַנטדעקונג וועגן
דער „פולשטענדיקער איבערקערונג“ א ביסל פאַרשפּעטיקט, ווען מען
האָט אין זינען דעם פּאַקט, אַז פון צען ביז צוואַנציק מיליאָן אַמערי־
קאַנער האָבן זיך צוגעהערט צו מיינע ראַדיאָ־רעדעס, וואָס איך האָב גע־
האַלטן אַלס קאָמוניסטישער פּרעזידענט־קאַנדידאַט צוריק מיט צוויי יאָר,
אין וועלכע איך האָב פאַרטיידיקט „דעמאָקראַטיע קעגן פּאַשיזם“ , פאַר־
וואָס האָט איר דאַמאַלט ניט אַנטדעקט די „פולשטענדיקע איבערקערונג“?
וואָס איז שייך „אָרטאָדאָקסישער קאָמוניסטישער דאָקטרינע“, איז עס
צו פיל צו דערוואַרטן פון אייך, אַז איר זאָלט ווירקלעך וויסן, וואָס דאָס
איז אַזוינס, אָבער אויב דאָס אינטערעסירט אייך, וועל איך אייך שיקן
(פריי, פאַרשטייט זיך!) אַן עקזעמפּלאַר פון מיין בוך, „די פּיפּלס
פראָנט“, וועלכער איז רייך אין ציטאַטן פון אַזוינע „אָרטאָדאָקסאַלע קאָ־
מוניסטן“ ווי מאַרקס, ענגעלס, לענין און סטאַלין, וואָס פאַרבינדן אָר־
גאַניש זייער לערע מיט דער אַמעריקאַנער דעמאָקראַטישער טראַדיציע,
— אַ בוך פון וועלכן איר קאָנט, אגב, לערנען געוויסע זאַכן וועגן אַמע־
ריקאַנער דעמאָקראַטיע, וואָס איר האָט זיי פריער ניט באַמערקט. וואָס
איז שייך די באַדערפענישן פון דעם סאָוועטישן אויסלענדישן אָפּיס, זיי־
נען זיי אין דער ערשטער ריי פאַרקערפּערט אין דער באַדערפעניש אָנצו־
האַלטן וועלט־פרידן, וואָס דאָס איז אין אַ גלייכער מאָס די באַדערפעניש
פון די אַמעריקאַנער אַרבעטער און פון דעם גאַנצן אַמעריקאַנעם פּאָלק;
און ס׳איז טאַקי אַ פּערמאַנענטע באַדערפעניש, אַזוי אַז וועגן דעם האָט
איר זיך ניט וואָס צו זאָרגן. וואָס איז שייך אונזער אויפריכטיקייט אין
פאַרטיידיקן דעמאָקראַטיע, האָבן דאָס מער ווי צוויי טויזנט אַמעריקאַנער
קאָמוניסטן און מיטגלידער פון דער יאָנג קאָמיוניסט ליג, צווישן די

3,700 מיטגלידער פון דער לינקאָלן־וואַשינגטאָן בריגאַדע אין שפּאַניע, פאַרזיגלט מיט זייער בלוט, — אַ פאַקט, וואָס די מערסטע אָנשטענדיקע אַמעריקאַנער האָבן אָנערקענט. און איר אַליין, מר. וואָלאַדעק, וואָלט באַדאַרפט זיין דער ערשטער צו באַגריסן דעם ענדגילטיקן דאָקומענטאַלן באַווייז, וואָס אייער פיינער לעגאַלער קאָפּ שאַצט אַזוי אָפּ, אַז די שטימען, וואָס האָבן אייך דערוויילט צום אַמט, זיינען ניט געקומען פון בונטאַרישע און קאָנספּיראַטאָרישע שונאים פון דעמאָקראַטיע, נאָר פון אירע סאַמע ערנסטע, מוטיקע און פייאיקע פאַרטיידיקער.

אַ צווייטער דזשענטעלמאַן, וואָס איז אומצופרידן מיט אונזער קאָנסטיטוציע, איז באַאַק קאַרטער, דער רעאַקציאָנערער קאָלומניסט. מיר הערן זיך צו אויפמערקזאַם צו יעדער שטים און מיר זיינען ניט צו שטאָלץ צו לערנען אַפילו פון אונזערע שונאים. אפשר קאָנען מיר עפּעס טאָן אויף צו באַגעגענען קאַרטער'ס אויסזעצונגען. ער באַקלאָגט זיך, אַז דער פּראָיעקט פון אונזער נייער קאָנסטיטוציע דערמאָנט ניט ספּעציפיש קיין פאַרפליכטונג „צו זיין לאָיאַל צו דער קאָנסטיטוציע פון די פאַראייניקטע שטאַטן". ווען מיר דערמאָנען זיך, אַז די איינציקע ערנסטע געפאַר פון אומוואַרפן די קאָנסטיטוציע פון די פאַראייניקטע שטאַטן קומט פון מר. קאַרטער'ס באַלעבאַטים, וואָס צאָלן זיין געהאַלט, די רעאַקציאָנערן און עקאָנאָמישע ראָיאַליסטן, זעט עס אויך רעכט, אַז מיר זאָלן ספּעציפיש רעגיסטרירן דעם דאָזיקן פאַקט אין אונזער פּאָליטישער רעזאָלוציע און דערקלערן אונזער אַנטשלאָסנהייט צו פאַרטיידיקן די קאָנסטיטוציע פון די פאַראייניקטע שטאַטן, וואָס פאַרקערפּערט אַ סך פון די וויכטיקע דערגרייכונגען פון דער אַמעריקאַנער דעמאָקראַטיע, פון אַט־די אַטאַקעס מצד די רעאַקציאָנערן. מיר האָפן, אַז מר. קאַרטער וועט זיין צופרידן דערפון פונקט אין אַזאַ מאָס, ווי די אַרבעטער וועלן דערפון זיין צופרידן.

מר. קאַרטער האָט אויך געצווינגן אונזער אויפמערקזאַמקייט צו אַ קליינעם טעכנישן פעלער. דאָרט וואו מיר ווייזן אָן אויף געוויסע אומגעווינשטע עלעמענטן, וואָס מוזן אומדערבאַרעמדיק אויסגעראַמט ווערן פון אונזערע רייען, זאָגט אונזער קאָנסטיטוציע, אַז זיי „זאָלן גלייך אָפּגעזאָגט ווערן פון זייערע פאַראַנטוואָרטלעכע שטעלן, אויסגעשלאָסן ווערן און דעמאַסקירט ווערן פאַר דער עפנטלעכקייט". מר. קאַרטער באַמערקט מיט פרייד, אַז נאָך דעם וואָרט „אויסגעשלאָסן" האָבן מיר פאַרפעלט צו שרייבן „פון דער פאַרטיי", און ער איז זיך דעריבער משער, אַז מיר וועלן „דעמאַסירן אין דער עפנטלעכקייט" אַזוינע פאַרברעכער, נאָר מיר וועלן זיי האַלטן ווי פאַרטיי־מיטגלידער. מר. קאַרטער'ס אויספיר איז, פאַרשטייט זיך, ניט קיין ריכטיקער; „אויסגעשלאָסן" מיינט „פון דער

פּאַרטיי", און אונזער קאָנסטיטוציע-קאָמיסיע וועט דאָ וואַרשיינלעך פּאַר־ריכטן דעם פעלער.

ווען די רעאַקציאָנערן הויבן אויף אַ „רויטן געיעג" און לאָזן אָפּ זייערע זשורנאַליסטישע הינט אויף אונז, איז איינע פון די העכסטע האַווקערייען שטענדיק — די שטים פון מר. איסטמאַן. אָט דער אויטאָריטעט איבער „פּראָלעטאַרישע און סאָציאַליסטישע אידייען" באַקלאָגט זיך, אַז אונזער קאָנסטיטוציע באַווייזט, דורך איר פּונקט וועגן אויסשליסן שפּיאָנען און „פּאַררעטער פון פּאַרטיי-צוטרוי", אַז מיר זיינען „ניט קיין אמת'ע פּאָליטישע פּאַרטיי". אָבער די אַרבעטער, און דאָס אַמעריקאַנער פאָלק בכלל, וועט פולשטענדיק פאַרשטיין, ווען מיר דערמאָנען זיי, אַז — צו אונזער שאַנד — מוזן מיר צוגעבן, אַז צוריק מיט וואָסערע פערצן יאָר איז, דורך אונזער מאַנגל אין וואַכזאַמקייט, ניט קיין אַנדערער ווי מר. איסטמאַן אַליין געוואָרן אויף אַ קורצער צייט אַ מיטגליד פון אונזער פּאַרטיי, יזון דורך זיין אויפפירונג האָט ער באַוויזן ווי נויטיק עס איז צו האָבן גראָד אַזאַ פּונקט אין אונזער קאָנסטיטוציע. ווייל מיר האָבן פון אונזערע רייען אויסגעראָמט די איסטמאַנס, לאָווסטאָנס און דעם גאַנצן אָפּפאַל פון דעם דאָזיקן סאָרט, זיינען מיר געוואָרן „אַן אמת'ע פּאָליטישע פּאַרטיי".

די „ניו יאָרק וואָרלד-טעלעגראַם" האָט אין די לעצטע פינף חדשים אוועקגעגעבן מער פּלאַץ אויף צו באַווייזן, אַז קאָמוניזם איז „גוואַלד-זאַמע שטירצונג פון דעמאָקראַטיע", ווי אויף די מלחמות אין שפּאַניע און כינע און אויף דעם עקאָנאָמישן קריזיס צוזאַמענגענומען, — מער פּלאַץ ווי פאַר וועלכער ס'איז פראַגע, מיט דער אויסנאַם פון פאַרדאַמען רוזוועלט'ס „ריקאָווערי ביל". יווייזט אויס, אַז דער רעדאַקטאָר האָט אַ סך גלויבן אין זיין כח פון איבערצייגונג, ווייל דעם 18טן מאַי האָט ער אויסגעדריקט די מיינונג און די האָפענונג, אַז „דער האַרטער לעניניסטישער יאָדער" פון דער קאָמוניסטישער פּאַרטיי (מיינענדיק, פאַרשטייט זיך, די, וואָס נעמען אָן זייַן אויסטייטשונג פון קאָמוניזם) וועט קומען צו דער צענטער קאָנווענשאָן אונזערער כדי „גרינדלעך צו פאַרדאַמען" אָט-די קאָנסטיטוציע ווי „אָפּאָרטוניזם מיט שוואַכע קני" און וועט די קאָנסטיטוציע צוריקווייזן אָדער ברייט צעשפּאַלטן די קאָמוניסטישע פּאַרטיי.

עס איז אפשר ניט פיין פון אונזער זייט צו אַנטוישן מר. ראָי האָוואַרד'ן אַזוי שטאַרק. ער מוז נעבאַך האָבן אַ קאָנספּיראַטיווע פּאַרטיי פון גוואַלדמאַכט פאַר זיינע געשעפטן, און אויב מיר וועלן אים ניט צוליב טאָן, איז אפילו דאָ אַ געפאַר, אַז ער וועט אַליין אָרגאַניזירן אַזאַ

פּאַרטיי. זיינע פּאַרזוכן צו בויערן פון אינוויייניק אין דער קאָמוניסטי־שער פּאַרטיי האָבן געשאַפן בלויז איין רעקרוט אין אונזערע רייען, און דאָס איז געווען אַן אָרימער יונג, וואָס איז אַראָפּ פון זינען אונטער דעם דרוק פון אַרבעטלאָזיקייט און וואַרטענדיק אויף רעליף. אפשר וואָלט זיך מר. האָוואַרד געווענדט צו גאַרמאַן טאָמאַס'ן און דער סאָציאַליס־טישער פּאַרטיי, וועלכע באַרימען זיך, אַז זייער פּאַרטיי איז „אַלץ־איינ־שליסענדיק", און זיי באַווייזן דאָס דורך דעם, וואָס זיי שליסן איין צווישן זערע פינף טויזנט מיטגלידער אַלע מיינונגען אויף דער וועלט.

ניין, מיר קאָנען ניט צופרידנשטעלן אַלעמען. מיר גלויבן אָבער, אַז אונזער נייע קאָנסטיטוציע וועט זיין גאַנץ צופרידנשטעלענדיק פאַר דער צענטער קאָנווענשאָן, פאַר דער גאַנצער קאָמוניסטישער פּאַרטיי, פאַר דעם אַרבעטער קלאַס און פאַר דער אַמעריקאַנער דעמאָקראַטיע בכלל.

די איינִיקייט פון דער קאָמוניסטישער פּאַרטיי

אונזערע שונאים וועלן שטאַרק אַנטוישט ווערן דורכדעם, וואָס אונ־זער צענטע קאָנווענשאָן באַווייזט אַזוי דראַמאַטיש די פאַלשקייט פון זייערע נביאות וועגן אַ שפּאַלטונג אין אונזערע רייען. זיי האָבן ספּע־קולירט אויף אַזאַ אופן: די קאָמוניסטישע פּאַרטיי אונטערשטרייכט, אַז זי איז אַמעריקאַניש; פּאָליטישע פּאַרטייען אין אַמעריקע זיינען אין אַ צושטאַנד פון צעטומלעניש און שפּאַלטונג אומעטום; דעריבער דאַרף די קאָנווענשאָן פון דער קאָמוניסטישער פּאַרטיי שאַפן אַ שפּאַלטונג. זיי זיינען גרייט צו פאַרדאַמען אונז ווי „אום־אַמעריקאַניש", אויב מיר וועלן זיך אָפּזאָגן זיי צוצושטעלן אַ „טיפּיש־אַמעריקאַנישע" שפּאַלטונג.

די דאָזיקע הערן קאָנען ניט פאַרשטיין די איינִיקייט פון דער קאָמו־ניסטישער פּאַרטיי. דאָס איז בלויז אַן אָפּשפּיגלונג פון זייער אַלגעמיי־נער פּאָליטישער אומוויסנהייט. זיי קאָנען ניט באַגרייפן קיין איינִיקייט פון אַ פּאָליטישער פּאַרטיי, אויסער אין טערמינען פון אַ „פּאָליטישן באָס", אַ קליינלעכן דיקטאַטאָר, וואָס צווינגט אַרויף זיין פּערזענלעכן ווילן דורך אָפּשרעקעריי, כיטרעקייט און קאָמפּראָמיס מיט פּרינציפּן. מיר איבערטרעטן יעדן איינעם פון זייערע סטאַנדאַרדס דורך פאַנאַנדערוויק־לען די ברייטסטע אינערלעכע פּאַרטיי דעמאָקראַטיע, וואָס מען האָט ווען געזען אין דעם פּאָליטישן לעבן פון אונזער לאַנד; **דורך אָפנהער־ציג** פאַרברענגען אונזער גאַנצע סטראַטעגיע און טאַקטיק פאַר די ברייט־סטע מאַסן און דורך זיך האַלטן שטרענג אָן דער ליניע פון אונזערע פּרינציפּן. און ווי אַ רעזולטאַט — פאַר די רעאַקציאָנערע פּאָליטישענס איז דאָס אַ וואונדער פון אַלע וואונדער — באַקומט זיך, אַנשטאָט צע־

טומלעניש און שטרייט, די פולשטענדיקסטע און ענטוזיאסטישסטע איינער־קייט אין אונזערע וואקסענדיקע רייען, וואס מען האט זעען געזען.

אונזערע שונאים האבן פארגעניגן דערפון, וואס זיי דערמאנען אונז, אז אין דער פארגאנגענהייט איז די קאמוניסטישע פארטיי אויך געווען אויסגעשטעלט צו אינערלעכן שטרייט און שפאלטונגען. דאס איז אמת, און מיר זיינען די לעצטע דאס צו פארגעסן. אבער זינט 1928, ווען מיר האבן ארויסגעטריבן די טראצקיסטן פון אונזערע רייען, און 1929, ווען מיר האבן אויסראמט פון אונזער הויז די בוכארין־לאווסטאן שעדיקער, איז די געשיכטע פון אונזער פארטיי א געשיכטע פון ניט־אונטערבראכענעם וואוקס און אלץ פעסטערער איינקייט. מיר ווייסן, אז אט־די שעדיקער און צעשטערער פרואוון ארייננשיקן זייערע אגענטן אין אונזער פארטיי, זיי ווערן אבער אלץ מער און מער פאר־בלאקירט דורך דער וואכזאמקייט און איינקייט פון אונזערע מיטגלי־דער. דאס איז אן איינקייט, וואס איז באזירט אויף פארשטענדעניש און וויסנשאפט, אויף דער וויסנשאפט פון געשיכטע, געגרינדעט פון קארל מארקס און פרידריק ענגעלס און אנטוויקלט אין דער איצטיקער עפאכע פון אימפעריאליזם און אין דעם אויפשטייג פון סאציאליזם ווי א וועלט־מאכט, דורך ולאדימיר לענין און יאזעף סטאלין.

אונזערע שונאים האבן צווישן זיך אפגעמאכט צו רופן אונז „סטא־ליניסטן". מיט דעם טיפסטן שטאלץ נעמען מיר אן דעם נאמען פון אונזער באליבטן לערער און פירער. מיר זיינען ווירקלעך סטאליניסטן און מיר האפן מער און מער צו זיין ווערט אט־דעם גלארייכן נאמען. מיר געדענקען ווי מיט יארן צוריק איז דער נאמען „לעניניסט" אויך דערפונדן געווארן דורך דעם געמיינעם טראצקי ווי א „חוזק"־נאמען; רער דאזיקער נאמען איז אבער דערהויבן געווארן אזוי, אז ער האט אי־זאלירט און באזיגט טראצקין מיט זיין חברה און איז געווארן איינער פון די ערנהאפטסטע נעמען, וואס זיינען באקאנט צווישן די אונטער־דריקטע פון אלע לענדער. און אזוי איז עס היינט־צו־טאג מיט סטאלינ'ס נאמען: ער דריקט אוים דעם סך־הכל פון די לערעס פון מארקס, ענ־געלס און לענין, שטעלט מיט זיך פאר די העכסטע שטופע פון מארק־סיזם, וואס איז דעררגייכט געווארן אין דעם פעסטן פונדאמענט פון א סאציאליסטישער געזעלשאפט אויף א זעקסט־חלק פון דער ערד, סימ־באליזירט די מעכטיקע פעסטונג פון פרידן און סאציאליזם אין דעם סא־וועטן־פארבאנד, די האפנונג און אינספיראציע און שוץ פון די ארבע־טער און אלע אונטערדריקטע פעלקער פון דער וועלט. סטאליניסט איז באמת א שטאלצער נאמען, און מיר מוזן אים טראגן מיט באשיידנקייט, ווייל ער טראגט מיט זיך אן אומגעהויערע פאראנטווארטלעכקייט.

מיר האָבן דאָ אונטערשטראָכן, אַז אונזער קאָמוניסטישע פּאַרטיי שטייט פולשטענדיק אויף אירע אייגענע פיס, מאַכט אירע אייגענע באַשלוסן און איז אין יעדן זין אַן אַמעריקאַנער פּאַרטיי. אונזערע שונאים האָבן אויסגעשריגן מיט פרייד, אַז דאָס מיינט, אַז מיר טיילן זיך אָפּ פון אַנדערע קאָמוניסטישע פּאַרטייען פון דער וועלט, פון דעם סאָוועטן־פּאַרבאַנד און פון דעם קאָמוניסטישן אינטערנאַציאָנאַל. ווידער האָבן זיי אַ ביטערן טעות. קיין זאַך איז ניט ווייטער פון דעם אמת, ווי אָט־דער אויספיר זייערער. ניט נאָר איז עס אמת, אַז די איינִיקייט פון דער קאָמוניסטישער פּאַרטיי פון די פאַראייניקטע שטאַטן איז פעסטער ווי ווען עס איז, נאָר עס איז פּונקט אַזוי אמת, אַז די אינטערנאַציאָנאַלע איינִיקייט פון אַלע קאָמוניסטן פון דער וועלט, וועלכע זיינען צונויפגעבונדן אין אונזער קאָמוניסטישן אינטערנאַציאָנאַל, איז געוואָרן, אונטער דער פירערשאַפט פון אונזער באַליבטן געאָרגי דימיטראָוו, וועלכער סימבאָליזירט מיט זיין אייגענער פּערזאָן די מאַכט, וואָס צעשמעטערט דעם פאַשיזם, מער פולשטענדיק און אומבאַדינגט, ווי ווען עס איז פריער אין דער געשיכטע. אין דעם צענטער פון דער וואַקסענדיקער איינִיקייט פון אַלע קאָמוניסטן און אַלע אַרבעטער און אונטערדריקטע שטייט די גלאָררייכע אינספּיראַציע פון דעם סאָוועטן־פאַרבאַנד אונטער דער פירערשאַפט פון זיין קאָמוניסטישער פּאַרטיי און פון יאָזעף סטאַלין. מיר פּראָקלאַמירן דעם דאָזיקן פאַקט צו דער גאַנצער וועלט. דאָס איז אונזער שטאַרקע שוץ און געווער.

ניט ווילנדיק מוזן אונזערע שונאים אויסדריקן אנערקענונג צו דעם דאָזיקן פאַקט. צוריק מיט עטלעכע טעג האָט איינער פון די פיאיקסטע פּראָפּאַגאַנדיסטן פון דעם רעאַקציאָנערן לאַגער בייגעטראָגן אַ באַדייטענגספולע באַמערקונג. איך רעד וועגן מיס דאָראָטי טאָמפּסאָן, די וועלט־באַקאַנטע קאָלומניסטקע און קאָמענטאַטאָרין, וואָס איר נאָמען איז דערמאָנט געוואָרן ווי דער רעאַקציאָנערער קאַנדידאַט פאַר פּרעזידענט פון אַמעריקע. עס דאַרף באַמערקט ווערן פאַרבייגייענדיק, אַז די פּאָליטישע שטופע פון אָט־דער קאַנדידאַטקע פאַר רעאַקציאָנערער אויסצייכענונג איז אַ סך העכער, ווי פון אַנדערע אַנדידאַטן, וואָס זיינען דערמאָנט געוואָרן פאַר דעם אמט, — צו דאָס איז הואווער, לענדאָן אָדער וואַנדענבערג. מיס טאָמפּסאָן האָט געשריבן די פאָלגענדע ווערטער אין איר קאָלום, וואָס איז געווען געדרוקט דעם 20טן מאַי:

„אויב עס ווערט קלאָר, אַז רוסלאַנד איז דאָס איינציקע לאַנד אין דער וועלט, וואָס וועט פאַרטיידיקן די קליינע דעמאָקראַטיעס אין דער צייט ווען די גרויסע דעמאָקראַטיעס זיינען גרייט זיי צו פאַרשאַכערן, דאַמאַלט זאָל דער הימל אַליין העלפן די גרויסע דעמאָקראַטיעס!“

עס איז אָבער שוין קלאָר געוואָרן, אַז רוסלאַנד, דער סאָוועטן־פאַר־באַנד, „איז דאָס איינציקע לאַנד אויף דער וועלט" וואָס העלפט טאַקע די קליינע דעמאָקראַטיעס און די אונטערדריקטע פעלקער בכלל! עס איז קלאָר, אַז צום ווינציקסטן איינע פון די „גרויסע דעמאָקראַטיעס", ענג־לאַנד, איז ניט בלויז „גרייט צו פאַרשאַכערן זיי", נאָר זי פאַרשאַכערט זיי שוין און פאַרקויפט זיי אויף ווי ווייט זי קאָן נאָר! עס איז קלאָר, אַז פראַנקרייך און די פאַראייניקטע שטאַטן, נישט געקוקט אויף די גוט־אויסגעדריקטע בעסטע אבזיכטן, לאָזן זיך אַריינשלעפּן אין דעם שאַכער־מאַכער! מיט טאַמפּסאָן מעג ווירקלעך פילן, אַז זי דאַרף זיך ווענדן צום הימל, ווייל אירע בעל הבתים און קאָלעגן וועלן איר קיינמאָל ניט העלפן אַרויסצוקריכן פון אָט־דער שוועריקייט. אָבער מיר, וועלכע שטיצן זיך אויף דעם סאָוועטן־פאַרבאַנד און אַפּעלירן צו די דעמאָקראַטישע מאַסן פאַר איינִיקייט אין אַקציע, האָבן אַ פעסטערן פונדאַמענט. מיר קאָנען זיין זיכערער וועגן דער צוקונפט.

און דאָס איז דער באַזיס פאַר דער אומפאַרגלייכלעכער איינִיקייט פון דער קאָמוניסטישער פאַרטיי. און דערפאַר קאָן אונזער רעזאָלוציע ריידן אַזוי ניכטער, אַזוי קאָנקרעט וועגן די אויפגאַבן פון דערהויבן די דאָזיקע איינִיקייט און איר פירערשאַפט צו אַ העכערער שטופע. אָט דערפאַר לייגן מיר אַרויף די פליכט אויף אַלע פירנדע קאָמיטעס פון אונ־זער פאַרטיי צו פאַרשטאַרקן זייער קאָלעקטיווע אַרבעט און פירערשאַפט, צו פאַרבעסערן זייער באָלשעוויסטישע זעלבסט־קריטיק, בייקומען אַלע רעשטלעך פון סעקטאַנטישקייט אין דער אָנווענדונג פון די ריכטיקע פּאָ־ליסים פון אונזער פאַרטיי. אָט דערפאַר וואָרענען מיר קעגן אַלע טענ־דענצן צו האַלטן אונזער פאַרטיי אין דעם עק פון דער מאַסן־באַוועגונג, אויסצומיידן אַלע שטימונגען פון זעלבסט־צופרידנהייט, שמידן נאָך פעסטער די איינִיקייט און דיסציפּלין פון דער פאַרטיי, **אַנטוויקלען וואַכ־זאַמקייט** איבער אַלע פּראָבלעמען, וואָס רירן אָן דאָס לעבן פון אונזער פאַרטיי און פון די מאַסן־באַוועגונגען. אָט־דערפאַר אונטערשטרייכן מיר די אַבסאָלוטע נויטיקייט פון קאָלעקטיווער און פריינטלעכער דיס־קוסיע וועגן אַלע מיינונגס־פאַרשיידענהייטן, וואָס קאָנען אַרויפשווימען וועגן פּאָליטישע אָדער טאַקטישע פּראָבלעמען, כדי וואָס שנעלער בייצו־קומען די מיינונגס פאַרשידענהייטן. און אָט דערפאַר שטעלן מיר עס פאַר דער אויפגאַב פון אַלע פירענדע קערפּערשאַפטן פון אונזער פאַרטיי צו פאַראייניקן און באַהערשן מער באַוואוסטזיניק די לעקציעס פון חבר סטאַלינ'ס פירערשאַפט, וואָס געפינען אַזאַ גלאַררייכן ביישפּיל אין דער קאָמוניסטישער פאַרטיי פון דעם סאָוועטן־פאַרבאַנד און אין איר אַל־וועלטלעך־היסטאָרישן אויפטו פון בויען די סאָציאַליסטישע געזעלשאַפט.

6. די אַמעריקאַנער טראַדיציע און סאָציאַליזם

די קאָמוניסטישע פּאַרטיי פון די פאַראייניקטע שטאַטן איז באַזירט אויף דער פונדאַמענטאַלער פּראָגראַם פאַר דער רעוואָלוציאָנערער סאָציאַליסטישער ריאָרגאַניזאַציע פון אונזער לאַנד, דאָס הייסט, אַז דאָס גאַנצע פאָלק דורך זיינע מלוכה׳שע אָרגאַניזאַציעס זאָל איבערנעמען דעם באַזיץ און די באַטרייבונג פון דער נאַציאָנאַלער ווירטשאַפט פאַר דעם וואוילזיין פון דעם גאַנצן פאָלק.

דערפאַר וואָס די מערהייט פון דעם אַמעריקאַנעם פאָלק איז ניט איבערצייגט אין דער נויטיקייט פון אַט־דער סאָציאַליסטישער ריאָרגאַניזאַציע, קאָן די דאָזיקע פּראָגראַם אָנגענומען ווערן דערווייל בלויז פון פאַרהעלטנעסמעסיק קליינער מערהייט; און דאַזוי ווי דער הויפּט־שונא היינט־צו־טאָג איז דער פאַשיזם, געפינט די קאָמוניסטישע פּאַרטיי פאַר נויטיק אָוועקצוגעבן אַלע אירע כחות אויף צו פאַרווירקלעכן די פּראָגראַם פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט און בויען די אָרגאַניזאַציעס פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט ווי די איינציקע גאַראַנטיע קעגן דעם זיג פון רעאַקציע און פאַשיזם, וועלכער דראָעט צו פאַרניכטן די דעמאָקראַטיע און אַלע אירע דערגרייכונגען פון דער פאַרגאַנגענהייט, צו פאַרניכטן די ציוויליזאַציע גופא.

די פּראָגראַם פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט איז ניט קיין סאָציאַליסטישע פּראָגראַם. דאָס איז דער מינימום פון יענע נויטיקע ענדערונגען, אונטער דעם קאַפּיטאַליזם, אויף צו באַשיצן און אויסשפּרייטן די דעמאָקראַטיע, פון די אַלע זאַכן, וואָס זיינען דאָס הארץ פון דער אַמעריקאַנער טראַדיציע אין דער פאַרגאַנגענהייט, זינט דער רעוואָלוציאָנערער גרינדונג פון די פאַראייניקטע שטאַטן. די פּראָגראַם פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט איז דורכאויס באַזירט אויף טראַדיציאָנעלן אַמעריקאַניזם.

פאַרשטייט זיך, אַז דער רעאַקציאָנערער לאַגער לייקענט דאָס. אַלצדינג, וואָס קומט אויף דעם מינדסטן אופן אין צוזאַמענשטויס מיט די פּראָפיטן פון מאָנאָפּאָל־קאַפּיטאַל, באַצייכענען זיי מיט דעם אַלץ־אַרומנעמענדיקן נאָמען „קאָמוניזם“. אַפילו דער צענטריסטישער „ניו־דיל“ פון פּרעזידענט רוזוועלט, וואָס באַשטייט אויף געוויסע הנחות מצד מאָנאָפּאָל־קאַפּיטאַל צו די פאָדערונגען פון דעם פאָלק גראַד פאַר דעם צוועק צו ראַטעווען די איצטיקע סיסטעם פון צוזאַמענברוך און חורבן, פאַרדאַמען די דאָזיקע בלינדע רעאַקציאָנערן ווי „רויט“ און „רעוואָלוציאָנער“ מיט אַ ביטערקייט, וואָס שטייגט אַפילו אריבער אויף דעם מאָמענט די ביטערקייט, מיט וועלכער זיי אַטאַקירן די אמת׳ע רעוואָלוציאָנערן, די קאָמוניסטישע פּאַרטיי. מיר דאַרפן אָבער ניט פאַרלירן קיין סך צייט

ביי דער דאָזיקער קאָנווענשאָן אויף פּאַלעמיק מיט אַט־די „רעד בייטערס“, וועלכע האָבן באַוויזן אין די וואַלן פון 1936 און 1937, אַז זיי האָבן אין אַ גרויסער מאָס פאַרלאָרן די באַרירונג מיט די אַמעריקאַנער מאַסן. דורך זייערע ווילדע פאַרדאַמונגען האָבן זיי בלויז באַוויזן צו באַשיצן די גרויסע מאַסן קעגן דער ווירקונג פון די אויסגעשפּראָכענסטע פאָרמען פון „רעד בייטינג“. אַזוי אַרום האָבן סענאַטאָר קאָפּלאַנד און סטעיט סענאַטאָר מעקנאַבאַ, צום ביישפּיל, דורך אַ פּראָצעס פון „רעדוקטיאָ אַד אַבסורדום„ “רעדוצירן צו אַן אַבסורד) ניט ווילנדיק אויפגעטאָן אַ געזעלשאַפטלעך־גוטע זאַך, פאַר וועלכער מען דאַרף זיי אָבער ניט דאַנקען, ווייל זיי ווייסן ניט וואָס זיי טוען. אַלע בעסטע מוחות פון דעם דעמאָקראַטישן לאַגער באַגרייפן איצט די סטראַטעגיע פון דער „אַנטי־קאָמוניסטישער אַליאַנץ“ פון היטלער, מוסאָליני און דעם מיקאַדאָ. זיי דערקענען די זעלביקע סטראַטעגיע, ווי זי ווערט אָנגעווענדט אין דעם אינערלעכן לעבן פון אַמעריקע דורך דעם רעאַקציאָנערן לאַגער, און זיי זיינען שוין באַוואָפנט קעגן איר. מיר מוזן אויסשפּרייטן אַט־די פאַרשטענדעניש ביז צו די ברייטסטע מאַסן פון דער דעמאָקראַטישער באַוועגונג און אַלע אירע אויפריכטיקע פירער.

מיר מוזן זיך אָבער ווענדן צו יענע פריינט און פּאָטענציעלע פאַרבינדעטע אין דעם דעמאָקראַטישן לאַגער, וואָס זעען אויף אַ גאַנץ אַנדערן אופן אַ ווידערשפּרוך צווישן דער קאָמוניסטישער שטיצע פאַר דער דעמאָקראַטישער פּראָגראַם היינט־צו־טאָג און אונזערע שטרעבונגען צום סאָציאַליזם מאָרגן; וועלכע זעען אין סאָציאַליזם גופא ווירקלעכן סאָציאַליזם און ניט די רעאַקציאָנערע סטראַשידלע, וואָס איז פרעמד צו די דעמאָקראַטישע טראַדיציעס פון אַמעריקאַניזם. מיר דאַרפן מאַכן קלאָר פאַר זיי, און פאַר אונז, די אמתע שייכות צווישן דעמאָקראַטיע היינט און דערגרייכן צום סאָציאַליזם מאָרגן.

כדי אויסצומיידן אַלע מיספאַרשטענדענישן, איצט און אין דער צוקונפט, לאָמיר עס קלאָר מאַכן אויסער יעדן ספק, אַז די קאָמוניסטישע פּאַרטיי גיט ניט אויף און שוואַכט ניט אָפּ אויף דעם מינדסטן אופן איר ענד־ציל פון דער פולשטענדיקער פאַרווירקלעכונג פון סאָציאַליזם פאַר אַמעריקע אַזוי פרי ווי עס לאָזט זיך, וואָס דאָס מיינט — אַזוי שנעל ווי סאָציאַליזם געווינט די שטיצע פון דער מערהייט. גראָד דערפאַר און ניט, ווי אייניקע דענקען, קאָנטיק, ניש׳ט געקוקט דעראויף, זיינען מיר דער אויסגעהאַלטנסטער און לאָיאַלסטער סעקטאָר פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט. אין אונזער לאָיאַליטעט צום סאָציאַליזם ליגט דער שליסל צו אונזער לאָיאַליטעט צום דעמאָקראַטישן פראָנט.

אונזער לאָזונג, וואָס מיר נעמען דירעקט פון לענין׳ס איז: „דורך

דעמאָקראַטיע צו סאָציאַליזם; דורך סאָציאַליזם צו דער העכסטער און פולשטענדיקסטער פאַרווירקלעכונג פון דעמאָקראַטיע".

אונזער פּראָגראַם פאַר סאָציאַליזם איז אָרגאַניש צונויפגעבונדן מיט, און איז אַ נויטיקער אַרויסוואוקס פון דער טראַדיציאָנעלער אַמעריקאַנער דעמאָקראַטיע, ווי זי איז געגרינדעט געוואָרן דורך טאָמאַס דזשעפערסאָן, וועמעס פּאָליטישע יורשים מיר זיינען. זאָלן די אַלע, וואָס שטעלן דזשעפערסאָנען קעגן מאַרקסן, ענגעלסן, לענינען און סטאַלינען און וואָס זעען אין סאָציאַליזם אַן „אויסלענדישע אימפּאָרטאַציע", אַ „פרעמדע זאַך", געדענקען, אַז אין דעם זעלביקן זין האָט דזשעפערסאָן אויך „אימפּאָרטירט" די טעאָריעס פון דעמאָקראַטיע פון אייראָפּע קיין אַמעריקע, וואו זיי האָבן געפונען זייער ערשטע און בעסטע פאַרווירקלעכונג אין יענער פּעריאָדע. דזשעפערסאָנס גרויסקייט האָט געשטאַמט דירעקט פון זיין אַלץ־אַרומנעמענדיקער זוכעניש, אין דער גאַנצער וועלט פון געדאַנק, כדי צו געפינען דאָס בעסטע פון אומעטום, פון אַלע לענדער. פונקט ווי דאָס אַמעריקאַנער פאָלק איז געוואָרן שטאַרק און גרויס, ווייל עס איז צוזאַמענגעשטעלט געוואָרן פון דעם קרעפטיסטן און דינאַמישסטן אוואַנגאַרד פון אַלע לענדער פון דער אַלטער וועלט, אַזוי איז די אַמעריקאַנער דעמאָקראַטישע פילאָזאָפיע און פּראָגראַם געשפּייזט געוואָרן דורך די בעסטע דענקער פון דער וועלט און האָט באַוויזן צו געבן דער וועלט פירערשאַפט גראָד אַ דאַנק יענעם פאַקט. מיר גייען דעריבער פעסט אין דזשעפערסאָנ'ס פוס־טריט, ווען מיר וואַרפן אָפּ יעדן שמאָלן נאַציאָנאַליזם פון געדאַנק און פּראָגראַם, ווען מיר זוכן אויס די גאַנצע וועלט, כדי צו געפינען דאָס בעסטע פון אומעטום. ווי דזשעפערסאָן, גלויבן מיר, אַז אַמעריקע איז באַרעכטיקט צו דעם בעסטן פון אַלצדינג, פון וואַנען דאָס זאָל ניט קומען.

וואָס איז געווען דער עצם פון דזשעפערסאָנס דעמאָקראַטישע אידייען, וועלכע האָבן געשאַפן די פונדאַמענטאַלע אַמעריקאַנער טראַדיציע? מיר קאָנען דאָס סומירן אין עטלעכע גרונטלאַגן:

1. עס קאָן ניט זיין קיין סאָציאַלע געזונטקייט און פּאָרטשריט אין אַ געזעלשאַפט, וואו די עגאָאיסטישע פּריוואַטע אינטערעסן פון אַ מינאָריטעט ווערן אַרויפגעצוואונגען אויף די פאָלקס־מאַסן דורך רעגירונגס־צוואַנג; רעגירונג מוז דעריבער זיין באַזירט אויף דעם דעמאָקראַטיש־אויסגעדריקטן ווילן פון דער מערהייט.

2. רעגירונגס מאַכט, פּאָליטישע מאַכט, קאָן געבויט ווערן בלויז אויף אַ פונדאַמענט פון עקאָנאָמישער מאַכט, דאָס הייסט, — אויף דעם באַזיס, קאָנטראָל און באַטרייבונג פון דער פונדאַמענטאַלער ווירטשאַפט פון לאַנד, וועלכע איז דער פונדאַמענט פון סאָציאַלן לעבן; די אַמע־

ריקע פֿון דעם סוף פֿון 18טן און אָנהויב פֿון 19טן יאָר הונדערט האָט באַוויזן צו שאַפֿן אַזאַ פֿונדאַמענט דורך דעם, וואָס זי האָט צעבראָכן די גרויסע קאָלאָניאַלע לאַנד־מאָנאָפּאָליעס און אויפֿגעעפֿנט די גרויסע טעריטאָריעס פֿון דער וועסט, און דורך דער ברייטער פֿאַרשפּרייטונג פֿון פֿרייע און ביליקע לאַנד־שטרעקן. די דעמאָקראַטיע איז דעריבער געווען הויפּטזעכלעך אַן אַגראַרע, דערגאַנצט דורך דער שטאָטישער דעמאָקראַטיע פֿון באַלמעלאָכעס, וועלכע זיינען געווען די באַזיצער פֿון דעם געצייג, מיט וועלכן זיי האָבן געאַרבעט.

3. די העכסטע מאַכט, די מלוכה, מוז באַשאָנקען ווערן מיט געזעץ־גוג מאַכט אויף דורכצופֿירן איר פֿונקציע פֿון באַשיצן די סאָציאַלע אָרדנונג, וואָס האָט זי געשאַפֿן, פֿון אַטאַקעס מצד עגאָאיסטישע מינאָריטעט־אינטערעסן אין לאַנד און פֿון דרויסנדיקן אָנגריף, און ניט מער. דעריבער מוז אין דער דעמאָקראַטיע, וואָס איז באַזירט אויף ווייט אויסגעשפּרייטער פֿאַרטיילונג פֿון דער נאַציאָנאַלער ווירטשאַפֿט אין די הענט פֿון אינדיווידועלע פּראָדוצירער, זיין אַ מאַקסימום לאָקאַלע זעלבסט־רעגירונג, און רעגירונג בכלל, וואָס דאָס איז אין בעסטן פֿאַל אַ נויטיקער איבל, מוז באַשרענקט ווערן אויף יענע געביטן, וואו אירע פֿונקציעס זיינען אומבאַדינגט נויטיק אויף צו לייזן די פּראָבלעמען פֿון דעם פֿאָלק.

מיר קאָמוניסטן אונטערשטיצן פֿולשטענדיק די דזשעפֿערסאָנישע פּרינציפּן, וואָס זיינען דאָ אויסגעדריקט, און מיר האַלטן, אַז דזשעפֿערסאָנ׳ס קאָנקרעטע אָנווענדונג פֿון די דאָזיקע פּרינציפּן האָט געשאַפֿן די העכסטע, די פּראָגרעסיווסטע געזעלשאַפֿט, וואָס די געשיכטע האָט ווען געזען ביז צו יענער צייט. מיר האַלטן, אַז דזשעפֿערסאָנ׳ס פּרינציפּן זיינען פּונקט אַזוי גילטיק היינט־צו־טאָג, אויב זיי זאָלן צוגעפּאַסט ווערן צו די אומגעהויערע ענדערונגען, וואָס זיינען פֿאָרגעקומען אין די לעצטע 150 יאָר. אין וואָס באַשטיין די דאָזיקע ענדערונגען? דאָס זיינען די ענדערונגען פֿון דער עקאָנאָמישער רעוואָלוציע, דער אויפֿשטייג פֿון מאַשין־פּראָדוקציע אין אינדוסטריע אויף אַ גרויסן מאַסשטאַב, דאָס פֿאַרשווינדן פֿון אינדיווידועלער פּראָדוקציע, דער אופֿשטייג פֿון ריזיקע טראָסט און מאָנאָפּאָליעס, די אונטערוואָרפֿענקייט פֿון דער פֿאָרם צו דער שטאָט און די הערשאַפֿט פֿון מאָנאָפּאָל־קאַפּיטאַל איבער די רעשטלעך פֿון אינדיווידועלער אַגראַרער פּראָדוקציע. אין דזשעפֿערסאָנ׳ס צייט איז די נאַציאָנאַלע ווירטשאַפֿט געווען הויפּטזעכלעך אין די הענט פֿון די מאַסן פֿון פֿאָלק. דזשעפֿערסאָנ׳ס הויפּט־באַשעפֿטיקונג האָט געהאַט צו טאָן מיט דער פּראָבלעם פֿון אָנהאַלטן די פֿאָלקס ווירטשאַפֿט אין די הענט פֿון די מאַסן. אים האָט זיך איינגעגעבן צו שאַפֿן אַן אויבערבוי פֿון אַ דעמאָקראַטישער רעגירונג און צו עטאַבלירן אַ מעכטיקע

דעמאָקראַטישע טראַדיציע; אָבער זיין שטרעבונג צו פאַראייביקן די אַגראַרע דעמאָקראַטיע איז צעשמעטערט געוואָרן דורך דעם אויפשטייג פון מאַשינעריע און מעכאַנישער קראַפט, דורך דער אינדוסטריעלער רע־וואָלוציע, וועלכע ער האָט ניט געקאָנט פאָראויסזען. היינט־צו־טאָג, אין 1938, איז די נאַציאָנאַלע ווירטשאַפט מער ניט אין די הענט פון פאָלק; העכער 90 פּראָצענט פון דער ווירטשאַפט באַלאַנגט דירעקט צו די גרויסע קאָרפּאָריישאָנס, וואָס פאַרטרעטן אַ נישטיק־קליינעם טייל פון דער באַ־פעלקערונג; דאָס גאַנצע נאַציאָנאַלע ווירטשאַפטלעכע לעבן ווערט באַ־הערשט דורך דער דאָזיקער מינאָריטעט, די עקאָנאָמישע ראַיאַליסטן, וועל־כע זיינען אונטערוואָרפן צו דער באַשרענקונג בלויז פון דער שטופּע פון רעגירונגס־אריינמישונג אונטער דעם איינפלוס פון די דעמאָקראַטישע מאַסן. דער עקאָנאָמישער פונדאַמענט פון דזשעפערסאָנ׳ס דעמאָקראַ־טיע איז פאַרשוואונדן; דער אויבערבוי פון דער דעמאָקראַטישער רעגי־רונג און די זעלבסט־אָרגאַניזאַציע פון פאָלק, וואָס די רעגירונג מאַכט מעגלעך, בלייבן ווי די איינציקע אינסטרומענטן, דורך וועלכע די מאַסן קאָנען באַאיינפלוסן אָדער קאָנטראָלירן זייער ווירטשאַפט. אָט־דערפאַר ווערט די דעמאָקראַטיע באַדראָעט היינט־צו־טאָג דורך די עקאָנאָמישע ראַיאַליסטן, דורך מאָנאָפּאָל־קאַפּיטאַל.

די גאַנצע דעמאָקראַטישע מאַסן־באַוועגונג, וואָס הויבט זיך אויף היינט־צו־טאָג אין אַמעריקע, איז געווענדט אין דער ריכטונג פון געפינען וועלכע ס׳איז מיטלען צוריק צו שאַפן דעם פאַרלאָרענעם עקאָנאָמישן פונדאַמענט פאַר דער דזשעפערסאָנישער דעמאָקראַטיע. אויב די דאָזיקע באַוועגונג זאָל בלייבן געטריי צו דזשעפערסאָנ׳ס פּרינציפּן, מוז זי גע־פינען אַ נייע און אַ גאַנץ אַנדערע פּראַקטישע פּראָגראַם. די אַלטע אינ־דיווידואַליסטישע ווירטשאַפט איז אַוועק און קאָן נישט צוריק געבראַכט ווערן; בעת דזשעפערסאָן האָט געקאָנט באַפעסטיקן די דעמאָקראַטיע דורך באַשיצן אינדיווידועלן פּריוואַטן באַזיץ פון דער פּראָדוקציע, איז די לאַגע היינט־צו־טאָג אַ פאַרקערטע: אַלע מיטלען צו פאַרשטאַרקן פּריי־וואַט־אייגענטום פאַרשטאַרקן בלויז די מאַכט פון מאָנאָפּאָל־קאַפּיטאַל, פון דער רייכער מינאָריטעט איבער די מאַסן פון פאָלק. די סאַמע עק־זיסטענץ פון דעמאָקראַטישער זעלבסט־רעגירונג ווערט באַדראָעט. עס איז ניטאָ קיין וועג, וואָס פירט צוריק צו דער פאַרגאַנגענהייט. מיר זיי־נען געצוואונגען אויפצוגעבן דזשעפערסאָנ׳ס טרוים וועגן אַן אַגראַרער דעמאָקראַטיע, אויב מיר ווילן אָנהאַלטן דזשעפערסאָנ׳ס דעמאָקראַטישע פּרינציפּן.

אַלע פּראָגרעסיווע מיטלען פון רוזוועלט׳ס „ניו דיל״ זיינען ניט־

פאַרענדיקטע און צעברעקלטע פּאַרזוכן אָנצואווענדן דזשעפּערסאָנ׳ס דעמאָקראַטישע פּרינציפּן אויף די נייע באַדינגונגען פון דעם 20טן יאָרהונדערט. זיי זיינען ניט פאַרענדיקט און צעברעקלט, ווייל זיי מיידן אויס זייערע לאָגישע אויספירן פון אַ פונדאַמענטאַלן צוזאַמענשטויס מיט מאָנאָפּאָל־קאַפּיטאַל.

די פּראָגראַם פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט, וואָס מיר האָבן דאָ אַנטוויקלט, איז אַ ווייטערדיקער, אַ מער סיסטעמאַטישער פּאַרזוך אָנצואווענדן דזשעפּערסאָנ׳ס פּרינציפּן אין די גרעניצן פון דער קאַפּיטאַליסטישער סיסטעם פון פּראָדוקציע און פאַרטיילונג.

אָבער אַ פולשטענדיקע אָנווענדונג פון דזשעפּערסאָנ׳ס פּרינציפּן, די אויסגעהאַלטענע אָנווענדונג פון דעמאָקראַטישע אידייען אויף די באַדינגונגען פון היינט־צו־טאָג, וועט נאַטירלעך און אומפאַרמיידלעך פירן צו דער גאַנצער פּראָגראַם פון דער קאָמוניסטישער פאַרטיי, צו דער סאָציאַליסטישער רעאָרגאַניזאַציע פון די פאַראייניקטע שטאַטן, צו געמיינשאַפטלעך באַזיץ און באַטרייבונג פון אונזער ווירטשאַפט פאַר אַלעמענס נוצן. כדי דאָס צו אילוסטרירן, דערלויבט מיר ווידער אויסצודריקן דזשעפּערסאָנ׳ס דריי צענטראַלע אידייען אין טערמינען פון די באַדינגונגען פון היינט־צו־טאָג. מיר האָבן דאַמאָלט דאָס פאָלגענדע:

1. די ערשטע, די פונדאַמענטאַלסטע גרונטלאַגע דזשעפּערסאָנ׳ס בלייבט ניט פאַרענדערט. מיר קאָנען זי ווידערהאָלן היינט־צו־טאָג: עס קאָן ניט זיין קיין סאָציאַלע געזונטקייט און פּאָרשריט אין אַ געזעלשאַפט, וואו די עגאָאיסטישע פּריוואַטע אינטערעסן פון אַ מינאָריטעט ווערן ארויפגעצוואונגען אויף די מאַסן פון פאָלק דורך רעגירונגס־צוואַנג; רעגירונג מוז דעריבער זיין באַזירט אויף דעם דעמאָקראַטיש־אויסגעדרוקטן ווילן פון דער מערהייט.

2. פּאָליטישע מאַכט קאָן געבויט ווערן בלויז אויף אַ פונדאַמענט פון עקאָנאָמישער מאַכט, אויף דעם באַזיץ, קאָנטראָל און באַטרייבונג פון דער פונדאַמענטאַלער ווירטשאַפט פון לאַנד, וועלכע איז דער פונדאַמענט פון סאָציאַלן לעבן; די אַמעריקע פון דעם 20טן יאָר־הונדערט איז אַ נייע וועלט אין אַ טיפערן זין ווי די אָריגינעלע אַמעריקע איז פאַר אייראָפּע געווען אַ נייע וועלט; זי געפינט איר פונדאַמענטאַלע און קאָנטראָלירנדע ווירטשאַפט אין דער פאָרם פון ריזיקע אונטערנעמונגען, וואָס זיינען סאָציאַל באַטריבן, זיינען פאַרבונדן און דורכגעפלאָכטן איינע מיט די אַנדערע און קאָנען ניט צעבראָכן ווערן אָן דער פאַרניכטונג פון דער פּראָדוציר־קראַפט, וועלע קאָן ווערן דער פונדאַמענט פאַר דעמאָקראַטישער זעלבסט־רעגירונג בלויז דאַמאָלט, ווען זי ווערט אינגאַנצן איבערגענומען דורך די אָרגאַנען פון דער דעמאָקראַטישער זעלבסט־

רעגירונג. די דעמאקראטיע מוז דעריבער ווערן הויפטזעכלעך אן אינדוסטריעלע דעמאקראטיע, א דעמאקראטיע פון סאציאל־באזיצטע און באטריבענע אינדוסטריען, דערגאנצט דורך די אגרארע דעמאקראטישע כחות אלס פארבינדעטע; דאס הייסט, זי מוז זיין א סאציאליסטישע דעמאקראטיע.

3. די העכסטע מאכט, די מלוכה, מוז באשאנקען ווערן מיט גענוג מאכט אויף דורכצופירן איר פונקציע פון באשיצן די סאציאלע ארדנונג, וואס האט זי געשאפן, פון אטאקעס מצד עגאאיסטישע מינאריטעט־אינטערעסן אין לאנד און פון דרויסנדיקן אנגריף, און ניט מער. אויף אזוי ווייט ווידערהאלן מיר דזשעפערסאנ'ס אריגינעלן פרינציפ אן ענדערונגען. אבער אין די באדינגונגען פון דער ווירטשאפט פון דעם 20טן יאר־הונדערט, וועלכע קאן ניט פארטיילט ווערן צווישן אינדיווידועלע פראדוצירער, וועלכע מוז זיין דעמאקראטיש פארמאגט, קאנטראלירט און באטריבן, מוז לאקאלע זעלבסט־רעגירונג זיך אריינפאסן אין א נאציאנאלער מלוכה, וועלכע זאל האבן די גאנצע נויטיקע מאכט אויף צו באטרייבן די נאציאנאלע ווירטשאפט און באשיצן זי פון אטאקעס; די רעגירונג בכלל — וואס צום בעסטן איז דאס א נויטיקער איבל — מוז געווענדט ווערן אין דער ריכטונג פון שאפן א קלאסנלאזע געזעלשאפט, וואו עקספלואטאציע פון איין מענטשן דורך א צווייטן איז אינגאנצן אפגעשאפט און וואו די רעגירונג, די מלוכה־מאכט, וועט דעריבער מיט דער צייט ווערן אומנויטיק און וועט אפשטארבן און פארשווינדן.

אין דער דאזיקער נייער פארמולירונג פון דזשעפערסאנ'ס פונדאמענטאלע דעמאקראטישע פרינציפן האבן מיר די איינציקע מעגלעכע לייזונג פאר דער ענדגילטיקער באשיצונג פון די דאזיקע פרינציפן. אבער צו דער זעלביקער צייט האבן מיר דורך דעם פולשטענדיק פארשמאלצן דזשעפערסאנ'ס לערע מיט דער לערע פון מארקס, ענגעלס, לענין און סטאלין. מיר האבן דא די פולע פראגראם פון דער קאמוניסטישער פארטיי.

אט־דערפאר רעאליזירן מיר אין דער ארבעט פון דער קאמוניסטישער פארטיי די פראגראם פון דעם דעמאקראטישן פראנט אזוי גוט ווי אונזער קאמף פאר דער פולער קאמוניסטישער פראגראם פאר סאציאליזם; מיר דערקלערן, אז מיר זעצן פאר די גרויסע אמעריקאנער טראדיציע, אז מיר גייען אן מיט דער ארבעט פון דזשעפערסאן, פעין, דזשעקסאן און לינקאלן. מיר דריקן אויס די דאזיקע צונויפשמעלצונג פון דער אמעריקאנער טראדיציע מיט סאציאליזם, ווען מיר זינגען „די סטאר ספענגעלד בענער“ און דעם „אינטערנאציאנאל“ צוזאמען, ווען מיר דעקארירן אונזער פלאטפארם היינט־צו־טאג מיט דער פאן פון אונזער דע־

מאָקראַטישער רעוואָלוציע פונם 18טן יאָר־הונדערט און מיט דער רויטער פאָן פון דער סאָציאַליסטישער רעוואָלוציע פון דעם 20טן יאָר־הונדערט. דאָס איז די באַדייטונג פון אונזער לאָזונג:

„קאָמוניזם איז אַמעריקאַניזם פון 20טן יאָר־הונדערט".

ש ל ו ם

חברים, אין דער פּראָגראַם, וואָס מיר שלאָגן פאָר אויף דער דאָזיקער קאָנווענשאָן, אין דער אַרבעט וואָס מיר טוען שוין, כדי זיך דורכצופירן, שאַפן מיר די רעוואָלוציאָנערע פּאַרטיי פון דעם אַרבעטער־קלאַס, פון דער סאָציאַליסטישער רעאָרגאַניזאַציע פון אַמעריקע — די קאָמוניסטי־שע מאַסן־פּאַרטיי פון די פאַראייניקטע שטאַטן.

די קאָמוניסטישע פּאַרטיי איז די באַוואוסטזיניקסטע, די אַקטיוו־סטע, די לאָיאַלסטע, די מוטיקסטע און די בעסט דיסציפּלינירטע אַרמיי אין דעם קאַמף פאַר דעמאָקראַטיע און פרידן און דורך דעמאָקראַטיע — צו סאָציאַליזם.

לאָמיר זיך דערמאָנען אָן די סטאַנדאַרדס, וואָס אונזער גרויסער לע־רער און פירער לענין האָט אוועקגעשטעלט פאַר אַזאַ פּאַרטיי. לענין האָט געזאָגט:

„ווי אַזוי ווערט די דיסציפּלין פון אַ רעוואָלוציאָנערער פּאַרטיי פון פּראָלעטאַריאַט אָנגעהאַלטן? ווי אַזוי ווערט זי געשטעלט צו דער פּראָבע? ווי אַזוי ווערט זי געשטאַרקט? ערשטנס, דורך דעם קלאַסן־באַוואוסטזיין פון דעם פּראָלעטאַרישן אוואַנ־גאַרד, דורך זיין איבערגעבנהייט, זיין פעסטקייט, זיין מסירת נפש און העלדישקייט. צווייטנס, דורך זיין פייאיקייט זיך צו פאַרבינדן, שטייען אין ענגן קאָנטאַקט און ביז אַ געוויסער שטופע, אויב איר ווילט, זיך פאַרשמעלצן מיט די ברייטסטע מאַסן פון די האָרעפּאַשניקעס, הויפּטזעכלעך מיט די פּראָלע־טאַריער, אָבער אויך מיט די ניט־פּראָלעטאַרישע האָרעפּאַשנע מאַסן. דריטנס, דורך דער ריכטיקייט פון דער פּאָליטישער אָנ־פירונג, וואָס דער דאָזיקער אוואַנגאַרד ווענדט אָן, און דורך דער ריכטיקייט פון זיין פּאָליטישער סטראַטעגיע און טאַקטיק, מיט דער באַדינגונג אַז די ברייטסטע מאַסן זאָלן איבערצייגט ווערן אין דער דאָזיקער ריכטיקייט דורך זייער אייגענער דער־פאַרונג.

לאָמיר ווייטער קאָנטראָלירן אונזער קורס דורך דעם קאָמפּאַס פון דער לערע פון אונזער באַליבטן סטאַלין. צוריק מיט העכער 13 יאָר האָט חבר סטאַלין אַרויסגערוקט אייניקע ווערטער, וואָס זיינען פּונקט אַזוי גוט פאַר אונז היינט־צו־טאָג. ער האָט געזאָגט:

„עס איז נויטיק, אַז די פּאַרטיי זאָל זיין פייאיק צו קאָמבינירן איר אַרבעט אין די גרעסטע געטריישאַפט צו פּרינציפּ (ניט צונויפמישן מיט סעקטאַנטישקייט!) מיט אַ מאַקסימום קאָנטאַקט און פאַרבינדונגען מיט די מאַסן. (ניט צונויפמישן מיט „עקיזם“!), וואָס אָן דעם איז עס ניט בלויז אוממעגלעך פאַר דער פּאַרטיי צו לערנען די מאַסן, נאָר עס איז אויך אוממעגלעך צו לערנען פון זיי, ניט בלויז צו פירן די מאַסן און זיי דערהויבן צו דער שטופע פון דער פּאַרטיי, נאָר אויך זיך צוצוהערן צו דער שטים פון די מאַסן און אויסגעפינען זייערע דרינגענדיגסטע באַדערפעניש.“

מיר רעאַליזירן די עצה, וואָס עס האָט אונז געגעבן אונזער העלדישער און קלוגער געאָרגי דימיטראָוו, ווען ער האָט אויף דעם 7טן וועלט־קאָנגרעס אָנגעוויזן דעם וועג פאַר אַלע קאָמוניסטישע פּאַרטייען:

„... ארויסצוקומען און האַנדלען ווי אמתיע פּאָליטישע פּאַרטייען פון אַרבעטער־קלאַס, צו ווערן אויף אַן אמת׳ן אַ פּאָליטישער פאַקטאָר אין דעם לעבן פון זייערע לענדער, צו פאַרפאָלגן צו יעדער צייט אַן אַקטיווע באָלשעוויסטישע מאַסן־פּאָליסי און זיך ניט באַשרענקען אויף פּראָפּאַגאַנדע און קריטיק און אויף בלויזע אויפרופן צו קעמפן פאַר פּראָלעטאַרישער דיקטאַטור... מיר ווילן אַז זיי זאָלן אַזוי שנעל ווי מעגלעך זיך אויסלערנען צו פירן די שיף איבער די שטורעמדיקע וואַסערן פון דעם קלאַסן־קאַמף, און ניט בלייבן אויף דעם ברעג ווי באַאָבאַכטער און פאַרצייכענער פון די ברויזענדיקע כוואַליעס, וואַרטענדיק אויף אַ שיינעם וועטער!“

אין דעם גייסט פון אונזערע גרויסע לערער האַמערן מיר אויס אַ פּראָגראַם פאַר די מאַסן אין זייער קאַמף פאַר דזשאַבס, זיכערקייט, דעמאָקראַטיע און פרידן. מיר האַמערן אויס די אייניקייט פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט, וועלכער וועט פירן צו דעם אַמעריקאַנער פאָלקס־פראָנט, — די פעסטע גאַראַנטיע, אַז פאַשיזם זאָל קיינמאָל נישט קומען צו דער מאַכט אין אונזער לאַנד. מיר שמידן אויס אַלץ אַ שטאַרקערן און נויטיקן געווער פאַר יעדער שטופע פון דעם קאַמף, וועלכער וועט ענדלעך אונז פירן דורך דעמאָקראַטיע צו סאָציאַליזם, — די קאָמוניסטישע פּאַרטיי.

פאָראויס צו זיג אין דער קומענדיקער גרויסער שלאַכט, צו דער מפּלה פון רעאַקציע און פאַשיזם, צום זיג פון דער מערהייט פון דעם אַמעריקאַנעם פאָלק, צום זיג פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט!

לייענט די

„מאָרגן פרייהייט"

יעדן טאָג

און דעם

„האמער"

יעדן חודש

HAMMER

35 East 12th Street, New York, N. Y.

204